

HARLEQUIN®

Страст®

септември '95

142

НЕПОКОРЕНО СЪРЦЕ

Джаку МЕРИТ

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДЖАКИ МЕРИТ НЕПОКОРЕНО СЪРЦЕ

Превод: Сийка Нотева

chitanka.info

Тори Ланкастър никога няма да забрави колко много я е дразнил Барт Сканлън, докато са били деца. Враждата продължава и сега. Той не само унищожават красивата местност около нейната ферма, но и подлудяват Тори със съблазнителни намеци и огнени прегръдки. Въпреки съпротивата ѝ, Барт я кара да се чувства пълноценна жена, но дали той е мъж, за когото си заслужават да мисли?

ПЪРВА ГЛАВА

Тори Ланкастър затръшна вратата и се втурна към кабинета. Ботушите ѝ бяха целите в кал, а от шапката ѝ капеше вода. При други обстоятелства никога не би влязла в такова състояние, но сега беше бясна и не мислеше за нищо друго, освен как да спре Барт Сканлън.

Проклинайки тихо, Тори намери номера на шерифа и го набра.

— Лейси? Искам да говоря с Роскоу. Тук е Тори Ланкастър.

Няколко секунди по-късно Тори говореше с шериф Роскоу Ледбетър.

— Роскоу, искам да се направи нещо със Сканлън Логинг Къмпани. Барт строи път точно до моята ограда.

— На негова земя?

— Не ме интересува чия е земята. Барт е крадец и искам да го спреш.

— Какъв е?

Тори изръмжа.

— Искам да кажа, че краде красотата на земята. Роскоу, не искам някакъв проклет път за трупи да минава на десет метра от моята ограда. Трябва да се спре това... обезобразяване. Господи, Роскоу, ти си законът тук. Ще направиш ли нещо или не?

— Тори, какво мога да направя? Човекът е на своя земя. Може да копае из цялата планина или в своята част на долината, ако си поиска.

— Не ме интересува дали ще копае из планината, или не. Не искам да прокарва път за трупи точно до моята ограда — Тори си пое дъх нетърпеливо. — Остави, Роскоу. Ще отида сама при Барт.

Тори затвори телефона и едва тогава забеляза водата, капеща от шапката ѝ. Стана, свали старата шапка и освободи водопад от коси. Погледът ѝ бе привлечен от калта по каубойските ѝ ботуши и тя бързо седна отново, за да ги събуе.

Проклет да е Барт Сканлън. Винаги е бил непоносим негодник, още от времето, когато бе отвратително малко момче от съседното ранчо, след това в училище, а сега всеки път, когато имаше нещастieto

да го срещне. Той не се усмихваше, той гледаше отвисоко. Никога не поздравяваше приятелски, поразителните му сини очи просто разсъбличаха жените.

С шапка и ботуши в ръце, Тори напусна кабинета и през хола стигна до спалнята си. Красотата на заобикалящата ги среда може и да не засягаше Барт Сканлън, но за нея имаше значение. Според нея той унищожаваше земята си като режеше трупи, но това си беше негова работа. Но пряко я засягаше факта, че онази отвратителна машина бележеше пасбището с дълбока рана на десет метра от оградата ѝ. Всичко се виждаше от къщата ѝ, а гледката на красивата околност винаги ѝ действаше успокояващо и умиротворително. След един бърз душ Тори се облече в сиви памучни панталони и подобен пуловер. Среса набързо дългите си кестеняви къдрици, сложи лек грим, премигна няколко пъти с големите си сини очи срещу огледалото и реши, че изглежда добре. Не отиваше в дома на Сканлън да омайва собственика му, а да дискутира важен въпрос.

Излизайки, Тори сви към кухнята. Жена на средна възраст режеше зеленчуци за телешките пържоли, които приготвяше за вечеря.

— Излизам за малко, Лорна. Няма да се бавя.

Тори бе наследила Лорна Майерс заедно с ранчото преди няколко години след като нейните дядо и баба умряха един след друг в разстояние на една година. Лорна бе работила толкова дълго в ранчото, че бе близка със семейството колкото и Тори. Беше приятелка, довереник и чудесна готвачка, а за Тори беше важно да има още някой в огромната къща на ранчото.

— Добре, Тори. Все още вали. Ще вземеш ли яке?

— Не. Не е студено и този пуловер е достатъчен. Довиждане.

Силният дъжд отпреди час беше намалял и сега само ръмеше. Тори реши да вземе пикапа вместо колата и седна зад кормилото. Запаля мотора, включи чистачките и потегли.

Не знаеше дали Барт е вкъщи. Дъждът започна да вали рано сутринта. Въпреки че отвратителното време не беше спряло работата на огромния трактор върху новия път, Тори подозираше, че може да е осуетило бизнеса с трупи на Барт. Или поне се надяваше да е така. Беше си наумила да се справи с проблема точно сега и не ѝ се искаше да отлага неизбежния сблъсък с Барт.

Спря пред къщата му. Три големи кучета се втурнаха към пикапа, като лаеха и скачаха върху колата.

— О, я млъкнете! — Тори извика раздразнено, но не посмя да излезе. Облегна се върху клаксона, докато входната врата се отвори.

Беше самият господар на къщата, Барт Сканлън.

Тя свали прозореца и извика студено:

— Би ли извикал кучетата си?

— Тори Ланкастър! Виж ти, виж ти.

Ето я отново снизходителната усмивка. Беше късметлия, че е хубавец, защото иначе Барт си беше негодник. Без външния си вид той беше нищо, една голяма нула. Беше чувала доста истории за Барт и местните красавици и се молеше Бог да я опази от подобна съдба. Беше презирала Барт, когато той беше момче, и все още не понасяше неговата арогантност.

Високомерният ѝ поглед пробяга по тъмната му непокорна коса и слабо жилаво тяло в избелели джинси и риза.

— Искам да поговоря с теб, ако бъдеш така добър да разкараш тези животни.

Барт се наведе и нежно потупа най-близкото до него куче.

— Не биха наранили и бълха — каза той провлечено.

— Без съмнение. Но изглежда си падат по идеята да вечерят с мен.

Изправяйки се, Барт хвърли своя прословут изпитателен поглед.

— Ами, след като го споменаваш, ти наистина изглеждаш вкусно парче. Аз самият бих желал да опитам някоя и друга хапка тези дни.

Въпреки твърдото си решение да не му обръща внимание, Тори усети, че се изчервява.

— Искат ти се — изстреля в отговор тя.

Хилейки се вбесяващо, Барт даде тиха команда на кучетата. Триото веднага утихна.

— Слизай от колата и влизай в къщата, ако искаш да поговорим. В случай, че не си забелязала, вали.

Дъждът го мокреше и Тори се забавляваше. Но въпросът, който беше дошла да обсъжда, беше прекалено важен, за да си позволи удоволствието от струйките дъжд по врата на Барт Сканлън.

Тори посегна към вратата с поглед, насочен към кучетата.

— Безобидни са — убеди я Барт и отвори вратата.

Тори слезе от пикала.

— Не изглеждат такива — отвърна тя сухо.

Барт я поведе към къщата и задържа вратата, докато тя влезе. В сравнение с нейната подредена къща, къщата на Сканлън беше в бедствено положение. Антрето беше препълнено със закачени якета и шапки, имаше дори юзди и купчина въжета. По пода имаше доста кал, която едва ли беше само от днес — по-скоро тук отдавна не беше минавала метла или прахосмукачка.

Барт я въведе във всекидневната. Два чифта обувки се мъдреха върху килима, който беше виждал и по-добри дни. Вестници и списания бяха пръснати навсякъде, масата беше заета от метални кутийки за безалкохолни напитки и купа с пуканки. Барт не живееше сам. Имаше двама по-малки братя, осемнайсетгодишните близнаци Рич и Роб, и беше очевидно, че никой от рода Сканлън не се тревожеше за чистотата в къщата.

Барт дори не забелязваше състоянието на стаята.

— Сядай — покани я той и ѝ подаде малко пуканки. — Искаш ли?

— Не, благодаря — като се огледа наоколо. Тори седна на стол, върху който имаше чорапи. Веднага щом се настани, една голяма жълта котка скочи в скута ѝ. Тя се стресна, но след това позволи на мъркащата котка да се свие върху бедрата ѝ.

Барт се забавляваше.

— Корки е много приятелски настроен.

— Виждам.

Барт лапна още няколко пуканки.

— Разбира се, той винаги търси най-мекото нещо в стаята. Ако тук имаше пухена възглавница, за твоите бедра нямаше да има никакъв шанс.

Тори едва не се задави. Дори като момче. Барт винаги знаеше как да я вбеси. В училищния автобус ѝ дърпаше косата, буташе учебниците и обяда ѝ, наричаше я Топчицата Тори и я тормозеше до сълзи. В гимназията промени прякора и на Тропическата Тори и вече я тормозеше с подсвирквания и неприлични подмятания. Един път дори беше имал наглостта да я целуне и след като тя се опита да разбие челюстта му, той хвана ръцете ѝ и се смя на нейните писъци и обиди.

Сега тя трябваше да извика цялото си търпение, за да не изрече всичките обиди, които ѝ хрумнаха. Безцеремонно пусна котката на пода, без да обръща внимание на протеста на Корки и смеха на Барт.

— Не съм дошла тук да те забавлявам — каза остро тя.

— Вероятно не, но се справяш много добре, скъпа.

— А ти — Тори захапа устната си. Ако си отвореше устата, както би искала, никога нямаше да стигнат до въпроса за пътя. — Един трактор работи за теб по нов път.

— Булдозер, Тори.

— Каквото и да е, става ужасна каша.

Барт кимна.

— Вероятно.

— Говорих с шофьора. Каза, че строиш пътя, за да превозваш трупите си.

— И това е вярно — отговори Барт с присмехулна сериозност. Той се облегна назад, впил очи в Тори. — Очевидно нещо относно това те тревожи. Не си била тук от... от колко време, Тори? Шест, седем години?

— Не съм ги броила.

Тя си призна, че е нервна. В края на краищата беше на територията на Сканлън и искаше да се оплаче за нещо, което Барт беше в правото си да върши. Но защо трябваше да се примирява с грозния път и ревящите дизелови камиони, които ще вдигат прах през цялото лято?

— Мога ли да попитам защо избра точно това място за пътя?

Барт изведнъж разбра.

— Аха, разбирам какъв е проблемът. Не ти харесва пътят да е толкова близо до земята на Ланкастър.

— Ще загрози гледката — отговори остро Тори. — Ти току-що го започна. Преди да е прекалено късно, би ли помислил как да го преместиш другаде?

— Виждаш ли го от къщата си?

— Разбира се, че го виждам! Ще опропасти най-добрата гледка, която имам във всички посоки.

Барт се изправи. Тори не може да отмести погледа си от идеалното тяло на мъжа — високо и слабо, изтъкано от мускули. На левия джоб на джинсите му имаше малка дупка, през която се

виждаше частица от мускулестото бедро под тях. Изтъркан кожен колан опасваше кръста му. Ризата му беше разкопчана и няколко косъмчета се промъкваха навън.

Тори пое дъх странно разтревожена и вдигна поглед към лицето, за да срещне разбиращия му поглед. Бузите ѝ почервенияха. Беше един от най-неудобните моменти в нейния живот. Да бъде хваната да се взира в тялото на Барт Сканлън беше унижение, което не можеше да си представи. Не можеше да повярва, че той не ѝ натри носа с някоя унищожителна подигравка.

— Въпрос на средства, Тори. Пробвах различни маршрути и цяла зима правех изчисления за този път.

С голямо усилие Тори възвърна част от своето спокойствие.

— Парите не са всичко. Какво ще кажеш за отражението върху околната среда?

— Пътищата рядко са красиви.

— Да, но защо трябва да търпя тази грозотия, за да ти спестя няколко долара?

Барт се ухили.

— Няколко долара? Имаш ли представа колко струва един нов път? За машините плащам по двеста на час. След като първоначалния път бъде издълбан, ще последва изравняване и асфалтиране. Не говорим за няколко долара, Тори. Избрах най-непокритата ивица в ранчото, защото ще ми спести хиляди долари.

— Чудесно — измърмори пренебрежително тя, предусещайки загуба. — Не знам защо съсипваш земята си с тези трупи? Ранчото носи печалба поне колкото моето.

Барт се усмихна леко.

— Но ти нямаш двама братя, които искат да следват медицина.

— О! — борческият дух на Тори отстъпи още малко от позицията си. — Роб и Рич искат да стават лекари?

— Да, и аз ще се погрижа да успеят. Започват колеж тази есен. Четири години в колеж, след това — медицинска академия. Може би ще поискат и да специализират, което ще значи допълнително обучение.

— Да се заемеш с осигуряването на тези средства е много благородно от твоя страна — измънка Тори. Никога досега не ѝ беше хрумвало, че Барт Сканлън има положителни черти. Беше трън в очите

й още от времето, когато, седемгодишна, бе останала сираче и дойде в ранчото, за да я отгледат дядо й и баба й.

Добре, явно си губеше времето. Барт нямаше да промени мястото на пътя и тя не можеше да го вини. Но й беше трудно да примири своите предпочитания с фамилната филантропия на Барт. Оставаше фактът, че нейният пейзаж щеше да е разрушен и представата за двамата близнаци Сканлън като лекари не можеше да я утеши. Роб и Рич имаха същата репутация като Барт в гимназията — хубави, но луди глави. Мисълта, че ще завършат колеж и вероятно медицинска академия, беше налудничава.

Но очевидно Барт не мислеше така. С мъченическа въздишка Тори се изправи на крака.

— Ще тръгвам. Благодаря, че ме изслуша.

— По всяко време, скъпа. Освежаваш старото място.

Пак онази разбойническа усмивка върху лицето му! А очите му бяха толкова сини, че изглеждаха искрящи. Имаше нужда от подстригване, реши тя, доволна, че е открила нещо нередно в безупречната му мъжественост. Дръзкият му комплимент опъна нервите й. След близо двацет години на зле прикрита враждебност между тях двамата, ласкателствата му, че изглежда апетитно и освежава мястото, не бяха съвсем на място.

— Ти си освежавай старото място с малко търкане и лъскане — бавно и саркастично каза тя.

Барт вдигна вежди.

— Ще се кандидатираш ли?

— Едва ли!

Барт се усмихна съблазнително.

— Все не мога да откроя някоя старомодна жена, която да иска да се премести тук и да се грижи за мен.

Тори избухна в смях.

— Ако човек се вслуша в клюките, Сканлън, ти не прекарваш много време с такъв тип жени — тя тръгна към вратата.

— Но, разбира се, ти не слушаш клюките.

Една ръка я обгърна и затвори вратата. По гърба на Тори пробягаха тръпки и пулсът й се ускори.

— Какво правиш?

— Вдишвам. Ухаеш страхотно, скъпа.

Тори не знаеше дали да се обърне и да го удари. Досега не я беше докоснал, но беше прекалено близо до нея, за да се измъкне.

— Искам да си вървя — каза твърдо тя.

— Тропическата Тори — измърмори нежно той и тя почувства как се приближи по-близо до нея. Вбесяваше я, но той винаги го правеше. Отдавна беше научила колко жесток може да бъде, но тази тръпка по гръбнака ѝ беше нещо ново.

— Как стана така, скъпа, че никога не сме се разбирали?

Наглостта му я учуди и тя се обърна да го погледне.

— Предполагам, че не се дължи на твоето дразнене, когато бяхме малки, или на отвратителните ти подмятания в гимназията.

— А след това онази целувка — ухили се Барт. — Това ти изправи косата, нали? Една малка целувчица. От скандала, който вдигна, като че ли бях... — той се усмихна нежно и остави недоизказаното да достигне до съзнанието на Тори. Кръвта нахлу в лицето ѝ, когато усети погледа му върху устните си.

— Не прави нищо глупаво, Барт — предупреди го тя и беше шокирана от дрезгавината на гласа си.

Той присви очи развеселен.

— Това, което е глупаво за теб, за мен може да не е.

Той наведе глава, а тя се извърна бързо, за да избегне целувката. Но това не го спря — тя усети устните му върху косите си.

— Барт, недей — прошепна тя.

— Знаеш ли какво ми се иска точно сега?

— Мисля, че да.

Той се засмя тихо и прошепна в ухото ѝ, а дъхът му накара кожата ѝ да настръхне.

— Откъде си научила тези неща? Никакви клюки за Тори Ланкастър, нали?

— Няма за какво.

— Точно така. Имам чувството, че тази част от твоето обучение е била пренебрегната, скъпа. Аз съм доброволец по всяко време, когато кажеш.

Тори настръхна.

— Не си го помисляй даже. Барт, пусни ме. Това е смешно.

— Нека да се качим горе — прошепна той. — Искам да видя какво има под тези хубави дрехи, а и ти можеш да направиш свои

изследвания. Можем да уплътним един дъждовен следобед.

— Стига! Не отивам горе или където и да е с теб. Не е чудно, че те отбягвам. Имаш финеса на слон в стъklarски магазин!

Той се засмя гръмогласно. Тори искаше да го удари. Никога не беше харесвала този начин на действие, а странните тръпки по тялото ѝ само засилваха нейното объркване.

Барт я целуна звучно по бузата.

— Добре, скъпа. Край на забавлението. Можеш да тръгваш — той отстъпи назад.

— Ами, много благодаря — отвърна свадливо тя.

Знаеше, че Барт я изпраща, но не се обърна. Не и докато не видя трите кучета до пикапа. Едното изръмжа и тя спря. Хвърли ядосан поглед през рамо.

— Ще направиш ли нещо относно тези зверове?

— Блеки, Бискит, Шугар! — извика Барт.

— Шугар?

Барт сви рамене в момчешко объркване, като че ли не знаеше как едно толкова грозно куче е получило такава име. Тори поклати глава и се скри в пикапа.

ВТОРА ГЛАВА

На път за вкъщи Тори беше налегната от необичайни мисли. Какви бяха тези странни тръпки, които Барт предизвика у нея? Е, тя знаеше какви са, но да изпита сексуални желаниа към Барт Сканлън беше немислимо. Той изглеждаше добре, но това не бе станало за една нощ. Беше хубав и в училище, и в гимназията. Защо десет години покъсно започваше да й въздейства така?

Всъщност Барт беше много секси, а тя просто не го беше признала пред себе си досега.

Искрящо сини очи, а! Как стана толкова поетична относно очи, които е виждала стотици пъти, докато се вбесяваше за някоя идиотска шега на Барт? Или шега, или обида. Беше я дразнил до сълзи много повече, отколкото успяваше да си припомни.

И все пак той можеше да подхвърли някоя остроумна забележка, когато я хвана да го оглежда, но не го направи. А това не беше никак характерно за Барт Сканлън. Е, той се пошегува за бедрата й! Барт никога не забравяше, че е мъж, докато говореше с жена. Никога не забравяше, че тя е жена и изпитваше удоволствие да й го припомня. И сега, като мислеше за това, този проклет човек я караше да се чувства жена повече от всеки друг.

През целия път до вкъщи Тори се мръщеше. Не й харесваше този обрат на нещата. Тя се срещаше със Стийв Джонсън, ветеринарен лекар, който отскоро се бе преместил в най-близкия град Стантън. Стийв беше добър и хубав, но с него не бе усетила нищо подобно. Най-трудно в случая беше да приеме желанието си да изпита отново трепета, който Барт предизвикваше у нея.

Отвратена от себе си, Тори спря пикапа пред къщата и тръшна вратата колкото може по-силно.

Лорна беше във всекидневната и четеше вестник, когато Тори влезе. Тя сгъна вестника и го остави настрана.

— Не се забави много.

— Бях при Сканлън — Тори се опъна в един стол и смръщи недоволено лице.

— Заради тази машина отвън?

— Мразя строежа на новия път. Но Барт каза, че това е най-подходящото място в ранчото му.

— Може би. Но за какво му е?

— Да сваля онези проклетни трупи от планината. Лорна, знаеше ли, че Роб и Рич Сканлън ще ходят в колеж, за да учат медицина? Барт каза, че и двамата искат да станат лекари.

Лорна се изсмя.

— Тези двама нехранимайковци? Знаеш ли, току-що се сетих нещо. Барт също искаше да става лекар.

— Наистина ли?

— Не помниш ли, че напусна колежа и се върна у дома след смъртта на баща си?

— Не. Къде бях по това време?

— Ами, чакай да помисля. Барт е с няколко години по — голям, но и ти трябва да си била в колежа. В първи курс, може би. Да, сега си спомням. Близнаците бяха малки, на седем-осем години. Когато баща им умря, държавата искаше да ги прати в дом за сираци. Барт не позволи и изостави образованието си, за да се грижи за тях.

— Наистина ли? — Тори въздъхна. — Нищо чудно, че не съм обърнала внимание на историята, дори да съм я чула. В онези дни презирах Барт.

Лорна се усмихна.

— В онези дни? Откога си променила отношението си?

— Не съм! — подчерта Тори и се изправи на крака. — Ще прегледам счетоводните книги преди вечеря.

Лорна отвори отново вестника.

— Ще е готова след час.

— Добре. Само ме извикай.

Тори се затвори в кабинета. Мразеше счетоводството и имаше нужда да се съсредоточи. След петнайсет минути установи, че не може да прави нищо друго, освен да мисли за Барт.

Първо, Барт беше по-различен от представата ѝ за него. Искал е да става лекар. Дори някой да ѝ го бе споменал, тя не си беше

направила труда да го запомни. А сега той искаше да предостави възможността на Роб и Рич да следват медицина.

Тори се опита да си представи Барт като лекар, в бяла престилка и слушалки на врата, но не успя. Барт си пасваше най-много с избелелите джинси и изтърканите ботуши, които носеше почти като униформа. Беше ли го виждала в нещо друго? Не.

Разбира се, тя се стараеше въобще да не го вижда. Невинаги успяваше да го избегне, а той все се заяждаше с нея. И, както тя си даде сметка, не пропускаше да подчертае пола ѝ.

Този човек е болен на тема секс, заключи Тори. Всичките му закачки и обиди бяха свързани с това и отдавна би трябвало да го осъзнае.

А на нея ѝ се искаше да почувства още от онези тръпки по гръбнака? И тя ли беше болна?

Барт и тя винаги са се карали и нищо не се бе променило в тази насока. И все пак... Защо изведнъж видя мъжа в Барт Сканлън беше неприятна загадка, но и факт. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно ставаше убеждението ѝ, че не трябва да има нищо общо с Барт Сканлън.

Или...?

По това време на годината Тори имаше само един работник в ранчото. През пролетта имаше нужда да наема допълнително хора за дамгосването и останалите грижи около животните. Но през останалото време тя се справяше само с един помощник. Ранчото на Ланкастър беше средно голямо, хиляда и петстотин акра, които бяха част от долината и южното подножие на планината, в която Барт режеше трупи. В ясните дни тя чуваше двигателите на машините в планината и понякога неразбираеми викове.

Тори следеше строежа на новия път. Това, че ръцете ѝ бяха вързани, само я дразнеше допълнително.

Още нещо я тормозеше всекидневно — колкото и да се опитваше, не можеше да изгони Барт от главата си. Беше излизала няколко пъти със Стийв оттогава, но Барт продължаваше да я преследва в сънищата ѝ.

Тори се улавяше, че все търси с поглед прашния пикап на Барт, когато караше към града или наблюдаваше пътя за трупи. Спазваше дистанция, но веднага прекъсваше заниманията си, когато видеше Барт на строежа. Гледаше го как разговаря с шофьора на трактора. Приличаше ѝ на котка, на голяма дебнеща котка.

Един ден, когато времето беше хубаво, го видя по къс ръкав. Ръцете му бяха загорели и мускулести и тя започна да се чуди какво представлява скритото му под дрехите тяло. Дали и краката му бяха загорели? Не откриваше и грам тлъстина по него. Коремът му беше стегнат и плосък, а бедрата слаби.

Обикновено носеше работна шапка, която закриваше лицето му и превръщаше очите му в загадка.

Веднъж зърна пикапа му и, без много да мисли, Тори грабна бинокъла и хвана лицето на Барт в центъра. Гримасите му, които се сменяха от тъга до смях, я разтърсиха цялата. Видя сините му очи да блестят, когато се смееше или говореше. Устата му беше толкова секси, че тя се опита да си спомни целувката, която толкова я бе ядосала.

Осъзна, че диша тежко, като след стометров спринт, затова свали бинокъла и седна на ръба на леглото. Положението излизаше извън контрол. Дланите ѝ бяха потни, а устата — пресъхнала. Какво ѝ ставаше?

Бинокълът върху скута ѝ я разгневи. Ако искаше нещо от Барт Сканлън, трябваше просто да го поиска. Беше правил толкова открити намеци през всичките тези години, че едва ли би се отказал от едно приключение. Всъщност той дори се писа доброволец да довърши обучението ѝ!

Самата мисъл я уплаши. Представи си един флирт с Барт. Той би се съгласил на всичко, което тя му предложи, и след това би я унищожил с някоя от своите покровителствени усмивки. Не, това не беше изход.

Но какво друго да направи? Опита всичко, за да го изгони от главата си. И докъде стигна — да го шпионира с бинокъл!

Може би първо трябваше да реши какво точно иска от него. Да му се възхищава тайно беше прекалено детско начинание. Или трябваше да задълбочи отношенията си с него, или наистина да го зачеркне от живота си. Предпочиташе второто, но явно не ѝ беше по силите.

Дали, ако го познаваше по-добре.

Да, може би. Може би й трябваше още една доза от неговото присъствие, за да се излекува? Но как да започне да търси компанията на някого, след като е страняла от него двайсет години?

А и да го направи незабелязано! Това беше много важно. Не искаше да се държи неразумно, дори и заради глупавото неспокойствие на тялото си. Е, не точно неспокойствие. Болка? Неудовлетвореност? Страст? На какво точно не можеше да сложи край? Като че ли Барт Сканлън излъчваше някакъв магнетизъм, с който я привличаше против волята й.

Със слаб смях Тори отметна косата от лицето си с две ръце. Това беше жест на безпомощност и тя се стресна. Никога не се беше мислила за безпомощно същество. Освен когато се изправяше пред Барт, а досега тя просто го беше отбягвала. Изглеждаше й налудничаво да влезеш сам в бърлогата на лъва.

Но беше и невъзможно да не предприеме нищо. Трябваше да открие какво толкова я привличаше в Барт след всичките тези години. *Можеш да се опариш*, прошепна си Тори в страха си. Той беше високоволтов индивид и, без съмнение, тя можеше да се окаже само купчина пепел накрая.

Но този риск трябваше да се поеме. Продължи да крачи и размишлява. Как да се вижда с Барт по-често? Нямаше представа за навиците му, нищо че живееше в съседното ранчо. Логиката подсказваше, че прекарва много време в планината и тя поне веднъж можеше да пояди дотам.

По същата причина можеше да излезе и сега. Ако се приближи до оградата, Барт също щеше да дойде, за да не пропусне шанса си да я подразни с характерната си усмивка и поглед, проникващ през дрехите. Но нямаше повод. Никога не го беше правила и Барт веднага щеше да заподозре нещо. И щеше да дойде да я попита какво иска.

Тори си спомни съблазнителната покана: „Нека да се качим горе и да уплътним един дъждовен следобед. Искам да видя какво криеш под тези хубави дрехи, а и ти да направиш свои изследвания.“

Тори навлажни сухите си устни. Това лежеше в основата на всичко — искаше й се да бе изкачила стълбите!

Притисна треперещите си пръсти до слепоочията. Да желаеш Барт Сканлън беше наистина лудост!

— Тори?

Лорна почука и след това отвори вратата на спалнята. Тори бързо се съвзе, благодарна, че Лорна не може да прочете мислите ѝ.

— Да, Лорна?

— Барт Сканлън е тук. Иска да те види за малко.

Тори онемя. Докато тя откриваше в душата си шокиращи неща, Барт просто беше прескочил оградата. Защо? Той не би се отбил просто така. Последният път, когато е стъпвал на Ланкастърска земя, беше за смъртта на дядо ѝ, преди пет години. Барт присъстваше на погребението, както и Роб и Рич, но никой от тях не се върна в къщата с другите съседи.

— Да му кажа ли, че си заета? — попита Лорна.

— Не, разбира се, че не. Идвам — Тори хвърли суетен поглед в огледалото. После заобиколи Лорна и забърза към другата част на къщата.

— В кухнята е — провикна се Лорна, подсказвайки, че Барт е влязъл през задната врата.

Като стигна до кухнята, Тори забави крачка и си пое дълбоко въздух. И след като сложи непроницаема маска на лицето си, влезе в стаята.

— Здравей, Барт.

Той се беше облегал на кухненския плот и се изправи, когато я видя. Видът му подсказваше, че е прекъснал работния си ден, за да се отбие у тях.

— Здравсти. Тъкмо гледах пътя и ми хрумна нещо.

— Така ли?

— Наистина, не се бях замислял, колко близо е до къщата ти, докато не се оплака.

— О, моля те! Не съм се оплакала. Аз просто...

Той се засмя.

— Разбира се, че не си! Както и да е, стори ми се, че един ред от тополи покрай оградата ти ще пооправи нещата.

— Тополи? Но те ще закрийт цялата гледка!

Барт сви рамене.

— Не можеш да имаш всичко. Ако пътят е толкова грозен, тополите ще го прикриват доста добре. Готов съм да покрия половината от средствата за засаждането им.

Тори повдигна вежди.

— Възрастните дървета струват доста.

— Ами, аз имах предвид малко по-млади — поправи я Барт с развеселен поглед.

— Ще видя. Не съм сигурна.

— Помисли си. Ако си съгласна, само ми кажи — Барт докосна периферията на шапката си и се запъти към вратата.

Тори осъзна, че той си тръгва и че тя за пореден път е изиграла ролята на недоволния съсед. Със свит стомах го изпрати до вратата и трескаво търсеше друга тема за разговор. Накрая промълви:

— Кога ще бъде завършен пътят?

Барт спря.

— След около три седмици — той се засмя — Защо? Да не планираш някой саботаж?

— Едва ли! — отговори троснато тя, но след като разбра, че отново я дразни, се усмихна. — Ако трябва да бъде честна, това дори не ми беше дошло на ума. Благодаря за идеята!

Барт се разсмя гръмогласно.

— Ти дори нямаш представа как се саботира път, скъпа.

Тя го погледна косо.

— Мога да се науча, нали? Аз съм добра ученичка, Сканлън.

Усмивката замръзна на устните му и той присви очи, когато разбра, че тя флиртува. Тори Ланкастър флиртуваше с него? Пулсът му заби учестено.

— Може и да си по този предмет — каза нежно той, — но има и по-забавни неща, с които да запълниш времето си, вместо да го губиш с изкуството на саботажа.

— Например? — Тори знаеше, че си играе с огъня. Всяка клетка от тялото ѝ го усещаше.

Барт не можеше да повярва. Неизменно беше получавал ритник от Тори, защото тя вечно се вбесяваше. Вместо да не му обръща внимание или да му се присмее, тя го забавляваше като се ядосваше. Въпреки всичките момчешки подигравки за превзетостта ѝ, той винаги бе харесвал Тори Ланкастър. Човек можеше да си изгуби ума по нейните големи и влажни очи, а той самият бе искал да зарови пръсти в кестенявата ѝ коса. А колкото до фигурата ѝ, не намираще нищо лошо в големите закръглени гърди и тънката ѝ талия.

Гласът му прозвуча тихо и съблазнително:

— Може би трябва да обсъдим възможностите на чашка довечера. Мога да те взема в седем.

— Седем е добре — Тори започваше да губи кураж. Среща с Барт Сканлън можеше да се окаже най-опасното ѝ начинание. Но повишеният адреналин в тялото ѝ я караше да се съгласи. Всъщност разумът ѝ нашепваше да свири отбой, но хормоните ѝ гласуваха за опасността. Еротичната тръпка отново пробягваше по гръбнака ѝ. Тя подуши въздуха — Барт миришеше на пот и мръсотия, а това едва ли е най-възбуждащото ухание. И все пак! Мъжкото му излъчване караше кръвта ѝ да бушува и измъчваше чувствата ѝ.

— В седем тогава — повтори той, като я наблюдаваше внимателно и се чудеше кога ще промени мнението си. Почти загуби равновесие, когато тя кимна.

— Чудесно.

Тя не се шегуваше. Барт не можеше да се сети за нито една остроумна забележка.

— Добре, до тогава.

Той стигна до оградата, погледна още веднъж Тори озадачено, след това се хвана за един кол и прескочи бодливата мрежа.

ТРЕТА ГЛАВА

През следващите два часа Тори три пъти се приближи до телефона, с цел да се обади на Барт и да отмени срещата. Друг въпрос беше дали той е край телефона. Все някой щеше да го вдигне... може би някой от близнаците. Не я интересуваше кой ще му предаде съобщението. Мисълта да прекара цялата вечер с Барт Сканлън я връщаше към детския ѝ навик да си гризе ноктите.

Беше толкова лесно да ангажира вниманието му, дори прекалено лесно. Тори не се смяташе за много обиграна жена, но не беше и дотолкова наивна, че да не ѝ е ясно какво си е мислил Барт по време на краткия им разговор. Щеше да очаква повече от едно питие тази вечер и тя го бе насърчила с флирта си.

Не ѝ се беше случвало да е толкова нерешителна. Възбуда и страх се бореха в нея със силата на торнадо. Барт Сканлън не беше мъж, с който можеш да си играеш. Външността му не беше просто фасада, той можеше да бъде груб и дори жесток.

Всъщност не бе чувала да е насиллил някоя жена. Подозренията ѝ се дължаха на нейните чувства към Барт. Винаги се бе страхувала от него, от прекалената му самоувереност и стопроцентова мъжественост.

Когато каза на Лорна за срещата, старата жена много се изненада. Тори направи нещастен опит да обясни състоянието си, което не проумяваше.

— Просто чувствам. Не знам, Лорна. Барт ме смущава.

Видя, че Лорна се втренчи в нея, а после въздъхна тежко.

— Само внимавай, Тори. Не ми се вярва Барт да се задоволи дълго с платонични отношения.

— Знам — не можа да възрази Тори.

Лорна беше приготвила пиле и кнедли, любимото ястие на Тори, но тя не можеше да преглътне нищо. По средата на вечерята иззвъня телефонът. Тори вдигна слушалката в кухнята.

— Ранчо Ланкастър.

— Тори? Стийв е на телефона. Как си?

Тори преглътна смутено. Със Стийв никога не бяха обсъждали отношенията си, но можеше да се обзаложи на всичките си спестявания, че Стийв не се е срещал с друга жена, откакто се премести в Стантън. Затова и тя се виждаше само с него. Той беше различен от Барт и срещите им се състояха от приятни разговори, ходене на кино или на вечеря. Всичко, което Тори искаше — поне досега.

— Добре съм, Стийв. Вечерям. А ти как си?

— Вечеряш ли? Няма да те бавя тогава. Тази вечер ще съм наблизо. Брук Муелър ми се обади и ме помоли да намина да видя новото му жребче. Няма да ми отнеме много време и си мислех да се отбия при теб след това.

— О! — едва се обади Тори. — Съжалявам, Стийв, но няма да съм тук. Имам... планове за тази вечер.

— Разбирам. Ами тогава...

Тори не знаеше какво да каже. Чувстваше се ужасно. Последното нещо, което искаше, бе да нарани добър човек като Стийв. Усети фалшива веселост в думите му:

— Ще ти се обадя през следващите няколко дни. Може да прекараме уикенда заедно.

— Да, разбира се — съгласи се бързо Тори. — Обади ми се, Стийв.

— Добре. Дочуване, Тори.

— Дочуване — тя затвори телефона и срещна загрижения поглед на Лорна.

— Беше Стийв — поясни тя ненужно, като се върна на масата.

— И аз така чух.

Тори покри лицето си с ръце и проплака.

— Какво правя аз? Излизането с Барт Сканлън е лудост.

— Наистина ли мислиш така?

Тори отпусна ръце и се намръщи.

— Не знам какво чувствам и това е проблемът. Ще ти кажа нещо, Лорна. Всъщност се моля една вечер с Барт да сложи край на това... това... Аз дори не знам как да го нарека.

— Може и да сложи край — отговори тихо Лорна. — Но може да стане и обратното. Тори, Барт не е лош. Порядъчен човек е.

— Но му се носи славата.

Лорна вдигна вежди.

— Той е ерген, а никога не съм чувала да се е забъркал с омъжена жена. Мисля, че това показва чувство за благоприличие.

Тори се изсмя нерадостно.

— Съмнявам се, че на Барт му пука за благоприличието.

— Добре, за морал. Или за личен стандарт. Каквото и да е, жените в живота на Барт бяха все неомъжени и над двайсет и една години. Точно като теб, Тори. Ти излизаш по своя воля с него.

— И трябва да си поема последствията, нали?

Лорна кимна тържествено.

— Мисля, че да.

Притеснена от голата истина, Тори стана и започна да прибира масата. Лорна я спря.

— Остави и се приготвяй. Аз ще прибера.

— Добре, благодаря ти.

Наближаваше седем, а Тори още не беше решила какво да облече, въпреки че се бе изкъпала и направила прическа преди вечеря. В спалнята си застана пред гардероба и огледа всички дрехи. Барт беше споменал, че ще изпият по чашка, но къде? Жителите на Монтана бяха готови да карат стотина мили, за да стигнат до хубав нощен клуб. Но утре беше нормален работен ден, така че Тори не смяташе, че с Барт ще се заседят до късно.

Във всеки случай неофициалното облекло беше най-добрият избор в Монтана. И като имаше предвид предпочитанията на Барт, Тори подозираше, че дори обикновена рокля би била прекалено елегантна. Въпреки това тя се спря на кремавата лятна рокля, която беше купила неотдавна заедно с високи сандали в подобен цвят. Имаше и шал за раменете си в кремаво и сиво. Този тоалет би възхитил всеки.

Сърцето ѝ подскочи при мисълта за сините очи на Барт, приковани в нея. Роклята беше с тесни презрамки и откриваше ръцете и раменете ѝ. Доколкото го познаваше, Тори бе убедена, че ще я огледа подробно и дори ще го приеме като покана.

Не, няма да бъде разголена довечера. Тори посегна решително към белите памучни панталони и блузата с къси ръкави в черно и бяло, която се закопчаваше догоре. След като сложи черно — бели обици и се гримира, Тори беше готова.

Точно навреме, помисли тя в паника, дочувайки шум от кола. Погледна се в огледалото за последен път. И замръзна — беше облечена за среща със Стийв Джонсън, а не с Барт Сканлън!

Съблече се бързо и навличаше един чифт парени джинси, когато Лорна се появи на вратата.

— Той е тук.

— Знам. Идвам след пет минути.

Клекна на колене в килера и извади ботушите си от кожа на гущер, обути, облече поизбеляла джинсова риза с подплънки на раменете и медни копчета. Ризата беше широка и Тори сложи колан от кожа на гущер да подчертае талията. Този тоалет беше „ала Барт Сканлън“.

Смело влезе във всекидневната. Барт седеше на дивана, но като я видя бавно се изправи. Изглеждаше невероятно чист, носеше тъмни джинси, бяла риза и излъскани ботуши, косата му беше подстригана. С няколко думи — не приличаше на човека, с когото бе говорила преди няколко часа. Но като срещна погледа му и откри в искрящите очи насмешливостта, с която беше свикнала, всичко си дойде на мястото.

Той не каза нищо за външния ѝ вид и тя не разбра дали го одобрява, или не.

— Готова ли си?

— Да — Тори се обърна към Лорна, която седеше в любимия си стол и добави: — Няма да се бавя.

— Приятно прекарване — каза Лорна тихо. Барт кимна към старата жена.

— Беше ми приятно да те видя отново, Лорна.

— И на мен, Барт.

Тори тръгна към входната врата, Барт я последва. Пресегна се и отвори вратата пред нея, а когато излязоха, тя забеляза, че черният му пикап е измит и излъскан. Хрумна ѝ, че Барт доста се бе потрудил за тази среща.

Той отвори вратата откъм шофьорското място.

— Качи се от тази страна.

— Благодаря.

Тори почувства ръката му да ѝ помага при качването и цялата настръхна. Настани се плътно до другата врата. Вътре пикапът също

беше почистен и миришеше на лимон. Барт се качи и запали. Преди да потегли, я погледна:

— Не вярвах, че ще дойдеш.

— Обещах — тя не го гледаше, но усещаше очите му върху себе си.

— Изглеждаш добре.

— И ти.

— Да не те е страх да ме погледнеш?

Тори бавно се обърна и затаи дъх, като осъзна, че наистина седи в пикапа до Барт и го гледа в очите. Беше прекалено хубав, за да е истински — сини очи, черна коса, бели зъби, черни вежди и мигли. Вместо да се изчерви, Тори пребледня. Каквото и да я теглеше към този човек, беше доста сериозно.

— Мисля, че да — призна си тя тихо.

Барт присви очи и двамата впиха поглед един в друг, а напрежението в колата се покачваше с всеки миг. Ръката му пусна кормилото и се насочи към нея. Тори сведе очи и ръката му спря на сантиметър от нейната.

— По-добре да тръгваме — промърмори Барт.

Тори си пое дъх, осъзнавайки, че досега го бе задържала. Цялата тръпнеше, защото разбра, че Барт е усетил промяната в отношенията им. А всъщност промяната беше само в нея.

Стигнаха до магистралата и завиха на юг. Тори прочисти гърлото си.

— Къде отиваме?

— Мислех да отидем в бара на Лоти, но... Това беше най-посещаваното местно заведение.

— Но...? — попита Тори.

— Не, не там — категорично отказа Барт и я погледна заинтригувано. Какво ѝ ставаше на Тори Ланкастър? Седеше точно до него, а той все още не можеше да повярва, че не се беше отказала от срещата. И погледите, които си размениха, и признанието ѝ, че я е страх да го погледне... Какво ставаше, по дяволите? Беше навит за всичко, което му предложи, но тази история беше много странна.

— Може просто да се повозим — измърмори под носа си.

— Моля?

— Нищо. Искаш ли да отидеш на някакво специално място?

— Ами... не — Тори все още се питаше защо се бе отказал от известния бар на Лоти, където беше хубаво.

— При Лоти е добре, Барт. Наистина.

— Не — отсече той и я погледна твърдо.

Тори нервно преглътна решението му. Чудеше се дали изглежда добре и съжаляваше, че бе сменила тоалета си.

Вероятно ще има хора, които познават и двамата, и може би той смяташе, че тя е облечена прекалено каубойски или нещо подобно.

След това осъзна, че нямат за какво да си говорят. Въпреки че бяха съседи, те дори не знаеха дали имат общи интереси. Чувстваше се като пълна глупачка, като срамежливо момиче на първата си среща. А Барт не ѝ помагаше много, като че ли и той не се сещаше какво толкова да каже. Не понасяше тази тягостна тишина.

— Напоследък случихме с време, нали?

Барт откъсна очи от пътя и я погледна.

— Защо се съгласи?

Трябваше да се досети, че Барт не би говорил за времето. Всъщност именно затова се бе притеснявала днес — ако той бъде достатъчно груб и зададе въпроса, тя би се почувствала като безмозъчна тъпачка. Е, той го направи и усещането беше нетърпимо. Тори се приготви за словесна битка.

— Защо питаш?

Без да я поглежда, той се усмихна.

— Не съм сигурен, че беше моя идея.

— Така ли? Ами, ако се отказваш, просто обърни и ме върни у дома.

— Това ли искаш да направя?

— Това ли искаш да направиш?

Хвърли ѝ предизвикателен изпепеляващ поглед.

— Искаш ли да ти покажа какво искам?

Пулсът на Тори се ускори. Би ѝ показал, без да му мигне окото. Но как? Дали би спрял пикапа тук, на магистралата, ако каже да? Би ли я любил и как? Дали беше нежен любовник, или груб? Какви са целувките му?

Какво, ако го подведе с целувка, а след това не ѝ хареса? Дали ще спре, ако му каже?

— Много се замисли. Труден въпрос, а? — провлече глас той в очакване тя да го нападне, както винаги бе ставало преди.

— Просто още не съм се спряла на отговор.

Барт се засмя, но не със своя типичен самодоволен смях. Тори продължаваше да го изненадва, държеше се по-различно от друг път и той не знаеше как да реагира. И все пак не можеше да остави последната дума на една жена.

— Добре, скъпа, уведоми ме, когато решиш. Ще се радвам да намеря хубаво и отдалечено място за паркиране.

Тори не отговори веднага. Играта със сексуални намеци, която водеха, беше странна и вълнуваща. Може би щеше да успее да се справи с Барт Сканлън в края на краищата.

— Добре — каза студено тя.

Барт винаги разпознаваше предизвикателствата на жените и ако Тори Ланкастър не му подхвърляше едно в момента, беше готов да си изяде шапката. Отказа се да пита за причините, просто продължи играта. Вечерта обещаваще да бъде много по-загадъчна, отколкото бе предполагал. Тази противоречива жена идваше при него сама и за него щеше да бъде удоволствие да ѝ даде, каквото пожелае.

Слънцето се скри зад планината и започна да се смрачава. Барт пусна радиото и бързо погледна към Тори.

— Какво предпочиташ?

— Моля?

— Каква музика предпочиташ?

По радиото звучеше вече кънтри.

— Това е добре — отговори тя. — Обичам всякаква музика, освен хард рок.

Барт кимна.

— Очевидно ти харесваш най-много кънтри.

Той сви рамене.

— Не си падам по музиката. Нямам време.

Тори не се изненада. Да ръководиш ранчо беше тежка работа, а освен това Барт сечеше трупи в планината и строеше път. А да не забравяме, че ощастливява и няколко дами от околността, добави наум саркастично Тори. После се намръщи — дали имаше истина в последната забележка? Това бяха главно слухове. Тори си спомни, че бе виждала Барт с няколко жени през всичките тези години, но всеки

мъж имаше право на това. Но сега осъзнаваше чара на Барт и мисълта, че е горещ любовник, странно я изнервяше.

Той е загадъчен мъж, реши Тори. Поради някаква причина тя неочаквано беше започнала да реагира на тайнствената привлекателност на Барт. Дали защото целувките на Стийв не я вълнуваха? Или не ѝ харесваше равносметката за нейния двайсет и осемгодишен живот?

Кога преди ѝ се бяха изпотявали дланите, само защото е в една кола с мъж? Кога ѝ беше спирал дъхът от това, че ръцете на мъжа зад кормилото изглеждат секси?

Барт имаше дълги и тънки пръсти. Ръкавите на бялата риза бяха закопчани около силните му китки и на лявата стоеше единствено бижу — солиден часовник. Тори си спомни бронзовия загар и мускулите, скрити под плата, и разсеяно изтри в джинсите влажните си длани.

Стигнаха до покрайнините на Стантън и Барт намали. В средата на града той спря.

— Чакай тук. Идвам след минута.

Тори го проследи как влиза в магазина за спиртни напитки и загриза долната си устна от притеснение. Никога не бе чувала Барт да е пияница, но пък и никога не беше насърчавала приятелите си да клюкарстват.

Въздъхна облекчено, когато той излезе само с една бутилка вино и пластмасови чаши. Барт остави покупките на седалката и се качи зад кормилото.

— Надявам се, че харесваш „Каберне“.

Тори се усмихна леко, загрижена по-скоро къде възнамерява да го пият, отколкото каква марка е виното. Искаше ѝ се да опознае Барт по-добре, но до каква степен? Беше ли наистина готова за усамотяване с бутилка вино?

Когато той зави обратно, тя се досети къде отиват. От Индианската височина се виждаше цялата долина. Барт караше със запалени светлини, но не заради гледката.

Тя си го беше изпросила. Каквото ѝ да бе решението на Барт, тя беше причината за него. Вероятно в главата му се въртяха еротични идеи. Може би трябваше да го спре сега. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Тя свиваше и отпускате юмруците.

Това беше най-мълчаливата ѝ среща. Барт дори не се опитваше да води разговор, а на нея не ѝ хрумваше нищо, което да не звучи детинско. Нямаха нито една обща тема. Защо беше тук? И защо не му каже да се връщат?

Фаровете осветиха хранилки и Барт намали, за да не изплаши животните.

— Ето и един млад елен — каза тихо той и Тори протегна врат да го види.

— Ходиш ли на лов? — попита тя и премигна пред нелепостта на въпроса си. Беше съвършен мъж от Монтана.

— Да — потвърди той. — А ти?

— Не — призна Тори малко неловко, заради своето недоволство от убиването на красивите животни. Много жени обичаха лова толкова колкото техните съпрузи и братя.

— Доста неща не правиш, а?

Усети почти облекчение като чу познатата подигравателна нотка в гласа му.

— Въпрос на мнение — отговори тя сковано. — Доволна съм от начина си на живот.

— Срещал съм приятеля ти, Стийв Как-му-беше-име-то.

— Джонсън. Стийв Джонсън. И той не ми е приятел.

— Любовник? Годеник?

Тори преглътна гнева си. Барт я дразнеше и тя попадна в капана му.

— Стийв е просто добър познат.

— Добър познат? И той ли мисли така за теб — като за добра позната?

— Да.

— Тогава е наистина вълнуващо да се срещаш с него.

Барт се усмихна сардонически.

— Какво правите — седите на дивана и гледате стари филми по телевизора?

Тори се вбеси.

— Мислиш ли, че тази среща е много интересна? Да обикаляш в пикап едва ли е достойно за нечий дневник, Сканлън.

Устните му се разтегнаха в палава усмивка.

— Нощта не е свършила още, скъпа. Ще имаш наистина изумителни неща за отбелязване, преди да си кажем „лека нощ“.

Стомахът ѝ се обърна. Да се справи с Барт? Най-безумната идея, която някога ѝ е хрумвала. Не бяха срещнали нито една кола и тя бе изцяло в ръцете на мъжа до себе си.

— Промених си решението. Отведи ме вкъщи.

Барт очакваше нещо подобно, но Индианската височина бе съвсем близо, а и той трябваше да разбере какво доведе до тази странна среща, преди да я заведе у дома.

— Страхливка — обвини я меко той.

— Наричай ме както си искаш, но ме върни вкъщи. Съжалявам, че те подведох да си помислиш, че...

— Какво, Тори? Какво ме подведе да си помисля?

Лицето ѝ пламтеше от неудобство. Барт беше прекалено голяма хапка за нея.

— Че имаш нужда от мъж?

Господи! Беше по-лош, отколкото допускаше.

— Толкова си жесток, че не мога да повярвам — прошепна тя.

— Жесток? Или искрен. Ти току-що ли откри секса, скъпа? За твоє сведение, той съществува от много, много отдавна.

— Барт, престани!

— Каж ми нещо. Как момиче с твоя непорочен вид се справя с живота в ранчото? Гледаш в друга посока, когато бикът се покачи върху юницата?

— Не свързвай процеса на размножаване с извратените човешки отношения. Не може да има и сравнение и аз не гледам встрани, когато бикът...

Той се заливаше от смях, забавлявайки се на нейното избухване. Тя затвори уста и се загледа през прозореца.

— Непоносим си! — изфуча гневно тя.

— А ти си най-сладкото същество в трите области. Защо се ядосваш толкова, когато те дразня? Не ти ли е хрумвало, че именно заради това го правя? Като малък обожавах да се надуеш като малка жабка и да ми крещиш насреща. Не можех да устоя да не развържа панделките ти или да ти грабна обяда.

— Непоносим грубиян!

— Падах си по теб.

— Какво?

— Ти беше единственото момиче в автобуса с дълги букли. Като малък исках да заровя пръсти в тях и да ги пипна. Седях зад теб и ги зяпах, докато не можех да издържам повече и ти развързвах панделките — Барт се изсмя леко. — Смешно, нали?

Смешно? Тори никога не бе предполагала, че нападките на Барт се дължаха на детско увлечение. За нея той беше нейният кръст, причина да се радва, ако се разболее и отсъства от училище.

Зачуди се дали в гимназията бе продължил да я харесва. Не разбра, защото стигнаха до Индианската височина и Барт угаси мотора. Един бърз поглед показа, че бяха съвсем сами.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Барт напълни едната от пластмасовите чаши с вино до половината и я подаде:

— Заповядай, пийни малко.

Тори се поколеба — ако приемеше виното, това щеше да означава, че се съгласява да участва в срещата, както Барт си я представяше. А мястото беше много романтично — свиреха щурци, лек бриз поклащаше върховете на високите борове, въздухът, който нахлуваше през отворения прозорец, миришеше на дървета, мъх и листа. Беше идеално място за влюбени, които искат да останат сами далеч от цивилизацията. Дали заради това Барт се беше отказал от бара на Лоти?

Въздъхна тихо и, безпомощна да разгадае, което и да е от намеренията му, Тори пое чашата. Наблюдаваше го как сипва и на себе си. Той запуши бутилката и я облегна на кормилото.

— За теб, скъпа — с тон и жест „ала Хъмфри Богарт“ Барт успя да разсмее Тори истински за първи път тази вечер. Тя отпи малко вино и се зачуди какво ще последва.

— Знаеш ли защо наричат това място Индианската височина?

— Да. Красива млада индианка, дъщеря на вожда, скочила оттук заради загубата на любимия си.

Всеки беше запознат със старата легенда, въпреки че никой не можеше да каже дали е истина.

— За това се иска голяма любов, не мислиш ли?

— Или признак на лудост — отбеляза заядливо Тори. — Останалата част от историята е, че той просто се е оженил за друга жена. Това едва ли е причина да скочиш в забвение.

— Очевидно не си романтичен тип.

— А ти си, така ли? — гласът ѝ прозвуча страшно скептично. Барт Сканлън романтик? Няма начин. Очакваше остър отговор и бе изненадана да чуе тъжната му въздишка.

— Предполагам, че не. А може и да съм, ако срещна подходяща жена.

Това я накара да млъкне. Не беше очаквала такава уязвимост от страна на Барт Сканлън. Отпи още една глътка от виното.

— А и ти очевидно не си срещнала мъжа на своя живот? — отбеляза тихо той.

— Очевидно не.

— Искаш ли да се омъжиш?

— Какво?

Барт избухна в смях.

— Това не беше предложение, скъпа. Питам само дали искаш да се ожениш някой ден?

Тори не знаеше как да прикрие неудобството си. За секунда тя си помисли, че Барт наистина ѝ прави предложение.

— Помислих си, че е малко неочаквано. Изплаши ме до смърт.

— Та аз дори не съм те целунал. Един мъж едва ли би предложил брак на жена при това положение — дразнеше я Барт.

— Разбира се, че не — отговори Тори бързо. Но тя наистина жадуваше за целувка. Само дали би спрял дотук.

— Винаги съм се чудил какво е да те целуне човек. По дяволите, мислех за повече от това. В гимназията мислите на едно момче се простират по-далече.

Тори прочисти гърлото си. Значи я беше харесвал и в гимназията — невероятна новина.

— Нали откри? Какво е да ме целунеш, имам предвид.

— И ти едва не ми разби главата — той едва не се задави от смях. След това стана сериозен. — Да, открих, но всъщност разбрах, че ти не искаш нищо от Барт Сканлън. Предполагам, че винаги съм го знаел, но последните ми надежди умряха с тази целувка.

Той се обърна към нея и протегна ръката си върху ръба на седалката.

— Защо е всичко това, Тори? Този път питам сериозно. Събуди доста стари чувства и искам да знам защо.

Тя остана неподвижна, страхуваше се, че ако мръдне и на сантиметър, ще закачи ръката му, която лежеше точно зад главата ѝ.

— Не предполагам, че съм предизвиквала... такива мисли у теб — обади се неловко тя.

— Което превръща тази вечер в още по-голяма мистерия — отвърна той меко.

— Трябва ли непременно да говорим за това?

Той замълча за момент.

— Не, ако не искаш.

Тогава докосна косата ѝ и невероятното усещане се разля по цялото тяло на Тори. Тя затвори очи, докато пръстите му нежно си играеха с буклите ѝ.

— Такава е, каквато си я представях — копринена и мека. Защо трепериш? Плаша ли те?

Тя кимна.

— Тогава защо излезе с мен? — попита грубо той. — Не съм дете, Тори — рязко остави своята чаша, след това взе и нейната от ръцете ѝ. — И ти не си дете — заговори той дрезгаво и хвана брадичката ѝ, за да обърне лицето ѝ към себе си. — Ще ме удариш ли пак, ако се опитам да те целуна?

— Не — прошепна тя и облиза устните си.

Барт внимателно я наблюдаваше, после се наведе и прокара върха на езика си върху устните ѝ. Дъхът ѝ секна, като че ток премина през нея. Това не беше целувка, това беше...

Дори не знаеше какъв етикет да прикачи на най-чувственото усещане, с което някога мъж я бе дарявал. Дишаше на пресекулки:

— Барт...

— Барт, да, или Барт, не — прошепна той.

— Аз.

— Не знаеш ли?

— Една... една целувка ще те задоволи ли?

— Една целувка ще те задоволи ли? Ами нека да разберем.

Устните му леко я докоснаха, а след това се сляха с нейните. Тори почувства неочаквана слабост в цялото си тяло. Никога досега не се бе чувствала така. Устните му се разделиха, езикът му лениво навлезе в устата ѝ и започна своите изследвания там. Тори се чувстваше все по-слаба, тялото ѝ пламтеше, а мускулите ѝ бяха като от желе. Тя повдигна едната си ръка и я опря върху твърдите му гърди, което беше извор на нови неподозирани усещания.

Ръцете му лежаха върху раменете ѝ, едната заровена в косата ѝ, а другата — галеше лицето ѝ. Тя чувстваше неравномерното му дишане

и топлината на тялото му. Той рязко прекъсна целувката.

— Това е някаква химия, скъпа. Но не мога да кажа, че ми стига, а на теб?

Тори се опита да срещне погледа му в тъмнината. Не беше девственица, но никога не беше обръщала сериозно внимание на секса, за разлика от Барт, както подозираше. Дали ѝ стигаше? Не, желанието я разкъсваше, гърдите я боляха, цялата гореше.

— Ти имаш доста опит, нали?

— Искаш да те излъжа ли?

— Не, моля те, никакви лъжи.

— А ти нямаш, нали?

— Не е голям.

Той бавно плъзна ръка по бузата ѝ, после надолу по шията и стигна до гърдата ѝ. Тори затаи дъх, но не го спря, когато започна да гали зърното ѝ с пръстите си.

— Чудесно — измърмори той. — Страхотно. Ти си една много красива жена, Тори Ланкастър.

— Така ли?

Барт заразкопчава медните копчета на блузата ѝ, без да бърза. Хипнотизирана, тя не го спря, искаше ѝ се да продължава и продължава. Докъде?

Това беше първа среща, за Бога! Те не се познаваха. Фактът, че бяха съседни, не беше достатъчен, след като отношенията им се свеждаха главно до опити да се отбягват. Тори сграбчи ръката му.

— Не, чакай!

Той целуна нежната кожа под брадичката ѝ.

— Да чакам какво? И двамата знаем какво искаме.

Тя потрепери от сладостната омая на устните му върху гърлото ѝ.

— Една целувка, Барт. Това е всичко. Не мисля, че е достатъчно.

— Добре. Целувката ми достави толкова удоволствие, колкото всичко останало — той потърси устните ѝ отново.

Тори извърна рязко глава.

— Нямам това предвид!

— Ами, какво имаш предвид? Скъпа, ти ме целуна като жена, която знае какво иска. Аз само следвах твоите указания.

Истината се заби в мозъка ѝ. Защо да не му отговори искрено? Тя пое дълбоко въздух:

— Не обичам лъжите и недомлъвките — започна тя. — Да, знам какво искам. Но невинаги се поддавам на прищевките си, Барт.

— Значи аз съм прищявка?

— Ти си — Тори затвори очи за момент. — Ти си нещо, което не мога да обясня. Ти си като тъмен... магнит. Ако това ти звучи налудничаво, умножи го по три, за да разбереш как ми звучи на мен.

— И тази лудост те връхлетя съвсем внезапно?

Той ѝ се присмиваше. Тя можеше да разпознае нотките на забавление в гласа му.

— Винаги успявам да те развеселя, нали?

— Сега дори повече, отколкото преди. Сега, когато знам какво се крие зад тези невинни сиви очи. Значи Тори наистина е като тропическа буря. Под студената външност бие сърцето на страстна жена. Много интересно, скъпа.

Тори закопча двете копчета, които Барт беше разкопчал.

— Наистина не те харесвам — каза тихо тя, ужилена от цинизма му. — Никога не съм те харесвала, а очевидно не си се променил.

— Но ти си. Не ме харесваш, но ето те тук, привлечена от моя „тъмен магнетизъм“.

Барт произнесе „тъмен магнетизъм“ с особено унизителен тон и я засегна по болното ѝ място. Той не ѝ се присмиваше вече, а дълбаеше оголени нерви.

— Моля те, отведи ме у дома — поиска тя.

Тонът ѝ предизвика Барт.

— Знаеш ли, мисля, че очакваш да ти кажа „Съгласи се или ще си ходиш пеша“. Така ли е, Тори? Това ли се върти в малкия ти интригантски мозък? Може би искаш да употребя сила, така ще се забавляваш, без да носиш отговорност за решението. Скъпа, ти умираш за мен. Проклет да съм, ако знам какво те е провокирало след всичките тези години, но нямам ни най-малко съмнение относно истинските ти чувства.

Очите на Тори засвяткаха от гняв.

— Ама, че си джентълмен!

— Джентълмен! Мила, ако това търсиш, направила си грешен избор.

— Знам. Нека да ти кажа нещо, Барт. Понякога хората вършат глупости — думите заседнаха в гърлото ѝ от връхлетелите я чувства.

Барт я държеше в стегната прегръдка, беше притисната до твърдите му гърди и чувстваше около себе си здравите му мускулести ръце.

— Какво правиш?

— Показвам какво изпускаш, скъпа — устата му грубо затвори нейната, без капка от предишната нежност. Мислеше си, че тя ще се предаде и ще иска още както беше станало последния път, но тя продължи да се бори и крещи в няма ярост. Той я целува, докато му се искаше и едва след това я пусна така рязко, както я беше сграбчил. Устата на Тори беше изранена и подута.

— Негодник! Грубиян! — дрезгаво извика тя.

— Извинявай, това не доказва нищо, нали? — Барт се върна на мястото си и запали пикапа, вбесен, че бе позволил на Тори Ланкастър да го извади от кожата му. В последния момент се сети за чашите и ги изхвърли през прозореца.

Тори премигна.

— На всичко отгоре и замърсяваш околната среда.

— Млъкни! — Барт подкара колата страшно грубо и рязко.

Тори сложи колана.

— Пътят е опасен и бих оценила малко внимание към моята безопасност, дори ако не ти пука за твоята.

— Знаеш ли какво си, Тори? Просто си играеш с мъжете. Но защо с мен? Ако неочаквано си развила либидо, защо избра точно мен?

Защо наистина? С болка в сърцето Тори се втренчи в тъмнината и си пожела да има готов отговор на този въпрос. А и беше ли се излекувала от Барт Сканлън?

Да, каза си настървено. Почти беше излекувана. Сега можеше да не се чувства толкова добре, но утре сутрин Барт Сканлън щеше да е само спомен.

Пътуваха мълчаливо, но Тори усещаше, че Барт кипи от гняв. Опита се да не мисли за това, той винаги кипеше за нещо. Но когато стигнаха до магистралата, в главата ѝ се прокрадна безумната мисъл да се сгуши в него, да го приласкае и успокои.

Не можеше да повярва, че това се случва с нея. Да си играеш с Барт бе все едно да се сприятелиш с гризли. Трябваше да го остави на мира и да се довери на инстинктите си, които не я бяха подвеждали толкова години.

Барт караше бързо. Не безразсъдно, но с по-голяма скорост от разрешената. Бяха толкова различни хора — тя спазваше закона във всяка ситуация, докато Барт беше независим и спазваше единствено собствените си закони. Светът имаше късмет, че той не бе станал престъпник.

Дали само тя мислеше така? Не, Лорна беше на същото мнение. Може би жените усещаха опасността и именно това ги привличаше към него. Тори се намръщи. Дали беше преодоляла влечението си към Барт?

Той спря на завоя преди алеята до входната врата на къщата ѝ. Тя го изгледа въпросително.

— Какво има?

— Искам да кажа нещо. Доста мислих и първият ми импулс беше да ти кажа да си намериш друг глупак, когато решиш да си поиграеш пак с големите батковци. Но си промених мнението. Мисля, че си от жените, които узряват по-късно, и вече започва да ти писва от гъби, когато имаш шанс за пържола — онемяла, Тори просто го гледаше. — Както и да е, желанията ти няма да изчезнат от само себе си. Може и да успяваш да контролираш прищевките си, но това няма да угаси пожара в теб. Така че запомни: искам аз да съм мъжът, който ще те превърне в истинска жена. Аз ще се навъртам наоколо, а и ти знаеш къде живея.

Тори не можа да продума. Никога мъж не ѝ беше говорил толкова обидно. Гледаше го как подкарва пикапа със саркастична полуусмивка, как ѝ отправя кратки изпитателни погледи и се почувства страшно унижена.

След това очите ѝ започнаха да парят, обърна се настрана, за да прикрие слабостта си. Омразата я изпълни цялата, после се смени с гняв и ярост. Бяха почти до къщата, когато успя да проговори:

— Самодоволен, надут егоист! Ако една жена се надява на жест от теб, ти ще намериш начин да го унищожиш. Остроумните ти забележки, перверзното чувство за хумор, огромното ти самочувствие, че Барт Сканлън е най-великото нещо на тази земя, ще го сторят сами, дори ако не прибегнеш до непоносимата си грубост.

— Хей, не е нужно да се палиш така!

— Да се паля? Аз съм бясна, а ти си противен!

Вече не беше смешно. Искаше му се да я шокира, но и да ѝ покаже, че не е обиден заради държанието ѝ. У него също започна да се надига гняв. Коя беше почтената Тори Ланкастър, че да го обижда само защото е казал истината?

— Престани, Тори — обади се студено той, уморен от играта. — Може би твоят приятел те харесва без чувство за хумор и липса на страст, но не и аз.

— О, извини ме, че нараних деликатното ти сърце. Но ако се опитваш да остроумничиш с тези долни забележки, не си улучил.

— Долни забележки? Ти си тъжен случай, мила, объркана стара мома, която се страхува да живее — Барт спря колата, доволен, че най-после стигнаха до дома ѝ. — Едва ли искаш да те изпратя до вратата, така че, лека нощ.

— И приятно избавление! — изкрещя тя, посиняла от обидата за „старата мома“. Защо неомъжена жена на двацет и осем да бъде наричана стара мома, а неженен мъж на трийсет да е все още ерген?

Тори остави вратата от своята страна отворена и побягна към къщата. Барт я гледаше ядосано, после се пресегна и затръшна нетърпеливо вратата, мърморейки:

— Проклетата жена!

Преди да тръгне, въпреки че Тори едва ли можеше да го чуе, извика през прозореца с пълен глас:

— Ти си съсухрена стара мома и искрено съжалявам Стийв Какму-беше-името, горкия човек!

ПЕТА ГЛАВА

Тори чу последните думи на Барт много добре. От тях косите ѝ се изправиха и всеки мускул от тялото ѝ се стегна. Щеше да му го върне, дори да се наложи да посвети целия си живот на това. Вероятно имаше някакъв начин и тя щеше да го намери.

Цялата трепереца, Тори ядосано угаси лампата във всекидневната, която Лорна беше оставила за нейно улеснение. Придвижи се тихо в тъмнината към стаята си, защото не бе способна да отговори дори на едно „Добре ли изкара?“

В нея ярост и желание за мъст се смесваха със самосъжаление. Но кой не би се самосъжالياвал след сблъсък с Барт Сканлън?

В стаята си Тори се съблече неловко и се сви в леглото. С раздразнение изтри сълзите си. Защо да плаче? Само една идиотка би плакала за Барт Сканлън.

Сълзите продължаваха да напират, а на нея ѝ се искаше той да е на нейното място. Но това бяха празни надежди — мъже като Барт не плачеха, те караха другите да го правят. Защо беше постъпила толкова глупаво, сякаш не знаеше колко жесток може да бъде той.

А и нямаше да се събуди освободена от него утре сутринта. Не можеше да спре да мисли за целувките му, дори в леглото, докато се надяваше на шанс да му отмъсти и стовари цялата си омраза върху него.

Само веднъж искаше да бъде по-добра от Барт Сканлън.

Тори въздъхна и си заповяда да спре да мисли и да заспива. Барт беше корав като камък и тя не можеше да го нарани както той нея.

Както и очакваше, зората не ѝ донесе желаното успокоение. Събуди се с главоболие и горчив вкус в устата. След такава нощ не беше чудно, че Барт стана главна фигура в сънищата ѝ. Но той би умрял от смях, ако го чуеше.

Това нямаше да стане докато е жива! Заради снощните обиди повече не би останала насаме с него. А и дори да се случи, не би му признала, че го сънува.

Лорна ставаше рано и когато Тори влезе в кухнята, кафето и закуската бяха готови.

— Погледни следващата стъпка от проекта на Барт Сканлън за пътя — каза старата жена.

Тори излезе навън. Въздухът беше хладен и свеж, а тревата покрита с роса. Но красотата на утринта беше разбита от гледката на втора огромна машина за изравняване на насипи от другата страна на оградата. Трима мъже, единият от които Барт, стояха до нея и говореха. Големият трактор мълчеше в далечината.

Но новата машина очевидно беше дошла за работа. Според думите на Барт след това идваше ред на камионите с чакъл и пътят за трупите щеше да е готов.

Дали тополите ще помогнат? Дали въобще нещо ще помогне?

Разстроена, Тори се обърна да си влезе вкъщи. Но тогава видя, че Барт се премести и я забеляза, след което ѝ махна с ръка. Беше съвсем типичен жест за него и тя се чудеше как може да вложи толкова много от себе си в него. Но после осъзна, че той сигурно си мисли, че е излязла заради него.

— Забрави, Барт — измърмори тя и се втурна вътре.

Лорна наливаше кафе.

— Барт не си губи времето, нали?

— Той никога не пропуска удоволствията — отговори Тори кисело.

— Какво?

Тори се изчерви. Лорна говореше за Барт и пътя, а тя за много по-болезнени неща.

— Не се ли разбрахте двамата снощи? — попита Лорна сухо, наясно с настроението на по-младата жена.

Тори се отпусна на масата и се пресегна за портокаловия си сок.

— Никой не се разбира с Барт за повече от пет минути. Той е най-непоносимият грубиян, когото съм срещала.

— Наистина ли? — Лорна също седна на масата. — Чудя се как ли е получил тази репутация сред жените.

Тори почти се задави. Лорна като че ли не забеляза нищо и продължи да говори:

— Имам предвид, че ако е толкова груб, защо винаги има втора среща. За първата разбирам — Барт е красив мъж. Но една вечер грубост обикновено е достатъчна за повечето жени.

Тори не разбираше дали Лорна я дразни, или не. Като че ли го правеше нарочно.

— Взимаш ме на подбив, а? — попита подозрително Тори.

Лоран се засмя и потупа ръката ѝ.

— Нека да го кажа по друг начин, Тори. Ако тази сутрин ми беше казала, че срещата ти с Барт е била скучна, щях да приема, че е бита карта. Но той провокира жената у теб, нали?

— Той провокира нещо, не мога да го отрека.

— Има една стара поговорка: Котките, които се бият, си имат и котенца.

Очите на Тори се разшириха от изненада.

— Барт Сканлън и аз няма да си имаме котенца!

— Той е много секси, Тори. Снощи, когато ти влезе в стаята, дори аз почувствах електричеството между вас двамата.

— Не е вярно!

Лорна сви рамене.

— Казвам само това, което видях.

Барт се прибра късно вечерта, смъртно уморен, мръсен и толкова гладен, че можеше да изяде всичко, което не се движи достатъчно бързо, за да му избяга. Близнаците се бяха изтегнаели във всекидневната пред телевизора, също доста изморени. Барт знаеше, че Роб и Рич поемаха на сечището каквато работа изникнеше през деня. Бяха добри работници и заделяха по-голямата част от надниците за обучението си.

— Вие, двамата, ядохте ли? — попита уморено Барт.

— Направихме си хамбургери. Има още месо в хладилника. Искаш ли да приготвя и на теб, Барт? — предложи Рич.

— Ще бъдеш ли така добър? Наистина съм труп тази вечер.

Рич изправи дългото си слабо тяло.

— Ще бъде готов, докато вземеш душ.

— Благодаря.

Барт се отправи към банята и чу радиото от кухнята. Шумът от него и от телевизора му причиняваше главоболие, но както обикновено не му обърна внимание. Близнаците умираха за музика и шум, докато с всеки изминат ден Барт все повече предпочиташе тишината. Сигурно остарявам, мислеше си той, докато се събличаше.

Както обикновено, в банята цареше бъркотия. Мокри кърпи, сапуни, пасти за зъби и други тоалетни принадлежности бяха разпръснати навсякъде. Мръсотия покриваше мивката, тоалетната и душът. Къщата не беше място, където да се върнеш с радост.

Много често Барт караше момчета да чистят. Тримата започваха да търкат и лъскат, да мият и перат, почистваха всичко отгоре до долу. Но това никога не продължаваше дълго. Бяха прекалено заети да правят пари за две медицински образования, за да се тревожат за чистотата и реда.

Барт знаеше, че имат нужда от икономка. Винаги бяха имали, но остро почувстваха това, едва когато започнаха проекта с трупите. Преди Барт разполагаше с повече време и успяваше да се погрижи за всичко, дори обичаше да готви. Но сега не му оставаше свободно време за нищо. Миналата вечер беше изключение. Не би пропуснал срещата с Тори Ланкастър, която тя буквално си изпроси. А тя се оказа пълен провал.

Барт се намръщи при този спомен и пусна душа. Топлата вода го освежи и той започна ожесточено да се сапунисва.

През целия ден Тори не му излизаше от главата. Тази жена притежаваше някаква особена чувственост и той се чудеше дали въобще осъзнава как му действа присъствието ѝ. Както разбра от разговора предната вечер, тя никога не бе подозирала, че я тормози, защото я харесва.

Дали и сега я харесваше? Това беше основният въпрос. Нямахте съмнение, че му въздействаше, но дали я харесваше?

Може би да. Винаги му е било трудно просто да си говори с нея, въпреки че това никога не е било проблем с другите жени.

Може би вечерта щеше да мине по-различно, ако я беше завел в бара на Лоти, както мислеше в началото. Но след като видя колко е хубава, не искаше да я закара там, където посетителите не си подбираха думите. Барът на Лоти не беше достатъчно добър за Тори

Ланкастър. Нито пък бутилка евтино вино и Индианската височина, като се сети колко лошо тръгна цялата вечер.

Това, което го мъчеше цял ден, беше дали да направи още един опит с Тори, или не. Все още не знаеше отговора.

В събота вечер Тори се поразходи покрай оградата. Машините не работеха през уикенда и тя искаше да прецени дали си струва да сади тополи. Нищо нямаше да спре шума, но дърветата, ако се разположеха правилно, можеха да предпазват от праха до известна степен.

Тори знаеше, че големите тополи се използват за спиране на силните ветрове, а и бяха красиви. Трябваше да избере дали да гледа дървета или грозни камиони за трупи, а това караше кръвта ѝ да кипи от гняв. Лорна беше харесала идеята за тополите, но Тори имаше последната дума.

Прецени, че има нужда от около двайсет и две дървета. По петдесет долара всяко — вече беше говорила с местен доставчик. Това правеше хиляда и сто. Или петстотин и петдесет долара за Барт, без да се броят разходите за засаждането им. Дали щеше да се съгласи? Тя можеше да купи и по-евтини тополи, но те щяха да са прекалено малки, за да са от полза през това лято.

Докато обмисляше проблема, Тори чу шум от превозно средство. Видя, че е пикапът на Барт и първият ѝ импулс беше да се втурне към къщи. От абсурдната среща насам не се бяха оказвали много близко един до друг и тя предпочиташе да не го правят. Но не искаше Барт да почувства страха ѝ. Беше на своя територия, макар и притисната до оградата.

Колата спря точно срещу нея. Барт излезе, гологлав и с тъмни очила. Първите три копчета на ризата му бяха разкопчани както винаги, а джинсите му изглеждаха като втора кожа.

Тори отклони поглед от голия триъгълник на гърдите му.

— Добро утро — поздрави студено тя.

— Да не поправяш огради тази сутрин? Може би съм дошъл точно навреме.

— Оградите ми са в отлично състояние.

— Всичките?

— Ако имаш предвид нас двамата... — тя спря.

Барт отново я беше подвел, въпреки клетвата никога повече да не си разменя намеци с него.

— Възнамерявах да направя разумно предложение за тополите.

— Наистина имаш проблеми с вземането на решения, нали? — Барт се ухили още по-широко.

Тори се стегна. Барт не говореше за дърветата. „Вече си уморена от гъби, когато можеш да имаш пържола. Желанието ти няма да изчезне просто така. Искам аз да съм мъжът, който ще те направи истинска жена“. Не, той не говореше за тополите. Надяваше се, че погледът ѝ не трепна, когато срещна неговия.

— Ако си дошъл да се заяждаш с мен, просто се качи в пикапа и си върви, Сканлън.

— Една малка дискусия относно вземането на решения ти прилича на заяждане, така ли? — той продължаваше да се усмихва и да се опитва да я изкара от кожата ѝ.

— Ти дори не знаеш как да дискутираш — Тори се обърна и се отдалечи на няколко крачки от оградата. — Все още ли искаш да поемеш половината от разходите?

— Ако сумата е разумна.

— Колко разумна, Сканлън?

Барт се облегна на оградата.

— Какво се крие в това „Сканлън“? Да не си забравила малкото ми име?

— Може ли да спрем с игричките за малко?

— Разбира се, Ланкастър, както кажеш.

Можеше ли да се мрази човек повече отколкото тя мразеше Барт Сканлън? Мразеше го, но продължаваше да го приема като хубав и сексапилен мъж. Спомни си за срещата им и реши, че е в пълното си право да се чувства обидена от подигравките и безочията му. И да го презира. Но кого да обвинява за слабостта в коленете си в негово присъствие? Опита се да игнорира нахалството му.

— Говорих с Джо Холкомб.

— И?

— Прецених, че ми трябва двайсет и две.

— Двайсет и две? — Барт се отблъсна от оградата и сложи ръце на бедрата си. — За какви пари говорим?

Тори вирна брадичката си.

— Петдесет долара на дърво — видя, че Барт се опитва да пресметне цялата сума. — Ако искаш да оттеглиш предложението си — продължи студено тя, надявайки се той да се откаже. Щеше да ѝ достави удоволствие да види как Барт се отмята от думата си.

— Джо има и по-евтини, нали? — струваше му се безсмислено да прахосва толкова пари за тополи, а и никога не се отказваше от възможността да спести някой и друг долар.

— Да, но по-малки, а аз не искам такива.

— Много от нас не получават винаги това, което искат. Вземи мен, например — ленива усмивка разтегна устните му.

Отново се връщаха към срещата. Този мъж можеше да стане актьор, помисли си Тори. Не познаваше друг, който да влага толкова много в иначе обикновени думи.

— Не и върху сребърен поднос — отговори провлечено тя.

Барт изглеждаше страшно разочарован, дори прекалено, помисли си Тори.

— Кофти! А аз исках да те поканя тази вечер да излезем.

Той се шегуваше, не можеше да е толкова дързък, че да я покани за още една вечер на целувки и обиди, нали? По тялото ѝ се разля топлина при мисълта за целувките му, но умът ѝ бързо реагира.

— Имам среща тази вечер — каза сладко тя, доволна, че успява да изтъкне, че не се нуждае от неговите услуги.

Барт сви вежди.

— С... не ми казвай, ще се сетя — той щракна с пръсти като че ли му костваше усилия да си припомни името. — Джон Стийвънсън, нали?

— Знаеш много добре, че името му е Стийв Джонсън. Ставаш непоносим, Сканлън.

Барт се засмя.

— Хващам се на бас, че с мен ще ти е по-интересно.

— Като последния път? Това се казва среща, нали?

— Можеше да бъде.

Лицето на Тори пламна.

— Имаш предвид, ако бях ти съдействала? Да се бориш върху седалката на пикап не е моята идея за приятна вечер.

— Така ли? Къде предпочиташ да... се бориш? Чакай малко. Мислех, че уточнихме факта, че не си се... — Барт прочисти гърлото

си.

— Борила много. Знам няколко хватки, които може да са ти от помощ довчера с Джон.

— Стийв! — изкрещя Тори и дишайки бързо и яростно, тя се обърна и запраши към къщата. — О, я върви да досаждаш на някой друг! Върви да отсечеш няколко дървета. Върви по дяволите!

— Ще решиш ли най-накрая — провикна се бодро Барт. — Добър съм, скъпа, но не толкова, че да бъда на три места едновременно.

Тори влизаше вече в къщата, когато го чу да крещи отново:

— А тополите?

Тя се поколеба за миг и после махна с ръка. Тополите също да вървят по дяволите!

ШЕСТА ГЛАВА

Срещата със Стийв в събота вечер мина доста приятно. Той никога не я дразнеше или тормозеше. Водеха нормален разговор и той се съгласяваше с повечето неща, които тя казваше. Тори се улови, че го изучава от време на време. Имаше приятно лице, кестенявата му коса беше прилично подстригана, говореше тихо и се движеше внимателно. Беше сигурна, че Стийв ще стане чудесен съпруг на някоя жена.

Но когато я целуна за лека нощ, осъзна, че не тя ще е тази жена. Той не докосваше нищо у нея. За една минута Барт Сканлън я възбуждаше повече, отколкото Стийв за четири часа. Барт беше опасен и тя знаеше, че трябва да стои надалеч. Но влечението ѝ не угасваше, самата мисъл за него караше кръвта ѝ да кипи.

Тори не можа да спи добре тази нощ — в главата ѝ постоянно се въртеше поканата на Барт. Дали беше истинска, или просто беше поредната клопка? Какво щеше да му отговори, ако той действително предлагаше среща, а тя не беше заета?

Сети се за всички момчета и мъже, с които беше излизала. Никога досега не ѝ се беше налагало да се бори с такива чувства. Всъщност тя не знаеше какво точно изпитва към Барт и колкото и да се напрягаше, не успяваше да разреши проблема. Не можеше да изгони Барт Сканлън от ума си.

На сутринта, след няколко часа неспокоен сън, Тори отхвърли завивките, уморена от самия проблем. Написка се с вода, облече се и тихо се вмъкна в кухнята да напише два реда на Лорна:

„Взех единия от конете да пояздя. Ако не се върна до девет, отиди на църква без мен.“

Без да се бави повече, Тори грабна един банан и един портокал, сложи си старата шапка и напусна къщата. В ранни зори беше почти студено и тя се почувства по-добре. Излапа банана докато вървеше по

пътеката, а след това обели портокала и докато го ядеше, се чудеше кой кон да избере. Не искаше нищо покорно днес — предполагаше, че една дълга и изтощителна езда най-после ще изкара Барт Сканлън от главата ѝ.

Петнайсет минути по-късно Тори яздеше Нерон, голям черен жребец. Знаеше, че довечера ръцете ще я болят, но се надяваше тази болка да измести другата.

Страшно неприятно ѝ ставаше от факта, че въпреки всичките обидни намеци на Барт Сканлън, тя продължаваше да бъде луда по него. Имаше някакъв особен чар в този мъж, който говореше така пряко и вярно. Можеше да има Барт, ако поиска, за десет минути или повече, но щеше да бъде неин. Тя все още не знаеше какъв любовник е той, но фантазията ѝ рисуваше толкова романтични представи, че дори самата тя се съмняваше в тях.

И въпреки това топката в стомаха ѝ си оставаше и никой, освен Барт, не бе в състояние да я махне от там.

Тори обърна Нерон към планината. Поне неделите бяха тихи и отвратителните машини на Барт не се чуваха. Нямахше представа каква е работата на едно сечище и реши, че сега ѝ се открива шанс да види по-добре проекта на Барт. Защо не? От векове не беше прескачала оградата си и влизала в земята на Сканлън.

Вече на негова територия Тори обърна Нерон на запад. Пътят беше една дълга опустошителна ивица, а строителните работи допълнително загрозяваха картината.

Нагоре теренът се промени. Ездата стана по-приятна и конят се впусна в едно от сечищата, преди тя да разбере, че има такова. За момент не повярва на очите си: Барт стоеше върху една от машините, изненадан като нея самата.

— Стори ми се, че чух нещо — засмя се той и започна да слиза.

— Аз... не исках... — Тори не беше на себе си. Беше убедена, че няма да има никой тук по това време.

Барт се приближи и хвана Нерон. Погледна към Тори и каза меко:

— Слизай.

В гласа му се долавяше предизвикателство, което я накара да застане нащрек.

— Не, не исках да безпокоя никого.

Тори наистина не знаеше какво да прави. Нямаше никаква работа тук и той вероятно си мислеше, че е дошла да го търси. Беше гологлав, но без онези тъмни очила, които носеше вчера сутринта. Не бяха и необходими на това хладно и сенчесто място — слънцето едва проникваше между дърветата. Тори откъсна поглед от дълбоките му сини очи и се огледа наоколо.

— Слез и ще те разведе — предложи ѝ Барт. — Била ли си друг път на сечище?

Тори прочисти гърлото си.

— Не, благодаря. Просто яздех и като че ли се отклоних малко.

Барт се изсмя високо.

— Отклонила си се през два реда бодлива мрежа? Стига, Тори. Нарочно си дошла тук.

— Не знаех, че си тук — лицето ѝ почервения.

— Да съм казал, че си знаела? — Барт беше странно зарадван на посетителката си. Никога не си беше представял, че Тори ще дойде тук, но ето че го бе направила, и той не искаше тя да си тръгва. — Хайде, слез и остани за малко.

— Не се интересувам много от машини — призна Тори като подозираше, че Барт ще я разведе главно, за да ѝ покаже проекта си.

Барт пое поводите в ръцете си и се приближи до седлото.

— Няма дори да ги споменаваме — обеща той и посегна към нея, отпусна поводите и обгърна с ръце кръста ѝ. Тори преглътна — допирът му като че ли я изгаряше дори през джинсите и ризата.

Той се усмихна съблазнително.

— Хайде, красавице. Слизай.

Красавице? Ако слезеше от Нерон, всичко можеше да се случи. Уплашена, Тори издърпа поводите и се опита да отдалечи Нерон от Барт.

— Какво, по дяволите... — извика той и отскочи встрани, но само за секунда. Докато Тори се опитваше да успокои жребеца, Барт отново хвана юздата.

— Спокойно, момче — измърмори той. — Спокойно.

Тори стискаше поводите здраво — тя беше добър ездач, но Нерон имаше особен характер. А и Барт го изнервяше.

— Стой далеч от него — заповяда тя.

— Защо, по дяволите, яздиш такъв кон?

— Моля! — гласът ѝ беше леден. — Не се нуждая от твоего одобрение, за да си избира кон за езда.

— Това е жребец!

— Не може да бъде — отговори Тори презрително. — Ти се шегуваш.

— Прекалено буен е за жена като теб.

— Не, не е. Пусни юздите, Сканлън.

Той я погледна с поглед, който можеше да я изпепели. Още един предупредителен звън отекна в нея, когато видя Барт да се приближава към седлото.

— Добре, този път няма да моля — каза раздражено той и посегна към нея.

Тори дори не повярва колко лесно я смъкна от седлото. И както се опасяваше, той не я пусна на земята — краката ѝ висяха във въздуха, а шапката ѝ падна.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Държа те.

— Ами, престани да ме държиш! — ръцете му я обгръщаха здраво. Нейните бяха свободни и тя се опита да се отблъсне.

— Имаш сила колкото на мушица — засмя се шумно Барт.

— Пусни ме на земята!

Той я пусна да се плъзне по тялото му, докато краката ѝ опрат земята.

— Готово.

— Пусни ме, Барт.

— Хей, ти си спомни името ми!

Бяха толкова близо един до друг, че и лист хартия не можеше да мине между тях. Ако не държеше главата си назад, лицето ѝ щеше да се зарови в меката му работна сива риза. Силните му ръце я притискаха до твърдото му тяло и тя не можеше да мръдне.

Изражението му се промени, очите му потъмняха.

— Причинявам ли ти болка?

Можеше да излъже, но кипналата ѝ кръв я накара да каже истината.

— Не.

— Защо дойде тук?

Тя се поколеба. Щеше да е глупаво да настоява за неволно отклонение.

— Любопитство, предполагам.

По неговото тяло пробягаха тръпки, които ги приближиха още повече. Гласът му беше много нисък.

— Не можеше да знаеш, че съм тук.

— Разбира се, че не.

— Любопитство за проекта за трупите тогава?

Тори кимна.

— Ще... говорим по-добре, ако не сме толкова...

Погледът му пробяга по лицето ѝ.

— Какво става с нас, Тори?

— Нищо — прошепна тя дрезгаво. Знаеше, че Барт усеща същите тръпки като нея. Виждаше го по лицето и очите му. Тя облиза устните си като усещаше безочливия му поглед върху себе си.

— Нищо ли?

Червенина изби по лицето ѝ. Той се възбуждаше от тази близост и ставаше нагъл.

— Докога ще стоим така? — попита тя, като вложи укор в гласа си.

Барт присви очи.

— Не знам. Може би, докато спреш да лъжеш.

— Да лъжа?!

— Ако не мен, то поне себе си. Още не си си го признала, а?

— Да си призная какво? — смело го предизвика тя, ядосана, че я обвинява в лъжа.

— Нуждите си.

— Моите нужди са си моя работа. Барт, това е нелепо. Чувствам се като глупачка.

— Не. Чувстваш се като жена — усмихна се той.

— Може би ти ме чувстваш като жена.

— Да, определено, да, а не „може би“.

Тори знаеше, че ще я целуне. Знаеше го от момента, когато я помоли да слезе от Нерон. Барт не беше прав, че не е признала нуждите си. Не беше щастлива да открие сексуалните си желания, но ги беше приела, нещо повече, бе приела, че точно той ги предизвика.

Единственият мъж, който караше вътрешностите ѝ да се преобръщат като го види.

Барт се наведе бавно към нея. В очите му се четеше подозрение. Ако само веднъж я целунеше сериозно. Идеята я възмути. Защо ѝ се искаше нещо сериозно от Барт Сканлън?

Той спря точно, когато устните им почти се докоснаха.

— Не казваш не.

Гласът ѝ беше дрезгав шепот.

— Ще има ли значение?

— Ти искаш да те целуна, нали?

Тя затвори очи за кратко.

— Не знам какво искам от теб.

— Но искаш нещо. Нямахте да си тук, ако не искаше.

Барт погали устните ѝ с целувка като полъх от криле на пеперуда.

— И аз искам нещо.

Дъхът ѝ спря. Докосването на устните им бе събудило нова вълна от усещания.

— Знам.

Устните му отново докоснаха нейните. Главата ѝ се замая, устата ѝ потърси неговата.

— Още ли се страхуваш от мен? — прошепна той, докато леко хапеше устните ѝ.

— Да.

— Но си тук въпреки това.

Ръцете ѝ обвиха врата му, замечтано изражение се настани в очите ѝ.

— Не знаех, че си тук.

— Но се надяваше.

Ръцете му се спуснаха малко по-надолу по тялото ѝ и той леко я наведе под себе си. Устата му обгърна нейната и тя изпита удоволствието на истинската целувка.

Тори беше на седмото небе от чувствата, които събудиха тялото и устата на Барт. Езикът му се плъзна между устните ѝ и движенията му я омагьосаха. Барт вдигна главата си и я погледна. Очите му бяха потъмнели от желание.

— Радвам се, че дойде.

— Наистина ли? — прошепна тя развълнувана, страхувайки се, че ще падне, ако той я пусне внезапно.

Барт се огледа и се намръщи.

— Това е отвратително място за...

Тори знаеше какво има предвид. Това е отвратително място за правене на любов. Барт искаше да предприеме следващата стъпка в техните взаимоотношения, от която тя се страхуваше все още. Но Тори обожаваше целувките му и се чудеше в какво ли още е толкова добър. Тя знаеше какво причинява болките в тялото ѝ и не се опасяваше от секса, но я беше страх от връзка с Барт. С един презрителен поглед или с няколко обидни думи той можеше да я унищожи. Сега се държеше добре, но когато свършеше удоволствието, дали щеше да се превърне в стария циник?

Знаеше, че не би издържала такова унижение. Само ако можеше да се задоволи с целувки и да изчака да се опознаят по-добре!

Опита да се освободи от прегръдката му и той вдигна вежди въпросително.

— Пак ли се отказваш?

Можеше да се разгневи веднага, но знаеше, че си струва да прояви малко търпение.

— Искам само да поговорим — каза тихо тя.

— Да поговорим? — Барт се изсмя нерадостно и погледна встрани.

Призна си, че никога не са говорили с Тори просто така, но не за това изгаряше тялото му сега. И все пак мястото не беше подходящо за правене на любов. Усети, че отново иска най-доброто за Тори Ланкастър — тя заслужаваше чаршафи от сатен и пухени възглавници под нея, докато той я люби нежно и бавно. А не да бъде заобиколена от машини и купчини нарязани трупи.

Той погледна великолепната жена, която държеше в прегръдките си — нямаше да се предаде лесно.

— Ако се съглася да поговорим, ще ми обещаеш ли да се видим следобед?

— Сделка ли предлагаш? — Тори се опита да успокои ускорения си пулс.

— Моля те да се видим следобед.

— За какво? — прошепна тя, изпълнена със страх от отговора.

— За каквото се получи, скъпа.

Циничната нотка в гласа му я разтревожи. Няколко минути той беше говорил като всеки друг. Една странна мисъл се зароди в главата ѝ — под саркастичната маска, която Барт показваше на света, се криеше напълно нормално човешко същество. Защо не ѝ позволяваше да го опознае?

Всичко това я изуми, но и развълнува. Барт я привличаше толкова много, че ако зад това се криеше нещо повече от химия и остроумни забележки, тя искаше да го разбере.

— Добре, ще се видим следобед — съгласи с тя.

Винаги когато се съгласяваше с нещо, което той бе предложил, Барт се учудваше. Вероятно защото преди не го беше правила. Но тъй като му беше трудно да свикне с тази промяна, той не можеше да устои на изкушението да я подразни.

— Още една целувка и те пускам.

Нямаше причини да се отказва от целувката или от шанса да го провокира от своя страна. Тори се усмихна съблазнително — играеше си с огъня, но ѝ харесваше. Беше необикновено усещането да знае, че този изумително сексапилен мъж я желае. Облиза устните си и ги разтвори в покана.

— По-кратко — измърмори той игриво и я целуна.

За секунда всичко се промени, започна да диша тежко и да иска много повече от съблазнителните устни. Представи си Тори Ланкастър гола и тръпнеща от неговите ласки. Картината беше толкова истинска, че започна да се колебае дали мястото наистина не е подходящо за гореща страст — когато я има, винаги се намира начин.

Ръцете ѝ бяха заровени в косата му, пръстите ѝ извикваха допълнителни тръпки. Барт прошепна тежко, без да отделя устните си от нейните:

— Това, което идва отвътре, ще ни подведе и двамата, скъпа — после вдигна глава и се намръщи. — Идват Роб и Рич. Ама че навреме, а?

Звукът от приближаващата се кола ставаше по-силен. Тори беше впила страстен поглед в устата на Барт. Колко пъти трябваше да я целуне още, за да забрави всичко и да се подчини на желанията му?

— Очакваше ли ги?

Барт изучаваше зачервеното ѝ лице.

— Толкова си хубава, че дъхът ми спира, като те гледам — отново се наведе към нея бавно и недвусмислено, но изведнъж тръсна глава и рязко я пусна. — Да, очаквах ги. И ако не дойда на себе си, и двамата ще разберат какво правихме — той се засмя. — Или поне се опитвахме.

Зашеметена, Тори го проследи с поглед как изчезва в гората. Тя се огледа за Нерон и го видя да пасе на близо. Зададе се пикап в облак от прах, от който се носеше оглушителна музика през отворените прозорци. Двата близнаци изскочиха отвътре, видяха я и се спогледаха.

— Здравейте — извика тя.

— Здравей, Тори — отговориха ѝ в хор и се запътиха към нея. Единият от тях, Тори никога не можеше да познае кой точно, попита:

— Къде е Барт?

— Тук е някъде — отговори със слаб глас тя. — Не знаех, че работите и в неделя, момчета.

Роб и Рич Сканлън бяха красиви млади мъже и ѝ напомняха за Барт от гимназията. Имаха същата тъмна коса и слабо телосложение, дори същите дяволски искрици в очите.

— Винаги смазваме и поправяме машините в неделя — отговори единият от тях.

— Разбирам — *къде, за Бога, беше Барт?* — Ами, аз просто яздих Нерон и... — С облекчение посрещна появата на Барт.

Той поздрави братята си.

— Намалете радиото, момчета. Жителите на Стантън сигурно са си запушили ушите.

Тори се отправи към Нерон.

— Аз ще тръгвам. Приятно ми беше да ви видя.

Барт я последва и когато Тори се качи на седлото, каза меко:

— Какво ще кажеш за три?

Тя се поколеба, след това кимна.

— Три е добре.

— Ще се видим — Барт отстъпи встрани.

След като тя си тръгна, той се върна при братята си. Роб се обади:

— Не мога да повярвам. Тори Ланкастър тук?

— Какво ѝ има на Тори Ланкастър? — попита тихо Барт.

— Нищо, ако си търсиш жена — отговори заядливо младежът.

— Знаеш от опит, нали? — изсмя се Барт. Но докато работеше с оборудването, му хрумна, че Роб е прав. Тори бе от типа жени, за които мъжете се женеха. В какво, по дяволите, се беше забъркал?

СЕДМА ГЛАВА

След църква в неделя сутрин Тори и Лорна често отиваха в някой ресторант за по-късна закуска. Затова Тори не се и изненада, когато не завари Лорна вкъщи, като се върна.

Пригответи си бъркани яйца и препечена филийка. След закуската изми съдовете и се запъти да си вземе душ. Не се беше разсъблякла напълно, когато телефонът иззвъня. Беше Лорна.

— Тори? Аз съм при Кендрикови. Майра настоя да отида и да прекарам деня с нея и Пол.

— Това е чудесно, Лорна. И без това ще излизам.

— Добре. Не ме чакай, ще се прибера късно. Вероятно около седем. Майра планира голяма вечеря. Искрах само да знаеш къде съм.

— Благодаря, Лорна. Приятно изкарване.

Лорна имаше много приятели и често прекарваше неделните следобеди далеч от ранчото. На Тори ѝ хрумна, обаче, че ще бъде сама, когато се появи Барт.

Мисълта за Барт, както и спомена за срещата им в планината събуди цяла симфония от чувства у нея. Беше сигурна, че той е нещо много повече от представата ѝ за него. Днес беше успяла да погледне зад маската му и ѝ се искаше да продължи да го опознава. Дали зад грубото и песимистично държане се криеше чувствителен мъж? Дали беше толкова уязвим, че не искаше никой да го разбере? Спомни си странната му забележка, че може би щеше да бъде романтичен, ако срещне подходящата жена. Барт определено криеше нещо, може би несъзнателно, но тя знаеше, че се бе докоснала до непознати черти от неговия характер.

Освен това този мъж беше необикновено магнетичен. За първи път през своите двайсет и осем години тя се замисляше толкова сериозно за някой мъж и неговата личност.

Днес беше споменала, че искат да поговорят и Барт се беше съгласил. Знаеше, че обстановката го беше накарала, но ѝ се струваше, че точно от тук трябва да започне следобед — от един обикновен

разговор. Искаше да научи повече за него — интересуваше ли се от спорт, какви са политическите му възгледи, личните предпочитания. Но тя трябваше да е готова да признае и своите.

Изведнъж Тори замръзна. Та тя разсъждаваше за него като за обикновен мъж, какъвто Барт Сканлън очевидно не беше. Пропускаше способността му да я дразни, вбесява и дори нещо повече — той можеше да я унищожи. Тя си спомни какво направи вчера сутринта със съвсем прости средства от рода на дваисет и две тополи и Стийв Как-му-беше-името.

Играта с Барт Сканлън си оставаше опасна и да го забрави би било изключително неразумно.

Тори продължи да суши косата си, разхождайки се бавно из стаята. Никога не беше крил какво иска от нея. Дали, когато го получише, всичко щеше да свърши?

Съвсем объркана, Тори облече една лека роба и се изтегна върху леглото. Колко лесно попадеше в неговата власт — с няколко намека и целувки той я караше да си загуби ума.

Защо никога не ѝ се беше случвало с друг мъж? Дали той беше с по-силен характер от всички останали?

Тори се прозя. Погледна часовника и реши, че има време за един кратък сън — чувстваше се уморена от безсънната нощ и от изтощителната езда с Нерон. Тя се обърна настрани и затвори очи. По-добре беше да подремне, вместо да си блъска главата върху загадката Барт Сканлън.

След като свършиха работата с машините, Барт и близнаците се върнаха вкъщи.

— Един час ще чистим, а след това можете да излезете с приятели, момчета — каза твърдо Барт.

Роб и Рич се намръщиха, но не можеха да отрекат, че къщата имаше нужда от почистване. Барт се зае с кухнята, Роб подхвана пералнята и баните, а Роб оправи всекидневната. След един час все още имаше какво да се желае, но къщата вече беше по-различна. Близнаците взеха по един бърз душ и изчезнаха. Барт поклати глава и се засмя след тях — не обичаше да ги кара да работят в неделя, но лятото беше доста напрегнат сезон и за тримата.

Видя, че имаше още един час до срещата му с Тори и пушна пералнята още веднъж. После се облече с чисти джинси и бяла риза, обу най-хубавите си ботуши и излезе. Потупа трите кучета, които винаги търсеха по някоя топла дума, качи се в пикапа и подкара към магистралата. Обичаше момента, в който си е свършил работата и в ранчото, и вкъщи. Започна да си подсвирква.

Наистина, имаше още куп неща за вършене и времето не му стигаше за всичко, но въпреки това щеше да прекара следобеда с Тори Ланкастър. А Тори беше от жените, които се омъжваха. Но защо тя го привличаше така? Защо не можеше да обърне пикапа и да се отбие при някоя от привлекателните си познати, които не търсеха брак?

Е, може би просто за някои жени бракът не беше толкова важен. Колкото до него, първо трябваше да се погрижи за близнаците и техния колеж, а после...

Барт спря пред къщата на Ланкастър. Колата я нямаше, но пикапът на Тори беше в гаража. И все пак му се стори необикновено тихо. Отиде до задната врата и почука. След около минута почука отново. Зачуди се дали Тори не го беше излъгала, може би бяха взели колата с Лорна и излезли нанякъде.

Вратата се отвори. Тори придърпваше робата до врата си. Косата ѝ беше разрошена, нямаше и грам козметика върху лицето ѝ.

— О, Барт, извинявай. Исках да затворя очи само за пет минути.

Тя изглеждаше толкова топла, млада и непоносимо красива, че стомахът на Барт се сви.

— Да не би Нерон да те изтощи?

Тори беше нервна. Ако Лорна си беше вкъщи или срещу нея стоеше Стийв, нямаше и за миг да се притесни, че има мъж в къщата. Но Барт беше друго нещо. Не знаеше какво може да направи, ако го пуснеше вътре.

— Нерон е само част от причината. Не можах да спя миналата нощ.

— Срещата ти с... — Барт се усмихна палаво и Тори очакваше поредното му заяждане с името на Стийв. Както обикновено той направи точно обратното. — Срещата със Стийв не мина ли добре?

Не възнамеряваше да обсъжда Стийв, особено пък с Барт.

— Нищо подобно — каза твърдо тя.

— Няма ли да ме поканиш?

Тори се почувства много неловко.

— Лорна не е тук — призна тя и веднага разбра, че подозренията ѝ относно присъствието на Барт в къщата, когато е сама, са били повече от основателни. — Имаш ли нещо против да почакаш отвън?

— Имам — отговори той небрежно.

— Имаш ли?

Както се смееше, Барт се протегна и хвана колана на робата.

— Покани ме вътре, Тори — помоли той нежно.

Защо не беше навила часовника? Можеше да си спести тази неудобна ситуация. Как можеше да помоли Барт да разговарят, след като му отваря вратата гола под робата?

Барт разтърка лицето си.

— Какво да правя с теб, Тори?

— Какво да правиш ти с мен ли?

— Да. Ти нападаш и отстъпваш толкова бързо, че не знам как реагирам. Стийв Как-му-беше-името разбира ли те?

— Моля те, не започвай пак.

— Добре де, Стийв Джонсън. Той успява ли да следва игричките ти?

— Игричките ми? Първо, както ти казах, Стийв и аз сме просто добри познати. И второ, не разбирам за какви игрички става въпрос.

Барт поклати глава разочарован.

— Значи отново ще се караме? Мисля, че просто се уморих от цялата сцена — по дяволите, по-добре да се върне и довърши прането.

Тори изпадна в паника като видя, че той си тръгва. Не искаше това!

— Барт!

Той спря и я погледна.

— Да?

Със зачервено лице и изпотени длани, Тори преглътна гордостта си:

— Моля те, дай ми пет минути.

Барт не повярва на ушите си. Нещо не се връзваше с идеята му, че Тори просто имаше нужда от секс. Беше отправил предложенията си толкова прямо, а тя продължаваше да се бори с желанията си. Не можеше да я разбере.

Докато размишляваше, той се върна до вратата.

— И после?

Тори прочисти гърлото си.

— И после ще поговорим.

Барт бавно огледа двора с четирите стола и стъклена маса.

— Тук, навън?

— Не е необходимо. Мислех, че ще излизаме. Къде мислеше да ме заведеш?

— Мислех да отидем в Билингс да вечеряме.

— Добре, защо не?

Барт сложи ръце на бедрата си и започна да описва малки кръгове. Беше време да изясни нещо с Тори Ланкастър.

— Не си търся съпруга, Тори — той нарочно я погледна остро.

Тя пребледня, после почервеня.

— И си мислиш, че аз си търся съпруг? Непоносим негодник! Ако наистина исках съпруг, нямаше да се обърна точно към теб.

Тори сграбчи вратата и понечи да я затръшне, но Барт също я хвана и лесно я спря. Той влезе вътре и тя отстъпи няколко крачки. Присви очи, преди да процеди през зъби:

— Махай се от къщата ми!

Барт затвори вратата и се облегна на нея.

— Ще се махна, но първо искам да ти кажа нещо.

— О, не пак някоя от твоите малки речи!

— Назови я както искаш. Ти и аз имаме едно общо нещо и това е онази ограда отвън. Докато пораснеш, нека си остане така, а? Не идвай да кокетничиш на сечището или да се разхождаш важно из двора си, докато правя проверки на новия път. Виждам съм те, не мисли, че не съм те забелязал.

— Ти си луд! Не ми пука въобще кога проверяваш проклетия си път.

Барт понечи да се обърне и излезе, но после се поколеба.

— Ако беше поне наполовина жена, колкото си мислиш, че си, щеше да оцениш днешната възможност. Нито един от нас не живее сам, ти си с Лорна, а аз с близнаците.

— Може би я оценявам, но не я искам. Може би не искам и теб. Не ти ли е хрумвало, Сканлън, че не всички жени в Монтана въздишат по теб?

Барт присви очи.

— Вярно, ти въздишаш. Но ти липсва смелост, Ланкастър. Нищо не желаеш толкова много, колкото един истински мъж. Поради някаква неведома причина ти изведнъж си осъзнала, че имаш един в съседното ранчо, но не смееш да направиш нищо повече.

Тогава Тори направи тактическа грешка. Хвърли се към Барт с единственото намерение да изтрие това самодоволно изражение от лицето му. Когато посегна да го удари, обаче, робата ѝ се отвори и се показа гола плът чак до средата на бедрата ѝ. Барт хвърли един поглед, но нямаше време за повече, защото трябваше да предотврати шамара ѝ.

— Знаеш ли докъде може да стигне глупостта, любима? Ами, нека да ти подсказа. Не вярвам на мъже, които удрят жените, но мислиш ли, че е умно жена с твоя ръст да ми посяга?

Тори преглътна. Цялата тореше от унижение. Никога досега не се беше опитвала да удари, когато и да било. Барт беше напълно прав — ако го беше ударила и той ѝ беше отговорил, сега би била на пода.

— Съжалявам — прошепна тя. — Ужасно съжалявам. Никой друг не ме изкарва от релси така както ти.

— Действам ти по много начини.

— Да — каза напрегнато тя.

— И винаги е било така.

— Не и по начина, по който ми въздействаш сега.

Като се сети за розовата роба, увила се около дългите ѝ почернели крака, Барт си пое бързо въздух. Тори също му въздействаше и винаги е било така. Робата се беше отворила леко и разкриваше едната ѝ гърда. Въпреки че не виждаше зърното, дори самата плът го възбуждаше.

— Но ти продължаваш да се противопоставяш.

— Не искам да бъда просто поредното ти завоевание.

— Репутацията ми явно ме изпреварва. Тори, това са само глупави клюки.

— Причиняваш ми болка.

Барт отпусна хватката си, но не я пусна. Вместо това, впил поглед в очите ѝ, той нежно изви ръката ѝ зад гърба ѝ, като по този начин я придърпа към себе си.

— Сложи другата си ръка около врата ми. Целуни ме както ти се иска — увещаваеше я дрезгаво той. Свободната му ръка намери възела

на колана ѝ и започна да го развързва.

Тори нямаше желание да се бори. Беше шокирана от яростта си, а и наистина се беше уморила да държи Барт настрана, след като ѝ се искаше той да я целува до забрава. А и той също го знаеше, видя го в кобалтовите дълбини на очите му. Знаеше, че е победил.

Нямаше значение. Докато развързваше колана ѝ, тя бавно плъзна ръката си по гърдите му, а после нагоре до тила му. Видя го да реагира на движенията на пръстите ѝ в косата му, а след това на гледката под робата. Днес в планината беше казал, че е толкова красива, че чак дъхът му секва. Сега тя го видя наистина.

— Тори — устата му напълно овладя нейната. Освободи китката ѝ, за да пъхне двете си ръце под отворената роба. Погали гърдите ѝ, после проследи извивката на талията ѝ и стигна до бедрата. После го направи отново. — Невероятна си — прошепна той и накара кръвта ѝ да закипи от дрезгавите нотки на гласа му.

— Искам те. И ти ме желаеш. Кажй, че е вярно — дясната му ръка я галеше надолу по корема и очите ѝ се разшириха. — Можеш ли да ми го кажеш?

Той продължи да спуска ръката си надолу през копринените косъмчета в началото на бедрата ѝ и все по-навътре в женското ѝ тяло.

Устните на Тори се разтвориха и тя сведе поглед.

— Желая те — прошепна тя.

— Знаеш, че е така.

Той обви ръка около врата ѝ, притисна главата ѝ в свивката на лакътя си и я целуна. Дясната му ръка остана, където беше, доставяйки удоволствие и мъка. Целувката се задълбочи, дишането ѝ се ускори, главата ѝ се замая. Езикът му изследваше устата ѝ и беше извор на невероятни усещания. Тя започна да стене тихичко.

— Заведи ме в стаята си — чу тя настоятелен шепот, премигна и отвори очи. Срещна потъмнелия му от страст поглед, който прониза цялото ѝ съществуване, и разбра, че е загубила битката.

— Надолу по коридора.

На устата му се появи едва доловима усмивка, той се наведе и леко я вдигна на ръце.

— Вторият етаж — прошепна Тори, прегърна врата му и скри лице в меката му риза. Цялата гореше, всеки нерв от тялото ѝ трептеше.

Барт я остави върху собственото ѝ легло, после се изправи, извади ризата си от джинсите и започна да се разкопчава, без да откъсва поглед от нея. Робата ѝ беше отворена, единствено ръцете ѝ бяха в ръкавите, но тя не понечи да се покрие. Изучаващият поглед на сините му очи възпламеняваше кожата ѝ, зърната ѝ бяха набъбнали до болка, която единствено докосването му можеше да успокои.

Гледаше го как се съблича, хипнотизирана от разкриващата се мъжка красота. Голите му рамене и ръце бяха мускулести, черните косъмчета, които бе виждала да се подават от ризите му, оформяха триъгълник на гърдите и една тънка ивица върху стегнатия му корем. Той събу ботушите и чорапите, след това посегна към медната тока на колана си. Тори не можеше да откъсне очите си от него.

Любопитството ѝ вълнуваше Барт. Беше толкова красива така както лежеше и го чакаше. Искаше му се да потъне в нея, да се загуби в нежната ѝ женска същност. Беше необичайно възбуден и копнееше за женска топлина както никога досега.

И въпреки това този миг и тази жена бяха много специални. В миналото имаше моменти, когато би дал всичко, за да бъде тук, в спалнята на Тори Ланкастър, а тя да го чака гола върху леглото. След това последваха години, в които не я допускаше в мислите си. По ирония на съдбата тя влезе отново в живота му заради пътя, който строеше.

Барт не се обърна. Той разкопча ципа си, събу джинсите и слиповете си и ги остави на пода. Видя Тори да поема сепнато въздух, когато остана напълно гол, но това само усили възбудата му. Искаше я повече, отколкото някога бе желал жена.

Когато се приближи към леглото, Тори извади ръце от ръкавите на робата и ги протегна голи и топли към него. Той се отпусна до нея на една страна, подпрял глава върху лакът. Погали бедрото ѝ и плъзна поглед по корема ѝ, нагоре към гърдите ѝ, докато не срещна очите ѝ.

— Кажи ми нещо — прошепна той.

— Какво искаш да кажа? — всеки сантиметър от тялото му беше толкова красив.

Той се наведе и нежно я целуна по рамото.

— Това, за което мислиш.

Тори се изчерви, а Барт се засмя леко.

— Толкова е лудо, а? И аз се чувствам така — той взе ръката ѝ и я сложи върху гърдите си. — Докосни ме.

Очите ѝ бяха големи сиви езера. Не че се нуждаеше от покана, но все още се колебаеше, защото не познаваше тази му деликатна и чувствителна страна.

— Докосни ме навсякъде — помоли той, когато пръстите ѝ се заровиха в косъмчетата на гърдите му. Пулсът ѝ се ускори, но тя плъзна ръка по корема му. Наведе лице над нея и я събори върху възглавницата с поразяваща целувка. Устата му се отвори върху нейната, а езикът му облиза устните ѝ, преди да се вмъкне между тях.

Беше огромен и когато прехвърли крак през нея, Тори се почувства обгърната отвсякъде. Твърдата му мъжественост беше притисната в бедрото ѝ и той очевидно изпитваше удоволствие да я търка в нея. Усети ръката му да обгръща гърдите ѝ и да си играе със зърната ѝ.

И тогава я връхлетяха всичките ѝ желания, мъки и притеснения и тя притисна мокрото си от сълзи лице в рамото му.

— Барт! — извика тя, докато по тялото ѝ се разливаха вълните на желанието.

— Ти си чудесна — прошепна той, щастлив, че тя откликва по този начин. Ръцете му я галеха от гърдите до бедрата и обратно.

Тори усещаше ръцете му, но все още трепереше от силата на разтърсилите я емоции. Никога досега не се бе чувствала така. Този мъж, Барт Сканлън, ѝ беше дал нещо, за което само си бе мечтала. Дали несъзнателно беше подозирала силата му? Беше ли я почувствала и отговорила на повика ѝ въпреки враждебността между двамата?

За Бога, какво точно изпитваше към този изключителен мъж? Нали една жена не реагираше така само въз основа на сексуални желания?

Устните му я целуваха по лицето, после надолу по шията, докато откриха едно от зърната ѝ и започнаха да го смучат нежно и изкусително.

Като че ли мълния разтърси тялото ѝ. Не можеше да повярва, че отговаря дори с по-силно желание отпреди. Нямахше смисъл да се съдържа повече, защото именно Барт беше в леглото ѝ. Ръцете ѝ се движеха по горещата му мускулиста плът и тя чувстваше стаената му

страст. С изненада откри, че той наистина се сдържа, за да ѝ достави по-голямо удоволствие.

Дали така правеше с всички жени, дали това беше причината за успеха му?

Тя стисна очи от пронизалата я болка, не искаше да мисли за нищо сега, още по-малко за Барт с други жени.

Ставаше все по-дръзка, ръката ѝ докосна мъжествеността му и почувства тръпка да разтърсва тялото му. Той остави гърдата ѝ и я погледна в очите.

— Вземаш ли хапчета?

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Не!

Барт се надигна.

— Имам нещо друго.

Посегна към пода и джинсите си, както предположи тя, и извади малко пликче. Той я погледна и се ѝ усмихна. Тя му отговори също с усмивка. За миг бяха толкова близки колкото могат да бъдат двама души.

Прекъсването ги беше поохладило, но когато се целунаха и докоснаха, всички горещи чувства ги връхлетяха отново. Тори направи последната стъпка в най-красивата любовна игра, в която някога беше участвала, като разтвори бедра и прошепна:

— Люби ме, Барт Сканлън.

Отговорът му беше мигновен.

— С удоволствие, Тори Ланкастър.

Гледаше я в очите, докато се наместваше между краката ѝ.

— Ще го направим така този път — каза той за нейна изненада.

Тя не може да осмисли казаното, защото телата им се съединиха.

— Невероятна си — каза Барт с дрезгав шепот, впил поглед в очите ѝ.

И това беше самата истина. Да чувства тялото на Тори около себе си го възбуждаше и изваждаше извън контрол.

— Искам да ти е добре — прошепна ѝ нежно той.

Тя се вгледа в дълбините на потъмнелите му сини очи.

— Ти го правиш да е добре.

— Искам да е великолепно — Барт започна да се движи бавно.

Тя докосна устата му. Не трябваше да настоява, но не можеше да приеме прекалената му предпазливост и внимание без въпроси.

— Защо, Барт?

Защо? Дяволски добър въпрос. Тори не беше просто тръпка и той навлизаше във все по-дълбоки води. За да не ѝ отговори, той я целуна.

Тори въздъхна и му отвърна, като прокара пръстите си по раменете му. С всяко движение на тялото му тя издаваше все по-кратки звуци, стоновете преминаваха в слаби викове. Престана да мисли и се остави на природата си. Да прави любов с Барт беше невероятно — всяко движение, целувка или милувка пораждаха жажда за повече.

Той нашепваше в ухото ѝ думи, които при други обстоятелства биха я шокирали. Но докато беше в ръцете му и се любеше с него, те просто увеличаваха удоволствието им.

— Ти си страстна жена — дрезгаво отбеляза той.

Устните ѝ се разделиха, за да си поеме дъх.

— Така... изглежда.

Ритъмът се ускори, но той продължи да я гледа. Беше същинско тайнство да е в Тори Ланкастър и да наблюдава разгарянето на страстта ѝ. Слепоочията ѝ бяха покрити със ситни капчици пот, които караха кожата ѝ да блести.

Очите на Барт потъмняха, не можеше да се сдържа повече. Това, което ѝ каза, беше вярно — искаше да е великолепно, заради нея. Сведе глава и покри устата ѝ със своята, а езикът му възприе ритъма на телата им. Само след няколко секунди тя застана под него.

После стоновете се превърнаха в леки викове и ридания. Никога досега Тори не беше чувствала такива разтърсващи спазми, които като че ли нямаха край.

Чуваше и стоновете на Барт. Той извика името ѝ, когато стигна до върха, а след това почувства тежестта на тялото му върху себе си усети трудното му дишане.

Беше напълно изтощена, искаше ѝ се само да затвори очи и да заспи, а като се събуди, да се радва на чудото, което току-що бе станало в леглото ѝ.

Знаеше едно със сигурност — никой не я беше любил така досега. Барт Сканлън, нейният детски кошмар, беше докоснат и задоволил истинската жена в нея.

ОСМА ГЛАВА

С ръка под главата Тори се взираше в тавана и чакаше Барт да се върне от банята. Покрита само с робата, тя се чудеше дали да не стане да облече някакви дрехи. Изпитваше дълбока радост, почти гордост от пълното взаимно задоволяване. Барт беше невероятен любовник — силен, нежен, страстен. Докато се любеха, между тях възникна такава близост, която не можеше да бъде случайно съвпадение.

Стана ѝ неловко. Може би само тя го възприемаше като нещо по-специално, може би нежността и вниманието бяха креватни техники за Барт и причина за успеха му сред жените.

Един въпрос се оформи в главата ѝ — съжаляваше ли, че се поддаде на „тъмния магнетизъм“ на Барт?

Изглеждаше ѝ невероятно, че го познава вече от тази страна. Не че го разбираше, но тази интимност означаваше обръщане на сто и осемдесет градуса в техните взаимоотношения. Знаеше, че вината е нейна, защото нищо нямаше да се случи, ако не беше осъзнала внезапно, че той е сексапилен и желан мъж. Най-удачно щеше да бъде да приеме неизбежното развитие на събитията.

Обектът на нейните мисли влезе в стаята, увил хавлия около кръста си.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Използвах твоя душ.

Имаше капчици вода върху раменете и косата му. Сърцето ѝ пропусна няколко удара при вида на красивото му лице и тяло.

— Нямам нищо против — отговори тихо тя. Наблюдаваше движенията му. Без да се притеснява, той пусна хавлията и взе слиповете си. После седна на ръба на леглото и я погледна.

— Добре ли си?

Беше вдигнал едната си вежда в очакване на отрицателен отговор. Тори се колебаеше какво поведение да предприеме, защото за първи път връзката ѝ бе случайна — в малкото предишни тя винаги бе държала на партньора си и той на нея.

— Добре съм — каза тя колкото може по-спокойно.

Барт се усмихна.

— Чудесно — наведе се и я целуна по устните. Устата му беше топла, а целувката — нежна. — Човек може да се пристрасти много лесно към теб, Тори.

— Дори и против волята си?

— В смисъл? — хвърли ѝ изпитателен поглед. Тори усети враждебна нотка в краткия въпрос. Отново вдигаше гарда си, след като го беше свалил докато се любеха, помисли си тъжно тя. Не трябваше да позволява възстановяване на острите думи и обиди след случилото се между тях.

— Имам предвид, че и двамата знаехме какво правим. Не искам нищо от теб, Барт. Няма нужда да прескачаш оградата между имотите ни, ако не искаш.

— А ако искам?

Тори пое дъх, Барт не беше склонен всичко да свърши сега. Не искаше съпруга, беше ѝ го обяснил. Но авантюра? Каква? Нещо, което щеше да ги свърже така, сякаш са си разменили брачни халки? Или да се срещат и любят без никой да ги види? И в двата случая се очертаваха мъчителни перспективи, но пък имаше ли сили да откаже?

— Може би и двамата имаме нужда да обмислим случилото се — отговори внимателно тя и видя странно облекчение в очите му. Той не отмести поглед от лицето ѝ, а продължи да изучава всяка нейна черта.

— Какво гледаш толкова?

— Предполагам, че ти се наслаждавам. Ти си чаровна, Тори. Не си просто красива жена, ти си чаровна жена.

Тя се усмихна несигурно.

— Има ли разлика?

— Голяма. Една жена може да е красива за погледа, без да е чаровна. Чаровни за мен са женствените и доставящи удоволствие черти — той докосна върха на нослето ѝ. — Имаш страхотно носле, готино, както казват шотландците — после се стегна.

— И не е изключено човек да се загуби в очите ти.

Тори преглътна голямата буца, заседнала на гърлото ѝ.

— Умееш да говориш красиви неща, а? Благодаря.

Той се поколеба, след това се засмя.

— Да, предполагам, че да. В миналото доста те поизмъчих, нали?

— Доста — Тори въздъхна, не ѝ се искаше да прекъсва разговора, но времето летеше. — Най-добре да се облека. Не очаквам Лорна преди седем, но ще е страшно неудобно, ако ни изненада с по-ранно завръщане.

— Добре — съгласи се Барт. Но вместо да се отдръпне, той се наведе и я целуна с добре пресметната целувка, като че ли да напомни за изминалия следобед. Сякаш ѝ казваше: „Не забравяй какво се случи тук днес.“

Не биваше да се тревожи. Нямахше да забрави Барт Сканлън, дори и да не го видеше никога вече. Беше изпълнил желанието, което доста жестоко беше обявил през първата им среща — той беше мъжът, който направи от нея истинска жена.

Докато Барт се обличаше, тя влезе в банята.

Докато се мотаеше из къщата на Ланкастър, Барт спря пред хладилника да си вземе нещо за пиене. Засмя се при вида на храната вътре. В неговия хладилник никога не можеха да се задържат картофена салата и печено пиле, или домашно приготвен боб — Роб и Рич щяха да ги ометат като глутница гладни кучета. И той беше като тях на същата възраст.

Посегна за една кутийка кола и въздъхна. Младостта му изглеждаше толкова далеч във времето, въпреки че беше само с дванайсет години по-стар от осемнайсетгодишните близнаци. Последните десет години бяха много трудни, изпълнени с грижи за ранчото и за Роб и Рич. А след като разбра за амбициите им, той усили още повече работата, за да им даде шанс там, където той се беше провалил.

Чуваше шума от душа и в ума му изскочи представата за Тори под струята — гола и невероятно красива. Съзнаваше, че във взаимоотношенията му с нея имаше повече, отколкото искаше да признае. Намръщи се, отвори колата и излезе на двора през задната врата.

Домът Ланкастър беше красиво място. Кодли Ланкастър, дядото на Тори, беше стар дявол — грижеше се добре за ранчото и го изкара с едни гърди пред останалите. Барт установи, че Тори следва стъпките на Кодли в старателните грижи. В сравнение с Ланкастър, ранчото на Сканлън беше малък кошмар.

Барт си спомни за тополите и погледна към пътя. От гледна точка на стандартите на Ланкастър, Тори имаше причини да се оплаква. Петстотин и петдесет долара бяха много пари, но той ѝ беше обещал, че ще поема половината от разходите и щеше да удържи на думата си.

Мислите му се върнаха към последните два часа. Да се люби с Тори беше невероятно преживяване, както винаги беше и подозирал. Дори юношеското му желание да зарови пръст в дългите кестеняви букли в училищния автобус беше част от вечната му слабост към нея. Но къде щеше да го отведе това?

Барт проучи емоциите си и си призна, че не може да се преструва, че този ден не е важен за него. Това, което го безпокоеше, беше мнението му, че Тори бе жена, за която мъжете се женят. Не че беше против женитбата изобщо — истината беше, че докато се грижеше за обучението на братята си, той дори не можеше да се замисли за женитба.

До къде ли щяха да стигнат с Тори?

Когато Тори излезе от банята, тръгна да оправя леглото. Замръзна на прага на стаята си — то вече беше оправено, нямаше и гънка по него.

Но къде беше Барт?

Забърза към другите стаи, ужасена, че той може да си е тръгнал. Това би било непоносимо. Въздъхна с облекчение, когато го видя в един стол на двора, и се спря да го погледа.

Той се обърна и срещна погледа ѝ.

— Здравсти.

— Здравсти. Благодаря, че си оправил леглото — Тори тръгна към един от столовете до него, но той се пресегна и я настани на коленете си.

— Знам как се оправя легло. Правя го от доста години — засмя се, — макар и от време на време. — Едната му ръка наведе главата ѝ и той я целуна, докато другата се плъзна под дрехата ѝ и обгърна едната от гърдите ѝ.

Тори почувства отново вълнението, което само той можеше да предизвика. Очевидно това, което започнаха днес, нямаше да умре

внезапно. Тази мисъл я зарадва и тя се отпусна щастливо в прегръдките му, като обгърна главата му с ръце.

— Още ли се страхуваш от мен?

Тори сложи пръсти върху устните му и леко ги притисна. Усмихна се.

— Малко.

— Не трябва, не и след днес.

— Може би сега трябва да се страхувам от теб дори повече.

— Защо казваш това?

Тори се засмя нервно.

Барт извади ръката си изпод дрехата ѝ и тя се стегна.

— Аз... се чудя какво ще стане с нас — призна тя. — Ти знаеш ли?

— Мисля върху това — чертите на Барт се втвърдиха. — Знам, че не лягаш с всеки мъж, който ти се изпречи.

— Не — потвърди тихо тя.

— Защо с мен, Тори?

— Казах ти, че бях привлечена към теб — Тори стана и Барт не я спря. Тя седна на съседния стол и погледна същите неща, на които Барт се беше възхищавал малко преди това.

— Не го разбирам по-добре отколкото ти — каза меко тя. — Онзи ден, когато дойдох у вас да...

— Тогава ли започна?

Тори кимна.

— Знам как се чувстваш относно въпроса за... — тя не можа да произнесе думата „съпруга“. — Сериозна връзка.

— Наистина ли? — Барт не беше убеден. — Тори, аз ще се погрижа Роб и Рич да получат образованието, което искат, дори ако това означава да работят по седем дни в седмицата през следващите десет години.

— Знам.

— Нямам нито време, нито пари и енергия за сериозна връзка.

Значението на собствените му думи го озадачи. Какви ги приказваше? Какво очакваше от Тори? Тя не заслужаваше такова отношение, заслужаваше повече отколкото той можеше да ѝ предложи. Тя заслужаваше. Стийв Джонсън. О, той много добре знаеше кой е Стийв Джонсън, въпреки малките игрички, които винаги играеше с

Тори за името на ветеринаря. Намираше доктор Джонсън за добър избор, стабилен мъж с отлична репутация и добър доход.

— По дяволите — измърмори Барт и скочи от стола, разтърсен от извода, до който беше стигнал.

— Какво има? — Тори го следеше с поглед. — Барт?

Той спря пред нея и я изгледа. Сърцето на Тори слезе в петите при вида на изражението му.

— Мисля, че ще е най-добре да прекратим краткия си романс веднага — каза Барт студено.

— Какво?

— Чу ме добре. Само ще те боли, а аз не искам това, независимо дали ми вярваш, или не.

Тори бавно се изправи.

— Аз нямам ли право на дума по въпроса? Ами, ако искам да поема риска?

— Искаш любовна авантюра? Не мога да повярвам, Тори. Не си създадена за такива неща.

— Не бъди толкова сигурен, Барт.

— Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че тайно не се надяваш на нещо по-сериозно?

Кръвта нахлу в лицето ѝ и тя заекна.

— Нещата се променят. Кой знае какво може да се случи следващата седмица или месец?

— Нищо няма да се промени. Аз и братята ми ще работим цяло лято на планината. Наесен ще заминават и напролет ще се връщат. И така цели десет години, Тори.

Тя сведе поглед.

— Не знаех, че си толкова отдаден на Роб и Рич.

— Е, сега знаеш. Те създават по един малък ад, където и да отидат. И аз съм такъв. Семейство Сканлън е с репутация. Но ще ми е страшно неприятно, ако местните клюки включат и теб в тези истории. Няма да им дам такъв шанс. Ще стоя далеч от теб, Тори.

Тя се почувства замаяна. Последният мъж, за когото би предположила, че притежава благородни импулси, я убиваше, след като ѝ бе подарил живот.

— Как смееш да решаващ това сам! — сивите ѝ очи бяха почернели от ярост. — Ако не искаш нищо повече от мен просто го

кажи. Не ми пробутвай тези ангелски подбуди, че държиш да ме предпазиш от клюки.

Възцари се тежка тишина, докато се взираха един в друг.

— Мислиш, че изтъкнах всичко това като причина да стоя подалеч от теб? — Барт пристъпи към нея. — Нека те попитам нещо, Тори? Ако беше така, ако наистина не исках да има нищо повече между нас, щях ли да се поколебая да ти го кажа?

Разбира се, че Барт никога не се беше страхувал да каже каквото и да е. Кой знаеше това по-добре от нея?

Сълзи напълниха очите ѝ.

— Тогава, за Бога, не прави това! — странна и непозната болка я прониза цялата. Дали се бореше за нещо, което не беше сигурна, че иска?

Барт стисна зъби и отмести поглед от сълзите ѝ. Не можеше да си позволи слабост точно сега. Нямаха бъдеще заедно, нямаше да се промъква и унижава Тори с любовна връзка, която ще се разчуе навсякъде, преди да разберат. Трябваше да послуша предупреждението на съвестта си, че Тори е жена, за която мъжете се женят.

Но... я беше желал толкова много.

Пропъди мислите си и прокара ръка по косата и лицето си.

— Трябва да тръгвам. Забрави за днес, ще си много по-добре, ако въобще не мислиш за това повече.

През пелена от сълзи Тори видя как той се отправи към пикапа си. След малко пулсът ѝ се ускори, Барт се връщаше.

— Поръча ли тополите?

— Не — прошепна тя.

— Направи го. Виж дали Джо може да ги достави тази седмица. Близнаците и аз ще ги засадим през следващия уикенд.

Тори го гледаше неподвижно. Той изчака малко, после се обърна, качи се в пикапа, запали и изчезна.

Вцепенена. Тори се отпусна в един стол. Все още седеше там, когато Лорна се върна час по-късно.

По-възрастната жена слезе от колата и извика приветливо:

— Здравсти, Тори.

— Здравей, Лорна.

Лорна пресече двора и усмивката ѝ изчезна.

— Какво има?

Тори знаеше, че не иска да говори с никого за случилото се, дори и с Лорна.

— Нищо. Тъкмо се канех да влизам. Как беше вечерята в семейство Кендрик?

Лорна я погледна подозрително, но отговори:

— Прекрасно както винаги. Ти яде ли?

— Не. Може да опитам пилето сега. — Мисълта за храна я отврати, но знаеше, че трябва да се опита да яде, иначе Лорна нямаше да я остави на мира.

— Изглеждаш бледа. Добре ли си?

Тори скалъпи бързо извинение.

— Цял ден ме боли главата — в което имаше известна истина.

Влязоха в къщата.

— Каза по телефона, че ще излизаш този следобед — настоя Лорна.

— О, да. Забравих, че съм го споменала. Останах си у дома. Барт ме покани на вечеря в Билинг, а аз не можах да се реша веднага. Но с това главоболие...

— Разбирам. Вероятно ще се почувстваш по-добре като хапнеш.

Тори се усмихна вяло.

— Без съмнение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тори се опитваше да приеме отношението на Барт, но я болеше повече, отколкото беше предполагала. Той беше получил, каквото искаше, и бе загубил интерес. Винаги е бил ловък с думите, така че не му струваше нищо да се измъкне, когато тя го предизвика с подобни аргументи.

Дали беше сгрешила като мислеше, че чувствата им са били взаимни? Не си мислеше, че е влюбена в Барт, но емоциите ѝ бяха объркани от онзи ден, когато беше ходила у тях да говорят за пътя. Това, че се любиха, не се беше случило просто така, и тя знаеше, че никога повече няма да бъде същата като преди.

Настояването на Барт да поръча тополите заседна в гърлото ѝ. След като не искаше да се виждат повече, участието му в този проект не ѝ изглеждаше разумно. Можеше да ги плати сама и така да предотврати всякаква необходимост да говори отново с него.

До сряда Тори не беше говорила с Джо Холкомб, собственика на местната оранжерия. Работеше в градината, когато чу някакъв камион да спира пред къщата ѝ — оказа се натоварен с тополи.

Тя не ги беше поръчала, а Лорна не би го направила, без да ѝ каже. Оставаше Барт. Как можеше да си позволява такава свобода? Ама че деспот! Как се нахвърли отгоре ѝ, когато яздеше Нерон, само защото жребците по-трудно се контролират. Беше яздила коне през целия си живот и нямаше нужда от одобрението на Барт Сканлън.

Нито пък ѝ трябваше той да прави нещо, което тя нарочно отлага!

Сдържайки гнева си, Тори отиде да посрещне шофьора, който изскочи от кабината. Не беше Джо, но познаваше младия мъж.

— Здравей, Брок.

— Здравсти, Тори. Как си?

— Добре, благодаря.

— Има един хубав товар от руски тополи за теб.

— Виждам.

— Къде искаш да ги разтоваря?

Страшно ѝ се искаше да му каже, че въобще не трябва да ги разтоварва. Но си помисли, че става дребнава. Имаше нужда от дърветата. Мъжете слагаха чакъл по пътя на Барт и облаци прах се вдигаха към къщата ѝ. Това все още не беше голям проблем, но когато тръгнаха камионите с трупите.

Лорна излезе от къщата.

— О, не знаех, че си поръчала тополите, Тори. Здравей, Брок.

— Здравсти, Лорна.

— Как е майката ти? Не съм я виждала от няколко седмици.

Докато те си говореха, Тори заобиколи камиона и погледна дърветата. Бяха големи и здрави, точно каквито би поръчала тя. Дразнеше я намесата на Барт. Видял е, че никакви тополи не се стоварват пред къщата и вместо да ѝ се обади да я попита, той явно беше предпочел да говори директно с Джо.

Трябваше да му се обади и да го постави на място!

Но след като огледа товара, Тори реши, че няма да го направи. Дърветата бяха тук и нямаше смисъл да крещи на когото и да било.

— Стовари ги до оградата, Брок. Имаш ли нужда от помощ? Мога да извикам Декс — Декс Котър беше постоянният работник на Тори и сега оправяше напоителните тръби в южното пасбище.

— Не. Подходил съм научно по въпроса — засмя се самоуверено Брок и се зае с разтоварването.

След няколко минути Лорна се върна в къщата. Тори погледа още малко, после се запъти обратно към градината.

— Тори? На телефона — извика Лорна от задната врата.

— Стийв се обажда.

Тори изпита раздразнение, но се опита да го превъзмогне. Стийв не беше виновен за мрачното ѝ настроение. Тя осъзна, че не може да се вижда повече с него. Дори тя и Барт да не си кажеха нищо друго, освен „здрасти“, отсега нататък, тя не можеше да дава празни надежди на Стийв.

Докато вземаше слушалката, тя си помисли, че трябва да се срещне още веднъж с него и да му каже, че обича друг.

Този ден Барт не можа да се отбие на пътя по-рано от седем вечерта. Беше мръсен, потен и изтощен, но искаше да провери напредъка на проекта. Мислеше да мине покрай къщата на Тори, без да намалява скоростта, но малката горичка от тополи в дървени контейнери до оградата не беше за изпускане.

Спря и слезе да ги разгледа. Беше се обадил на Джо Холкомб да го пита кога ще достави поръчката на Тори Ланкастър, защото искаше да засади дърветата през уикенда. Уверенията на Джо, че Тори не е поръчвала нищо, го извади от равновесие. Камيونите с трупи тръгваха по новия път след седмица и не искаше Тори да му се оплаква от гледката.

„Достави тези тополи, Джо. Не знам защо Тори не ти се е обадила, но аз поемам отговорността за поръчката.“

Бяха хубави дървета, малко по-високи от контейнерите. Извадени, те щяха да са колкото него.

Запали пикапа и погледна отново през оградата. Светлосиня кола приближи до къщата на Тори. Барт замръзна като видя Стийв Джонсън да слиза от колата, вероятно за да изведе Тори на среща.

На Брат му загорча в устата. Много по-лесно беше да реши, че ветеринарят бе по-добрият избор за Тори, когато Стийв Джонсън не беше наблизко. Как му се искаше да прескочи оградата и да го ритне отзад.

Нямаше право на такава остра ревност, сам си беше виновен, че тя имаше среща с друг, а не с него.

Барт тръсна глава. Беше прекалено уморен, за да се бие с когото и да било. Беше постъпил правилно, като скъса с Тори, и ако го боли, когато я вижда с друг мъж, ще му се наложи да живее с това.

Стийв беше стигнал до входната врата и някой му отвори. Барт се обърна да тръгва, когато вратата се отвори отново, и Стийв и Тори излязоха. Беше облечена в черно и бяло, и устата му пресъхна. Дългите лъчи на залязващото слънце караха кестенявата ѝ коса да изглежда почервена. Беше невероятно красива. Знаеше, че се е зазяпал, но съвсем се стъписа, когато Тори погледна в неговата посока и го видя.

Тя спря и се взря в него — за момент като че ли съществуваха само двамата. Той видя как тя вирна брадичка и забърза към колата.

— Тори! — Барт замръзна от изненада, че изкрещя името ѝ, а по реакцията ѝ разбра, че бе шокирал и нея. Тя каза нещо на Стийв и се

запъти към оградата.

— Извика ли ме? — попита Тори със захарен тон. Рядко му се случваше да загуби дар слово, но като че ли мозъкът му се беше изпарил. Тори сложи ръка върху оградата.

— Какво искаш, Барт?

Той посочи тополите непохватно.

— Тъкмо гледах тополите. Харесват ми. А на теб?

Тя присви очи.

— Ти ги поръча, нали?

— Ти ги искаше.

— Щях да се обадя сама на Джо. Нямахме нужда да се намесваш.

Барт повдигна вежди.

— Това ли съм направил?

— А ти как ще го наречеш?

— Трудно може да ти угоди човек — гласът му заглъхна. — Не във всичко обаче. Има една област...

Лицето и вратът ѝ почервеняха. Не можеше да има съмнение за какво говореше Барт. Беше я задоволил в леглото и не се съдържаше да ѝ го напомни. Защо? Защо събуждаше спомена, след като сам ѝ беше казал да го забрави?

— Доста си дързък! — каза дрезгаво тя, ядосана, че след жестокото му пренебрежение в неделния следобед, сега не пропускаше да заговори за онези събития.

— Винаги съм бил, Тори.

— Да, така е — съгласи се тя и погледна към колата. Стийв седеше на кормилото и я чакаше.

— Защо ме повика? — настоя тя, като се обърна отново към Барт. — Трябва да има по-добра причина от дърветата.

За първи път за двайсет години Тори видя сянка от неудобство по лицето на Барт. Нямахме никаква причина — беше я видял със Стийв и бе решил да се намеси.

Тя се беше досетила. Причината беше излизането ѝ със Стийв.

Едва не му призна защо трябваше да се вижда със Стийв тази вечер. Щеше да облекчи напрежението, което личеше в очите му. Но как си позволяваше да ѝ държи сметка и да ѝ припомня за горещата им любовна среща, след като се беше показал толкова безчувствен след това?

Той все още я искаше. Виждаше го в очите му, чувстваше го със сърцето си.

— Трябва да тръгвам — каза тя.

— Приятно изкарване.

Отново ѝ се прииска да му обясни за тази вечер. Но беше справедливо и той да страда поне малко. От неделя тя живееше в агония и ако него го болеше да я види със Стийв, може би си го заслужаваше.

Щеше да е лъжа, ако му каже, че чакаше тази вечер с нетърпение. Да обясни на Стийв, че иска да престанат да се виждат, не беше приятна перспектива.

— Трябва да тръгвам — повтори тихо Тори и се отдалечи.

След като изчезнаха от погледа му, Барт се почувства психически, емоционално и физически изтощен. Качи се на пикала и тръгна към новия път, без да го вижда. В ума му нахлуха спомените от неделния следобед — голата Тори, устата ѝ, красивото ѝ тяло, Тори, изгаряща от страст, Тори... Тори. Стомахът му се сви, слабините го заболяха от желание.

Но не беше само страстта. Мислеше за нея от гледна точка на секса, но кога преди се беше интересувал дали жената, с която се вижда, излиза с друг?

Защо го болеше, по дяволите? На Тори не ѝ пукаше, щом три дни след като се бяха любили, излизаше със Стийв.

Барт въздъхна — против всякаква логика Тори Ланкастър отново беше влязла в живота му. Тя може да е обърнала гръб на събитията от неделя, но той току-що си осигури безсънна нощ.

Ухили се цинично. Безсънна нощ ли? Както беше уморен, дори Тори Ланкастър със своите изключителни прелести не можеше да го задържи буден в леглото. Но през целия ден тя постоянно присъстваше в мислите му.

Тори чу Лорна да говори по телефона в петък следобед, когато влезе в кухнята за вечеря.

— Тъкмо идва, Барт. Ще ти я дам.

Барт? Пулсът ѝ се ускори. Не го беше виждала от сряда вечерта, а странното му поведение оттогава я държеше в напрежение.

— Добре, ще ѝ кажа. Довиждане — Лорна затвори. — Барт каза да ти предам, че утре следобед той и близнаците ще дойдат да посадят онези дървета.

Тори не можеше да повярва, че докато тя бе чакала да вземе слушалката, той просто бе предал съобщението на Лорна.

— Очевидно не искаше да говори с мен.

Лорна я погледна с любопитство.

— Очевидно не.

Тори се опита да изглежда безразлична.

— Вечерята мирише страхотно. Ще отида да се измия.

— Имаш ли среща довечера?

— Не.

Лорна отиде до фурната и надникна вътре.

— Нито Стийв, нито Барт. Хм.

— Хм какво, Лорна?

— Нищо. Просто хм.

Тори осъзна, че не можеше да крие всичко от Лорна. До срещата с Барт тя никога не беше крила нищо от своята стара приятелка. Отвори хладилника и извади малко чай с лед.

— В сряда казах на Стийв, че повече не мога да го виждам.

— О!

Тори напълни една чаша с чай.

— Не е честно да се срещаш с един мъж и да го виждаш как се влюбва в теб, а ти да не можеш да отговориш на чувствата му.

— Разбирам. Не можеш да отговориш на чувствата на Стийв.

— Не. Стийв е чудесен човек, Лорна. Не искам да го наранявам.

— А Барт?

Тори я изгледа неразбиращо.

— Какво общо има Барт със Стийв?

— Ами, ти обясняваше защо нямаш среща тази вечер и аз си мислех, че говориш и за двамата.

— Не, не говорех.

— Извинявай. Предполагам, че не съм те разбрала.

Знаеше, че не може да обвинява Лорна.

Тя си спомни срещата с Барт в сряда, размяната на погледи и неодобрението в очите му. Проклет да е Барт — не я искаше, но не ѝ даваше да принадлежи и на Стийв Джонсън.

Е, не трябваше да се притеснява повече за Стийв, въпреки че неговото мнение нямаше нищо общо с решението ѝ. Беше съвсем честна с Лорна. Стийв се надяваше на нещо по-сериозно, но дори и без Барт, тя знаеше, че не може да го обикне.

Нямаше защо да се срамува относно Стийв. Беше пряма с него. Приятно ѝ беше да се срещат, докато Барт не се втурна в живота ѝ, но никога не му беше давала празни надежди.

Тори изми лицето си и го намаза с крем. Докато решише косата си, се чудеше как ли ще се държи Барт, когато дойде с близнаците да садят тополите?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Миризма на билки и подправки изпълни къщата. Тори влезе в кухнята и подуши:

— Какво готвиш, Лорна?

— Сос за спагети.

— Чудесно. Не си правила италиански спагети от векове — Тори повдигна капака и надникна в купата. — Мирише страхотно, а ти си направила достатъчно, за да нахраниш цяла армия.

Лорна се усмихна глупаво.

— Ами, мислех си, че след като тримата Сканлън ще работят тук цял ден, може би трябва да ги поканим на вечеря. Ако си съгласна, разбира се — добави бързо тя.

Мога ли да откажа, помисли си Тори тъжно. Освен това тя помоли Декс Котър, работника ѝ, също да дойде знаеше, че Декс е ерген и страшно ще се зарадва да опита специалитетите на Лорна. Но Тори не искаше да кани Барт на вечеря, не и при двусмислените им взаимоотношения.

— Добра идея — съгласи се тя. — Но ти ще ги поканиш.

Лорна се усмихна широко.

— Ще се радвам да го направя.

Цяла сутрин Тори беше нервна заради следобеда. Два пъти ходи да полива тополите, Брок я беше инструктирал да ги поддържа влажни.

На обяд едва преглътна няколко залька. Денят беше сух и топъл и затова беше в къси панталони и блуза без ръкави. Мислеше да помага с каквото може, въпреки че мъжете нямаше да ѝ позволят да върши нищо по-съществено. Поне щеше да се грижи да имат много лимонада и чай с лед, каквито Лорна беше приготвила с литри.

В един часа пристигна Декс, а малко след него и тримата Сканлън. Всички се поздравиха. Барт носеше тъмни очила и прикриваше добре каквито и мисли да му хрумваха в нейно присъствие. Тя се опита на свой ред да скрие чувствата си.

Близнаците оглеждаха дърветата, докато Барт не ги подкани:

— Хайде да разтоварим трактора, момчета.

Декс отиде в бараката да вземе лопати и торба с тор, който Тори беше купила наскоро.

— Мислила ли си къде точно искаш да засадим тополите — попита я Барт.

Тя кимна и отиде до оградата.

— Отбелязала съм местата с колчета.

Беше толкова странно двамата да си говорят все едно, че нищо не се бе случило. Барт играеше ролята на добрия съсед и не изглеждаше да изпитва някакво неудобство.

Той я последва и кимна с одобрение при вида на правилната редица колчета.

— Добре. Роб ще кара трактора и ще направи първоначалните дупки. Рич ще ги дооформи с лопатата. А Декс и аз ще ги засадим. Няма да отнеме повече от няколко часа.

— Много добре си организирал всичко — Тори опита гласът ѝ да прозвучи безразлично, но въпреки това нотка на сарказъм се прокрадна в него.

— Просто искам да приключим с това.

Ужилена от твърдостта му, Тори погледна встрани.

— Сигурна съм, че искаш.

— Не е заради това, което си мислиш, Тори.

Тя го погледна и се почувства уморена от играта на котка и мишка.

— Какво си мисля, Барт?

Искаше ѝ се да види очите му. Въпросът беше дързък и предизвикателен, а всичките му емоции бяха скрити зад тъмните очила.

Той се поколеба, после тръсна глава.

— Няма да влизам в такъв разговор с теб.

— Ти започна.

— Грешка от моя страна — Барт се отдалечи.

Тори се почувства зле. Пак успяваше да я нарани, въпреки че не използваше старите остроумия. Премигна няколко пъти, за да не се разплаче.

През следващия час бяха много заети. Тори и Лорна носеха постоянно студени напитки на мъжете. Първо Роб и Рич се съблякоха,

после Барт и Декс ги последваха. Засаждаха тополите една по една.

Тъй като слънцето беше много силно, Тори си сложи шапката и тъмните очила — с тях можеше да наблюдава Барт колкото си иска. Роб и Рич Сканлън бяха хубави млади мъже, но по-големият им брат ги засенчваше. Тори го гледаше като хипнотизирана и си мечтаеше за целувките му. След толкова години и всякакви причини да го мрази, тя беше полулюбена в този чаровен негодник.

Тази мисъл подкоси колената ѝ. Беше полудяла!

— Имаме нужда от още тор — каза Барт.

Декс изпразваше торбата около последното дърво, което бяха посадили с Барт, Роб беше на трактора малко по-надолу, а Рич се трудеше с лопата. Тъй като торбите тежаха по петдесет килограма, Тори се обади:

— Ела, ще ти покажа къде има.

Тя забърза към бараката, отвори вратата и посочи:

— В оня ъгъл.

Барт се провря между нея и вратата, за да влезе. Тори не можа да устои на импулса си да останат още малко сами и затвори вратата. Барт се обърна изненадан.

Устата ѝ беше пресъхнала.

— Не... съм сигурна.

Видя го, че свали очилата си и тя сне своите. Взряха се напрегнато един в друг.

— Защо затвори вратата, Тори?

Тя преглътна, лицето ѝ беше почервеняло, тялото ѝ гореше. Не знаеше какво да прави. Кога се бе превърнала в тази дръзка жена, която предизвикваше един мъж, решил да стои далеч от нея?

Барт се приближи с потъмняло от гняв лице.

— Не те свърта на едно място, а? Колко мъже искаш?

— Какво? — нямаше ни най-малката представа за какво говори той и въпросът издаваше изненадата ѝ.

— Джонсън, аз. Искаш ни и двамата ли?

Тя разбра, сети се за погрешната му представа от сряда вечерта. Гласът ѝ трепереше:

— Излизането ми със Стийв не беше това, което си мислиш.

— Какво си мисля, Тори? — Барт използва нейните думи.

Тя не знаеше какво да каже. Държеше се като глупачка, сълзи напълниха очите ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя дрезгаво и се обърна да отвори вратата.

Нещо се скъса в Барт и той се втурна и я взе в обятията си. Шапката ѝ падна на земята, той притискаше главата ѝ до гърдите си. Беше искал да го направи от момента, в който пристигна. Беше толкова нежна и крехка. Гърдите ѝ, коравите малки зърна изгаряха две дупки в голите му гърди. Почувства тялото си да изтръпва от желание, но още повече го възбуждаше страстта, която усещаше у Тори. Тя като че ли се разтапяше в прегръдките му, а ръцете ѝ го галеха.

— О, Барт! — прошепна тя.

Той я погледна и видя устните ѝ — разтворени, канещи, умоляващи. Той изстена и я целуна. Устата му беше груба, настоятелна, наказваща. Как можеше да стои далеч от нея, когато тя вършеше луди неща, като това да се затворят в полутъмната барака само двамата? Та той беше мъж, по дяволите!

Ръцете му шареха по тялото ѝ, изследваха всички му съблазнителни гънки, галеха гърдите ѝ. Едната му ръка се вмъкна под блузата ѝ. Езикът ѝ беше дори по-дързък от неговия. И двамата дишаха тежко.

Панталонките ѝ бяха с цип отпред и Барт го дръпна. Изпълнена с еротични образи и леко замаяна от мисълта, че може да се люби с този мъж винаги, Тори също се впусна в непредпазливи движения — прокара ръце по твърдите мускули и горещата кожа, спря ги малко върху гърдите му, а после се спусна надолу и разкопча ципа му.

Можеха да се любят тук и веднага, осъзна Барт, на фона на звуците от трактора и гласовете на Роб, Рич и Декс. Боже, само ако можеха! Гореше целият, почти загубил контрол.

Но не трябваше. И без това бяха отишли твърде далеч. Декс имаше нужда от тор и щеше да дойде да го търси всеки момент.

Барт хвана ръцете ѝ и ги задържа между двамата.

— Не тук — прошепна несигурно той.

Беше разкопчана, той също, лицето ѝ гореше, неговото вероятно също.

— Къде тогава? — прошепна в отговор тя.

— Тори — гласът му беше изпълнен с мъка. Опитал се бе да извърши правилното нещо, но не се получаваше. И двамата си просеяха сърдечни неприятности, но можеше ли един мъж да обърне гръб на жената, която беше желал през целия си живот?

— Моля те, нека да се срещнем някъде — настоя тя. — Довечера.

— Къде?

Тори се огледа като че ли отговорът се криеше някъде в сумрака на бараката. Искеше ѝ се да бъдат съвсем сами. Но къде можеха да отидат — той живееше с близнаците, а тя — с Лорна.

— Не знам.

Барт се пресегна и бавно вдигна ципа на панталонките ѝ.

— Ще те взема в осем.

Очите им се срещнаха за един дълъг миг, после той вдигна своя цип и отиде при торбите с тор. Нарамидната като че ли беше лека като перце.

— Отвори ми вратата — каза тихо той.

Тя се подчини, после се отдръпна. Той се спря точно пред нея.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — гласът му беше дрезгав и изпълнен с несигурност. — Не съм сигурен, че аз знам.

— Аз също се надявам, Барт — Тори преглътна.

— Всички сте поканени на вечеря — обяви Лорна, когато мъжете спряха да си поемат дъх. Роб и Рич се ухилиха. — Надявам се, че обичате спагети — добави Лорна.

— Лорна прави най-вкусния сос за спагети в западното полукълбо — похвали я Тори.

Барт се засмя.

— Благодаря, Лорна. Сигурен съм, че мога да отговоря от името на двамата вечни гладници тук. Ще се радваме да останем за вечеря.

Лорна беше развълнувана. Вече беше направила няколко забележки какви добри работници са Роб и Рич Сканлън и че тя не вярва на всичко, което беше чувала за тях.

След като бяха уточнили плановете за вечерята, Лорна тръгна обратно за къщата. Беше опекла три ябълкови пая и шоколадова торта, така че всички щяха да се нахранят добре.

Тори реши да я последва, за да ѝ помогне, когато чу внезапен вик зад себе си.

Уплашена, тя се обърна и видя Барт наведен над Рич, който лежеше проснат на земята. Роб скачаше от трактора, а Декс стоеше неподвижен, с лопата в ръка и блед като призрак.

— Какво стана? — извика тя и се затича към тях.

— О, Господи — възкликна тя, когато видя, че челото на Рич кърви.

— По дяволите, много съжалявам. Рич, ти се надигна тъкмо като замахвах с тази проклета лопата — Декс заекваше.

Барт хвърли един поглед към Тори.

— Донеси няколко мокри кърпи.

— Разбира се — Тори се втурна към къщата.

— Увий малко лед, Лорна. Декс ударил Рич по челото, без да иска.

— Боже мой! — Лорна отвори фризера, докато Тори мокреше две големи кърпи в мивката, а после се затича обратно.

Барт взе едната кърпа и я притисна върху челото на Рич, Тори видя раната добре и стомахът ѝ се сви.

— Добре съм — мърмореше Рич и опитваше да се изправи.

— Не ставай — заповяда Барт и момчето легна долу. Роб седна на земята до брат си като местеше поглед от Барт към Рич и обратно. Никой не проговори, но Тори почувства здравата връзка между тримата.

Декс не беше помръднал и изглеждаше по-блед от Рич. Тори му се усмихна окуражително.

— Било е случайно, Декс — каза тя меко.

Тя погледна отново към тримата Сканлън. Един от тях беше ранен, а другите двама чувстваха болката толкова силно, колкото и той. Връзката, обичта между тримата беше осезаема.

Това я потресе, спомни си за своите съмнения относно кариерата на близнаците или оправдаването на Барт с тях, за да стои далеч от нея. Тя не искаше да му повярва, но беше истина — Барт искаше да се отрече от себе си, за да направи всичко необходимо братята му да успеят.

Обзе я срам, че му се нахвърли така в бараката. Той беше изоставил образованието и мечтата си да стане лекар, за да не отидат

близнаците в сиропиталище, беше работил усърдно, за да ги отгледа и нямаше да остави една жена да го отклони от целта му.

Всичко, което можеше да ѝ предложи, беше любовна авантюра, за каквато мислеше, че тя не е създадена. Тъжно обобщение на ситуация, но Тори знаеше, че беше вярно.

Барт вдигна кърпата и Тори видя, че раната е сериозна.

— Добре — обяви Барт. — Отиваме в болницата.

Лорна дотича.

— Ето леда, Барт.

— Благодаря — той смени кърпите на челото на Рич, а после притисна леда отгоре. — Дръж го така, Рич.

Барт се изправи, а заедно с Роб вдигнаха Рич на крака и го закараха до пикапа. Когато настани момчетата в колата, Барт се върна при другите до трактора.

— Декс, ти изглеждаш по-зле от Рич. Човече, беше нещастен случай. Няколко шева и Рич ще е като нов.

— Наистина съжалявам, Барт.

— Знам — Барт взе ризите на близнаците и своята и тръгна към пикапа. — Ще се видим по-късно.

Тори, Лорна и Декс гледаха как пикапът се изгуби в далечината. Такива неща се случваха във всяко ранчо. Декс беше отговорен и внимателен, дори Барт беше казал, че Декс не е виновен — значи това беше самата истина.

Всички се безпокояха и Тори реши да спре работата дотук.

— Мисля, че това беше за днес.

Декс кимна сериозно.

— Да, мисля, че така ще е най-добре — той остави лопата, която държеше, до трактора. — Ще прибера сечивата, преди да тръгна.

— Не, върви. Декс. Аз ще се погрижа.

Лорна се обади.

— Ела в къщата да ти дам малко спагети за вечеря, Декс.

— Благодаря, Лорна — Декс я последва.

Останала сама, Тори отиде при току-що засадените тополи. Девет бяха в земята, а останалите тринайсет — все още в дървените контейнери. Редицата от дървета щеше да е красива преграда между техните имоти, но дали имаше нужда от нея?

Тори усети, че се сравнява с Барт. Дали щеше да се справи толкова добре на негово място? Да, къщата му беше мръсна и неподредена, но без Лорна тя едва ли щеше да поддържа своята в такъв ред. Освен грижите за собствената спалня, Тори знаеше много малко за къщната работа. Тя вършеше всякаква работа в ранчото или помагаше на Декс, само за да избяга от къщата. Това, че домът Ланкастър беше съвсем истински, се държеше единствено на Лорна. Не беше права с бързите си заключения за Барт, за неговото домакинство или намерението му да помогне на близнаците.

Трябва да го оставя на мира, помисли си тъжно Тори. Щеше да е много егоистично да го въвлече в сериозна връзка. А и Барт беше прав за едно нещо — тя не беше създадена за авантюра. Невероятен секс и чувства на обич за нея означаваха постоянство, женитба, бебета, остаряване заедно. Сценарият не пасваше с плановете на Барт.

— По дяволите — прошепна Тори и бързо избърса една сълза от ъгълчето на окото. Точно навреме, защото Декс дойде зад гърба ѝ.

— Как мислиш, Тори, дали Барт ще иска да довършим работата утре? — Декс носеше картонена кутия в ръце. — Лорна ми даде и ябълков пай — обясни той глупаво, сякаш се чувстваше неудобно от щедростта на Лорна.

Тори се усмихна, за да го успокои.

— Надявам се да ти хареса. А за утре не мога да ти кажа. Зависи как ще се чувства Рич. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

— Добре. Ще се видим или утре, или в понеделник тогава.

— Чудесно.

Декс тръгна, после спря.

— Тори, ще ми се обадиш ли, ако разбереш как е Рич?

— Да, Декс.

Когато той си тръгна, Тори прибра всички сечива зад трактора. После взе маркуча и започна да полива новозасадените тополи.

Лорна излезе от къщата.

— Тревожа се за Рич.

— Видя ли раната?

— Не. А ти?

Тори кимна.

— Има нужда от зашиване, но не е толкова зле, Лорна. Раните на главата винаги кървят много, но повярвай ми, Рич ще се оправи.

— Ами, предполагам, че ще сложа част от соса във фризера. Не можем да изядем спагетите, дори ако вечеряме с тях всеки ден от седмицата. — Лицето ѝ просветля. — А дали да не занеса малко в къщата на Сканлън?

— Добре, само че не знаеш колко ще се бавят. Понякога отнема часове, за да те приемат в кабинета по спешност.

Лорна отново се намръщи.

— Вярно е. Ами тогава ще почакам още малко, преди да замразя целия сос. Барт каза ли, че ще се обади, за да каже как е Рич?

— Не, по се надявам да го направи. Не можах да помисля преди това, но имам намерение да платя лечението на Рич. Нямах да пострада, ако не беше работил тук днес.

Лорна кимна в съгласие.

— Тези момчета, а и Барт, някак си ти превземат сърцето, нали? Имам чувството, че много се стараят.

Тори въздъхна тихо. Очевидно не беше единствената, която днес беше видяла семейство Сканлън в друга светлина.

— Да, превземат сърцето ти.

— Тори!

— Да?

— Ще удавиш това дърво, мила.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За изненада на Тори и за радост на Лорна, семейство Сканлън се появи малко след пет, Рич беше с превръзка върху лявата половина на челото и малко блед, но усмихнат.

— Не исках да изпусна вечерята със спагети — каза той на Лорна, която настоя раненият младеж да легне във всекидневната. Тя оправи дивана, сложи отгоре чист бял чаршаф и помогна на Рич да се настани.

— Не исках да ви причинявам повече неприятности — протестираше той.

Роб се хилеше, а Тори и Барт стояха и наблюдаваха майчинските грижи на Лорна.

— Надявам се, че нямате нищо против връщането за вечеря — обърна се Барт тихо към Тори.

— Разбира се, че нямаме — отговори тя. — Между другото искам да ти възстановя разноските в кабинета по спешност. Веднага ще напиша чек, ако ми кажеш сумата — Тори се изненада да види отчуждението в очите на Барт.

— Настоявам за това, Барт — добави тя бързо.

Той промени темата:

— Може ли да се измием с Роб?

Лорна се намеси.

— Разбира се, отивайте. Банята е надолу по коридора.

Погледът на Барт пробяга по Тори. Знаеше много добре къде е банята, но тя възприе погледа му по-скоро като напомняне как е научил.

Нямаше нужда от това. Умът ѝ беше запечатал всяка секунда от миналата неделя. Все пак се чувстваше странно след събитията от този следобед. Агресивността ѝ в бараката, нещастният случай с Рич и почти неземното разбирателство между братята Сканлън, бяха фактори, които Тори не можеше да пренебрегне. Ролите се бяха

разменили — сега той беше по-склонен да отстъпи от твърдата си позиция за раздяла, а тя започваше да държи на това.

Отношенията им винаги щяха да са променливи. Когато не можеше да устои на привличането между двамата, Барт щеше да е с нея. Но след като задоволяха сексуалните си желания, той щеше да се връща към въпроса за задачата на своя живот — близнаците.

С други думи връзката с Барт щеше да е сексуално неограничена, но емоционално — изтощителна авантюра. Сега, когато познаваше Барт по-добре, Тори знаеше, че се страхува от такива взаимоотношения.

Лорна беше на седмото небе и си тананикаше нещо, докато приготвяше богатата вечеря. Огромна купа зелена салата, кани с мляко, препечени филийки и планини от спагети, обилно залети със сос, бяха струпани на масата пред тримата Сканлън. Лорна засияваше всеки път, когато някой от тях искаше допълнително, а накрая с гордост поднесе ябълков пай и сладолед за десерт.

— Има и шоколадова торта — каза тя.

Когато приключиха с вечерята, Барт заговори за тополите.

— Роб и аз ще дойдем утре да довършим работата.

Тори вдигна очи.

— Ще се обадя на Декс. Обещах да му кажа как е Рич. Тя си спомни, че в неделя те се грижеха за оборудването на сечищата. — Ако имате друга работа, не е нужно да идвате.

Барт поклати глава.

— Първо ще свършим тук.

Роб се облегна назад с доволна въздишка и потупа младия си, плосък като дъска корем.

— Това е най-добрата храна, която някога съм опитвал. Благодаря ти, Лорна.

Рич повтори комплимента и Тори забеляза, че Лорна окончателно се предаде на чара на тези „хаймани“, близнаците Сканлън.

— Поне сега мога да ви различавам — закачи ги Тори. — Рич има превръзка на челото, а Роб не.

Момчетата се засмяха.

— Когато бяхме деца, няколко пъти излъгахме и Барт — каза Роб. — Веднъж в пети клас, аз учих за един тест, а Рич не. Рич се престори на болен и аз се явих на теста сам. Изкарах го добре. На

другия ден Рич трябваше да го държи, така че се разменихме. Отидох на училище вместо него и отново изкарах теста. А той остана вкъщи като мен, под предлог, че съм прихванал неговия вирус.

Всички се засмяха, а Барт повдигна едната си вежда.

— Кажи им какво се случи след това.

Роб поклати трагично глава.

— Барт се досети и ни накара да отидем при директора и да си признаем. Две седмици бяхме наказани да оставаме след часовете.

— Можем да разкажем още много такива забавни истории — каза сухо Барт. — Тези двамата не са ангели. Но мисля, че е по-добре да закараме Рич у дома. Изглежда малко унил. Но първо ще ти помогна с чиниите, Лорна, и тогава.

— Нищо подобно. Веднага отведи този младеж и го сложи в леглото — възкликна Лорна, ужасена, че може да се забавят още.

Тори избягваше погледа на Барт, но знаеше, че трябва да му откаже за тази вечер. Нямахме да се намесва в плановете на семейство Сканлън. Близнаците не бяха хаймани и заслужаваха да станат лекари. Нямахме да им пречи.

Всички станаха, Лорна получи още веднъж комплименти и благодарности за вечерята. Тори забеляза Роб да подкрепя Рич, докато прекосяваха къщата, и в гърлото и заседна буца. Обичта в семейство Сканлън се проявяваше толкова спонтанно и естествено, че й действаше на емоциите. Така беше и с Лорна. Бяха вече на прага, когато Барт каза спокойно:

— Ще се видим в осем, Тори.

Всички я погледнаха. Тя се почувства много неловко от тяхното любопитство, но пое дълбоко въздух и срещна погледа на Барт.

— Ще имаш ли нещо против, ако те помоля да го отменим, Барт?

Веднага видя, че има нещо против. Или поне не му се нравеше, че го обсъждат пред братята му и Лорна. Една вена запулсира на слепоочието му, очите му станаха студени и той кимна.

— Няма проблеми. Ще се видим утре.

Беше много неудобен момент. Трябваше да намери начин да му го каже без свидетели. Притеснена, тя гледаше как тримата Сканлън се качват в пикапа и потеглят.

Лорна също се чувстваше неловко.

— Имахте ли планирана среща с Барт тази вечер?

Тори спря да гризе долната си устна.

— Говорихме по-рано за това.

— Но ти промени мнението си?

Тори продължаваше да се взира в праха по пътя.

— Така изглежда е най-добре след днес и всичко случило се.

— Не мисля, че на Барт му хареса.

Тори въздъхна.

— Не му хареса, че говорихме пред теб и близнаците. Нека да измием чиниите.

Останалите тополи бяха засадени до обяд на следващия ден. Декс, Роб и Барт работиха без почивка докато свършат. Тори отново пропусна църковната служба, но Лорна отиде и се върна, за да покани тримата мъже на обяд. Декс беше готов да се съгласи, но Барт благодари и отказа.

— Роб и аз трябва да свършим още нещо днес, Лорна.

Когато пикапът се скри от погледа им, Лорна се намръщи.

— Те работят прекалено много, Тори. Поне в неделите трябва да почиват. А и Барт също.

— Знам — съгласи се тихо Тори. Знаеше, че дълго ще я боли от раздялата ѝ с Барт.

Бяха засадили тополите и в бъдеще щяха да имат твърде малко причини да се виждат, освен, ако не се срещнат случайно. Щеше да е болезнено, а и хладнокръвието винаги ѝ изневеряваше в присъствието Барт. Надяваше се единствено нещата да се нормализират постепенно.

Лорна се беше преоблякла, но изглеждаше прекалено разсеяна, за да прави обичайните неща в неделя. Когато не беше при приятели, тя прекарваше деня спокойно — четеше вестник, плетеше, готвеше нещо леко, понякога гледеше телевизия. Днес прелисти набързо вестника, често въздишаше или пък се разхождаше безцелно из къщата. Тори знаеше, че и двете мислят за братята Сканлън, затова почувства почти облекчение, когато Лорна започна да говори за тях.

— Не мога да повярвам, че съм живяла близо до това семейство през всичките тези години и никога не съм се интересувала от тях — заяви накрая Лорна.

— Мисля, че Барт никога не е искал някой да се тревожи за тях, Лорна.

— Не, никога не е поискал нищо от никого, нали? Но на съседите не им се налага да молят за нещо, Тори. Странно наистина, но не мисля, че дядо ти и баба ти познаваха семейство Сканлън.

— Заради твърдоглавата независимост на Барт. Дядо и баба помагаха на всички, които имаха нужда от това. И по същата причина никой не е толкова щедър като теб, Лорна.

Възрастната жена се намръщи.

— Ама не съм била много щедра с Барт и близнаците — изражението ѝ се смекчи. — Добри момчета са, Тори. Знам, че са причинявали неприятности. Но са честни и трудолюбиви. Никога не са вземали наркотици, не са нарушавали закона.

Тори се усмихна кисело.

— Барт сигурно би ги одрал живи, ако някога бяха опитвали наркотици.

— Точно така. Барт е опората на семейството. Направил е нещо невероятно, Тори. Само си помисли. Беше едва на двацет години, когато бащата му почина. Отказа се от своите надежди и мечти, за да се върне у дома и да се грижи за осемгодишните си братя. Ще ти кажа нещо, млада госпожице. Барт е чудесен и според мен би бил много добър съпруг.

Тори беше на същото мнение, въпреки че Лорна очакваше да ѝ противоречи. Вече знаеше накъде отива разговорът.

— Искаш да им помогнеш, нали?

— Ще имаш ли нещо против?

— Лорна, никога не бих ти попречила да направиш нещо, което желаш. Но какво можеш да направиш? Близнаците са вече големи. Барт няма нужда от никой да ги наглежда.

От очите на Лорна струеше топлина.

— Ами като начало нашият фризер е пълен с храна. Искам да занеса малко говежди пържоли, които замразих миналата седмица, а и не трябва да изхвърляме шоколадовата торта от вчера. Едва е начената.

Тори се колебаеше, защото не знаеше докъде ще доведе тази намеса. Мислеше си, че ако не се вижда повече с Барт, напрежението ѝ постепенно ще отмре. Но пък Лорна искаше да занесе питателна храна на близнаците, което нямаше нищо общо с нея и Барт.

— Прави, каквото искаш, Лорна — отговори тя тихо.

Лорна кимна щастливо.

— Знаех си, че ще го приемеш така. Мисля да отскоча още сега. Сигурна съм, че Рич ще е там.

Тори я последва в кухнята, където Лорна започна да опакова храната.

— Между другото, Барт има три недружелюбни кучета, Лорна. Бъди внимателна.

— Никога не съм се страхувала от кучета — отговори Лорна убедено.

— Знам, но тези трите са ужасни. Просто бъди предпазлива.

Намръщена, Тори наблюдаваше как Лорна потегля. При други обстоятелства би отишла с нея. Лорна обичаше да помага и Тори често я придружаваше. Но задълбочаването на връзките със семейство Сканлън щеше да свърши зле — по-добре да стои по-далеч от тях за доброто на всички.

Тори реши да почисти задната стая на хамбара, в която складираха храна, за да изпъди мъчителните си мисли. Въръжена с кофа топла вода и чисти парцали, тя се запъти натам.

Първо измете, после се зае с рафтовете. За около час беше покрита с прах и мръсотия.

Чу да се приближава кола и си помисли, че Лорна се връща. Тя излезе, за да ѝ каже къде е. Като че ли ток премина през нея, когато видя Барт да спира пред къщата.

Той изскочи от колата и се запъти решително към нея. Беше излишно да съжалява, че се е показала.

Когато приближи, Тори видя, че е със същите дрехи от сутринта. Изражението му беше сърдито. Спря пред нея с ръце на бедрата. Не можа да разбере защо е толкова ядосан от първите му думи.

— От теб зависи да сложиш край на това.

Напълно озадачена, Тори премигна.

— Да сложа край на какво?

Чертите на Барт само се втвърдиха повече.

— Не си играй с мене. Знаеш много добре, че Лорна е у нас.

— Да, знам. Тя взе малко пържоли и шоколадова торта за близнаците.

Барт изкриви устни.

— Тя чисти.

— Тя какво?

— Чу ме. Тя чисти къщата.

Тори облегна гръб на стената. Трябваше да се досети, че ако Лорна види къщата на Сканлън, нямаше да може да устои — всяка мръсотия и безредие бяха предизвикателство за нея. Досмеща я като си я представи, но успя да каже сериозно:

— Ами, имаше нужда от почистване, нали?

— Сам ще чистя проклетата си къща — отговори гордо Барт.

— Защо не й го каза тогава? Защо дойде при мен? — видя как Барт пристъпва неловко от крак на крак и изведнъж се досети. — Не можеш да нараниш чувствата й, нали? Това е.

Барт Сканлън, когото опознаваше все по-добре, я учудваше страшно много. Тя не се сдържа и попита:

— Кажи ми нещо, Барт. Как, след като имаш толкова нежна душа, успяваше да ме тормозиш през всичките тези години? Не ти ли пукаше, че ме разплакваше?

Барт отмести поглед.

— Тогава бяхме просто деца.

Това не беше съвсем вярно, но Тори не го оспори.

— И това го обяснява?

— Казах ти, че те харесвах. Предполагам, че съм бил глупаво дете, което не знае как да изразява чувствата си.

Тя почти изрече: „Но сега не си глупаво дете.“ Вместо това се върна в хамбара и взе чист парцал от кофата. Погледна към Барт, който я беше последвал и се облегна на вратата.

— Сам ще трябва да кажеш на Лорна, че не я искаш в къщата си. Аз също не мога да нараня чувствата й.

Барт я изучаваше — беше красива, секси и продължаваше да го възбужда.

— Защо се отказа снощи?

— Защото — Тори си пое дъх, преди да отговори, — накрая разбрах кое е наистина важно за теб. Не съм човекът, който ще застане между теб, близнаците и целта ти.

— И какво те накара да го разбереш?

— Видях ви тримата заедно.

Барт беше гологлав и прокара яростно ръка през косата си.

— Не мога да спра да мисля за теб. И за миналата неделя. Не искам да излизаш със Стийв Джонсън или някой друг.

— Не се виждам вече със Стийв. Но знаеш, че евентуално...

— Не, не го казвай — Барт я хвана за раменете и очите му, потъмнели и замислени, се взряха в нея.

— Не знам какво да правя с нас двамата, но не мога да те изпусна. Ако не бях толкова мръсен от работата, щях да...

Сърцето ѝ биеше силно, кръвта ѝ кипеше. Здравият разум на целия свят не можеше да промени начина, по който Барт я караше да се чувства. Тя отвърна на погледа му.

— И аз съм мръсна — прошепна тя. — Какво щеше да направиш?

Той я придърпа и започна да целува лицето ѝ.

— Щях да те любя! — прошепна той.

— Искам да потъна в теб, да почувствам как тялото ти се извива под мен. Да целувам гърдите ти. Искам да ме целуваш и докосваш. Искам да се любим прави, седнали и във всяко друго положение, за което някога съм чувал.

— О, Барт! — изстена тя.

— Не се шокирай.

— Не се шокирам. Аз искам същите неща.

Устните им се срещнаха в жадувана целувка, притиснаха се плътно един до друг. Каквото и да стане после, сега трябваше да са заедно.

— Горел... Работната стая на дядо — изрече задъхана Тори, хвана Барт за ръка и го поведе към втория етаж. — Дядо направи тази стая, за да майстори неща от кожа и дърво.

Барт я последва.

— Има легло?!

— Малко е. Спомням си, че дядо си подремваше тук понякога.

— Достатъчно голямо е. Ела тук.

Тори се хвърли в обятията му. Почувства страстта му.

— Това е лудост — прошепна тя в миг на прояснение.

— Не трябва да правим това.

— Не мога да спра — ръцете му бързо свалиха блузата ѝ и очите му заблестяха при вида на голите ѝ гърди.

— Красива си, Тори, най-красивата жена, която някога съм виждал.

Тя разкопчаваше ризата му.

— И чаровна, нали? — подразни го тя.

— Чаровна и красива, умна и секси.

— Не толкова умна? — оспори го тя, разтвори ризата му и притисна устни до гърдите му. — Барт, толкова съм объркана за нас.

— Заради това?

— Не, не заради това. Не мога да се контролирам, искам те. Но за останалото...

Устните му се притисна нейната.

— Не говори. Не сега. По-късно.

Приключиха със събличането, пришпорвани от страстта си един към друг. Целувките бяха кратки и горещи, милувките — възбуждащи. Отидоха до леглото. Тори легна, а Барт я покри с тялото си. Никой не искаше предварителна игра, никой не се нуждаеше от такава. Обвит от разтворените бедра на Тори, Барт проникна в нея.

— О, скъпа — прошепна дрезгаво той.

Бедното легло протестираше против двойния си товар, но дори и да се беше разпаднало под тях, нямаше да забележат. Краката на Тори обгръщаха бедрата на Барт, а неговите тласъци ставаха все по-дълбоки, за да достигнат онази част от нея, която агонизираше от желание да бъде освободена.

Върхът настъпи бързо сред сълзи и необикновено разтърсващо удоволствие. Тя се притисна плътно, докато той удължаваше екстаза с по-бързо темпо. После викът му „Тори!“ изпълни стаята и той се отпусна треперещ върху нея. Пресекливото им дишане постепенно се нормализираше.

Тори лежеше със затворени очи. Както беше научила едва миналата неделя, първите мигове след пълноценното любене бяха неповторими. Мъжът я притискаше с тялото си и излъчваше спокойствие. Тя също.

Той вдигна глава и я погледна.

— Мислила ли си някога за любовта?

— Разбира се. А ти?

— Мисля за това сега. Да не би да се влюбваме един в друг?

Не изглеждаше много щастлив от това. Чувствата не се вместили в това, което беше градил толкова упорито.

— И ако се влюбваме? — прошепна тя тихо.

Той поклати бавно глава.

— Не знам. Просто не знам.

Навлажни устните си, после я целуна. В началото целувката му изразяваше по-скоро безпомощност, но полека-лека се изпълни с желание.

— Искам те отново — прошепна той. — Може би никога няма да престана да те желая.

Този път се любиха бавно, предизвикателно, дълго. Тори откри, че Барт е неуморим любовник.

Личните им взаимоотношения отпреди ѝ изглеждаха толкова безсмислени сега. Защо беше изгубила толкова време, за да прозре истината за Барт?

Отново чувства и съмнения нахлуха в главата ѝ. Колебанията ѝ я вбесяваха, но и ситуацията беше доста сложна.

След като се облякоха и слязоха долу, Барт я задържа в прегръдките си в един дълъг и скъп момент.

— Чудя се дали можем да се срещаме тук без Лорна да ни хване? — промърмори замислено той.

— Мисля, че ще започне да си задава въпроса защо се втурвам в хамбара по тъмно — пошегува се тя.

Барт се засмя тихо.

— Да, предполагам, че ще започне. Дали е свършила с чистенето.

— Не си е вкъщи, така че явно не е.

Прегърнати през кръста, те стигнаха до пикапа.

— Не знаех какво да кажа, когато с Роб се върнахме у дома, а Лорна беше запретила ръкави да мие и чисти.

— Просто ѝ благодари. Лорна е добър човек. Каквото и да прави за вас, то е само от добри чувства.

— Знам, но къщата ми е толкова мръсна, Тори. Нямаме вече никакво време да я поддържаме.

— Но пък дойдохте и засадихте дърветата. Дължа ти извинение.

Барт спря и я погледна.

— Заради тополите?

— Заради отношението ми към пътя. Започвам да си мисля, че е било просто дребнава отмъстителност.

— Ами, тогава и аз ти дължа извинение. Нямах да искам да си отмъщаваш, ако не бях превърнал детството ти в ад. Беше толкова сладка, че не можех да те оставя на мира.

Той се наведе и я целуна игриво. Но после се обърна и я притисна до себе си, целувката се задълбочи. Когато я погледна, очите му бяха замъглени.

— Мога да те любя отново.

Разтърсена, Тори докосна устните му. Чувствата им се задълбочаваха с всяка среща.

— И аз — каза меко тя. — Но Лорна може да се върне всеки момент.

Той ухапа леко пръстите ѝ.

— Ще се наложи да бъдем търпеливи тогава.

Тори беше в къщата, когато Лорна се втурна вътре развълнувана.

— Никога няма да се сетиш какво правих досега. Върху бузата ѝ имаше петно, а бледожълтата ѝ рокля беше намачкана и изцапана.

— Сменяла си гума? — подразни я Тори.

— Чистих къщата на Сканлън. Тори, никога не си виждала такова нещо. Имаше двайсет чифта мръсни джинси в пералнята. А бельото и ризите? Не мога да ти го опиша. Е, сега е по-различно.

Лорна си взе чай с лед от хладилника.

— Как е Рич? — попита Тори.

— Имаше ужасно главоболие, съвсем логично след такъв удар по челото. Дадох му аспирин и го пратих в леглото, но първо смених чаршафите, естествено — лицето ѝ се проясни, след като отпи малко чай. — Тори, къщата на Сканлън е много хубава. Особено, когато можеш да я огледаш.

— Била съм там, Лорна.

— Два пъти по-голяма е от тази. Има пет спални и две огромни бани. Знаеше ли?

— С трима сина, предполагам са имали нужда от голяма къща.

— Да, вярно. Ще стане прекрасна, когато с нея се заеме жена.

— О?!

— Трябва да се поднови — да се сменят килимите, да се боядиса, да се сложат нови тапети. — Лорна погледна изпитателно Тори. — Знаеш ли, близнаците ще са далеч осем-десет години, а и не се знае дали ще се върнат. Барт ще се чувства много самотен в голямата къща.

Тори седеше на масата и обмисляше думите на Лорна. Дали имаше друга причина, освен парите, поради която Барт избягваше сериозните взаимоотношения? Дали осъзнаваше, че всичко ще се промени, след като близнаците заминат?

Господи, тя си мислеше за женитба. Обучението на двамата младежи щеше да е скъпо, но защо съпругата да не помага на мъжа си финансово? Не че беше много богата, но разполагаше със средства.

Ако имаше истинска любов, щеше да се намери начин.

След днес хранеше по-големи надежди. Сега най-голямата ѝ задача ще бъде да убеди гордия и независим господин Барт Сканлън, че е разумно да слоят финансовите си възможности.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— В никакъв случай! Как можа дори да допуснеш, че ще помисля да взема пари от теб?

Бяха седнали в двора и Тори беше подхождала много внимателно по въпроса за парите. Но лицето на Барт веднага се промени, а тя едва устоя на твърдия му поглед.

— Дори, ако това означава, че ти и аз...

Тори спря унижена — та тя му предлагаше да се ожени за нея.

— Дори, ако ти и аз се оженим тази вечер, не бих пипнал парите ти — каза той отчетливо. — За какъв мъж ме смяташ?

Лицето ѝ почервения, чувстваше се неловко от темата.

— За мъж с отживяла философия — отговори тя остро и се изправи. — Трябваше да се досетя, че имаш шовинистки идеи.

Барт също стана и застана зад нея.

— Това, че не искам да взема пари от жена, ме прави шовинист?

— Ами, ако беше обратното, ако аз имах нужда от пари?

— Това е по-различно.

— Я стига — изръмжа Тори. — Има разлика само в твоята глава. Ти си инак, ти си твърдоглав... — опита се да намери подходяща дума, но се сети само за една: — мъж! — Искаше да го удари, за да изтрие самодоволната усмивка от лицето му.

— Искаш да се извиня, че съм мъж ли? Нямах да си прекарваме толкова приятно, ако не бях, скъпа.

— Не започвай да ме дразниш! Въобще не е забавно.

Барт не можеше да повярва, че Тори му предлага пари.

Но престана да мисли повече за това. Обгърна я с ръце, умът му вече беше в друга посока.

— Хайде да се поразходим — прошепна той и погледна към черната сянка на хамбара отзад. — Лорна гледа телевизия, няма да ѝ липсваме.

Предложението извика изкусителни образи, защото каквито и различия да имаха, между тях съществуваше силно привличане. Но

Барт беше уморен и те се разположиха в двора, а Тори се възползва да поговори за своя план. Ако умората му изчезваше при мисълта да се любят, по-добре да вземе един студен душ.

Барт не изчака отговор, а започна да я целува и да възбужда в нея всички емоции, на които не можеше да устои.

Беше се облякла много прецизно, защото трябваше да изглежда добре, когато заговори за финансова помощ. Носеше чудесна лятна рокля, която пазеше за специални случаи. Барт я хареса, каза ѝ го, но тя го виждаше най-вече в очите му. Докато не започна да говори за пари. Дори и тогава погледът му шареше по голите ѝ рамене и шия до малките издатини на гърдите ѝ, открити от деколтето.

— Не сме... приключили разговора си — прошепна тя, което беше почти безсмислен протест, след като тялото ѝ отговаряше на милувките му.

— Напротив — той я целуна страстно. Притисна я плътно до себе си и тя почувства твърдите джинси и мъжествеността му до корема си. — Нека да отидем в, хамбара — прошепна той горещо и настоятелно. — Харесвам тази рокля, но те искам без нея. Искам да почувствам, и отворя бедрата ти. Да те целувам и опитам отново.

Сърцето на Тори пропусна няколко удара. Картината беше страхотно еротична, а и тя познаваше неговата сила в леглото. Много повече я интересуваше как ще разрешат различията си, след като угасят временно страстта си. Гласът ѝ беше нисък и дрезгав от емоции.

— Невъзможен си. Предложих напълно логично решение на нашия проблем, а ти... — Барт я пусна толкова рязко, че тя залитна.

— Не нашият проблем, Тори. Моят проблем. И си има решение — имам достатъчно дървен материал в планината. Ще се справя сам и не искам ти да се тревожиш за това.

Тори се стегна, той не я допускаше до себе си и грижите си. Гняв изпълни гласа ѝ.

— Не се тревожа, но ти го използваш като извинение за...

— За да остана ерген?

Сарказмът му отне куража ѝ. Никога не ѝ беше казал, че я обича, а тя се унижаваше пред него с налудничавите си надежди. Къде беше гордостта ѝ? Защо се беше влюбила точно в този мъж, дали той беше човекът, с когото искаше да прекара остатъка от живота си? Отговорът я порази — единствено Барт я беше накарал да се чувства

пълноценна жена. Беше толкова влудяващо да не може да промени неговото мнение.

Барт заговори отново, но без сарказъм или гняв:

— Не бих помолил никоя жена да се отдаде на целите ми. Особено теб, Тори. Заслужаваш много повече.

Доводите му не можаха да я вразумят.

— Като да се срещам с теб в хамбара, когато имаш нужда от жена?

Барт застина.

— Така ли смяташ наистина? — Очите му се присвий и вторачиха в лицето ѝ. Сграбчи ръката ѝ не много нежно. — Помисли, Тори. Сексът не е рядко явление, трябва да идвам точно тук, ако имам нужда от жена. И двамата знаем, че между нас има нещо специално. Аз що не искам да се промъквам скришом, но нищо друго не мога да направя сега.

Очите ѝ горяха от ярост, тя не можеше да спре.

— Никога не искаш да помислиш за нещо друго.

— Няма да взема пари от теб, по дяволите — Барт я пусна. — Отивам си къщи. Няма смисъл да говорим повече.

Тори го гледаше войнствено как се отдалечава. Негодуваше срещу тесногърдието и нелогичното му отношение. В последната секунда извика силно:

— Няма ли поне да помислиш?

Отговорът разцепи нощния въздух:

— Не! Остави, това, Тори. Просто го забрави.

Тори ядосано се тръшна на един стол, след като той си замина. Трябваша ѝ няколко секунди да разбере, че плаче, заедно с горчивия факт, че сълзите отново бяха причинени от Барт Сканлън. Това я вбеси окончателно. Никога повече. Нямахше да се съгласи да понася с години случайни срещи за секс и болката с тях.

Влезе в къщата и издуха носа си, преди да отиде при Лорна. Възрастната жена погледна зачервените ѝ очи и угаси телевизора.

— Пак ли се карахте с Барт?

— Да, пак — отговори кисело Тори. — Той е най-твърдоглавият всезнайко в целия щат.

— Но ти си влюбена в него.

— Явно не успях да запазя чувствата за себе си.

— Познавам те, Тори — Лорна се поколеба.

— Знам, че не е моя работа, но се тревожа за теб. Ти и Барт... любовници ли сте?

Тори се облегна назад и въздъхна тежко.

— Предполагам, че съм глупачка.

— Жените се държат глупаво, когато са влюбени — отговори меко Лорна. — Барт споделя ли чувствата ти?

— Не знам — отговори умерено Тори. — Понякога мисля, че да, друг път се чудя. Нищо друго не му изглежда важно, освен бъдещето на близнаците.

— Разбирам. Затова ли се скарахте тази вечер?

— До известна степен. Мислиш ли, че е нормално жена да предложи финансова помощ на мъжа, когото обича?

— Това ли предложи на Барт?

— Да, но той дори отказа да помисли върху това.

— Не съм изненадана. Барт е горд мъж. Но смятам, че оцени действията ми от вчера. А аз едва започнах, ще отида и днес.

— Не говориш сериозно — изненада се Тори.

— Мислиш, че не трябва ли?

— Трябва, ако искаш — Тори премълча реакцията на Барт. — Отивам да си лягам, а имам и върху какво да помисля.

— За Барт?

— Да.

— Тори, не съм експерт по тези въпроси. Била съм влюбена само веднъж, в съпруга си. Изживях две кратки години с него, преди да загине в автомобилна катастрофа. После дойдох тук като помощница, за да остана като приятелка. Малко се отклоних, но исках само да ти кажа, че някои жени, а и мъже, предполагам, се влюбват истински само веднъж. Ако наистина обичаш Барт, опитай се да разбереш гордостта му.

— Опитвам се. Но за любовта са необходими двама, Лорна. И той трябва да помогне малко.

Тори помисли сериозно върху отношенията си с Барт и реши, че той също я обича. Но искаше различни неща от нея, а тя не можеше да остави лесно мечтите за дом и семейство. Нужно беше да направи нещо или да спре да прави нещо? Дали ще успее да му устои, когато

поиска да се любят? Колкото и трудно щеше да е, може би въздържанието ще да го накара да разбере, че я обича.

Получи сметката за тополите и я плати цялата. Едва в петък видя пикапът на Барт да спира пред къщата. Излезе да го посрещне и по усмивката му разбра, че е забравил последния им спор. Той докосна косата ѝ и тръпки пробягаха по цялото ѝ тяло.

— Толкова си красива — погледна я с топлота, от която надеждите ѝ се съживиха.

Дрехите не бяха нищо специално, но неговото възхищение я накара да се почувства хубава. Трябваше да се разберат!

— Благодаря.

Продължиха да се гледат в очите.

— Лорна вкъщи ли е?

Тори кимна мълчаливо.

— Тогава да се поразходим.

Намеренията и желанието му бяха изписани върху лицето му. Тори започна да се бори със себе си — отчаяно искаше да отиде с него, но ако искаше да промени нещо, трябваше да започне веднага. Пое дълбоко въздух.

— Нека да седнем в двора.

— Седяхме там в понеделник. Не искаш ли нещо по-различно?

Да! Искам да лежа в ръцете ти, да ме целуваш, да те приема в себе си! Тори загърби тези мисли и го хвана под ръка.

— Нощта е красива, нека да седнем под звездите и да поговорим.

— Защо не отидем някъде на кафе? — попита Барт с надежда.

— В бара на Лоти ли?

— Не, не там.

— Защо не, Барт? Защо не ме заведе там, когато излязохме първия път?

— Защото е долнопробно заведение.

— Не, не е. Защо мислиш така?

— Много въпроси задаваш тази вечер. Не можах да се отбия по-рано тази седмица. Сърдиш ли се?

— Не се сърдя.

— Защо не искаш да отидем някъде сами тогава? Отговори ми.

— Добре — Тори взе смелото решение. — Реших нещо за нас. Напълно подкрепям твоята цел за близнаците.

— Тяхната цел, Тори.

— Добре, тяхната. Искам да знаеш, че ти се възхищавам.

— Благодаря — каза Барт сухо. — Какво си намислила?

Чувствам, че няма да ми хареса.

— Вероятно не — изсмя се нервно Тори.

— Слагаш край, нали?

— Много си... проницателен.

— Не съм глупав — той въздъхна. — Защо? По-точно защо сега?

Когато аз обявих това решение, ти ни затвори в бараката — пресегна се и я хвана за ръката. — Нищо няма да излезе. Имаме нужда един от друг и ако не аз, ти ще ме търсиш.

Тори преглътна тежко, не искаше да го прави, беше толкова жестоко, но не виждаше друг изход. Само ако се беше съгласил да потърсят друго решение.

— Не, няма да те потърся — каза тя с равен глас. — Искам да признаеш чувствата си, Барт.

Той повдигна вежди, а след дългото мълчание тонът му беше отбранителен.

— Мисля, че съм ги признал.

— Добре, но май си ги запазил само за себе си. Каж ми, обичаш ли ме? Това е съвсем прост въпрос, Барт. Можеш ли да ми отговориш?

Тишината беше непоносима, поне да беше избухнал — щяха да си кажат някои истини накрая. Барт изкриви устни.

— Да, мога да отговоря, но няма да го направя. Някои жени умират да пришпорват мъжете, нали?

Наведе се над нея, хванал облегалката на стола ѝ.

— Ще се предадеш преди мен, скъпа — каза той тихо и убедено. — Както съм казвал и друг път, знаеш къде да ме намериш.

Усмихна се и разроши косата ѝ. Тори отметна рязко глава назад, ужилена от тона и закачката му.

— Мислиш, че това е игра, нали? — проговори дрезгаво тя.

Той се изсмя нежно.

— Мисля, че обичаш да си играеш с мъжете. Но си най-сексапилната кокетка в трите щата. Ще се видим.

Той се отдалечи, а тя се вбеси още повече. Да се предаде преди него? Няма начин! Дори и за цялото богатство на света! Или... Спря,

защото почувства, че ѝ се иска да го настигне и да се хвърли в прегръдките му. Остра болка я прониза, когато пикапът потегли.

Но после го чу да се връща. Окрили я надеждата, че е осъзнал абсурдната ситуация.

Барт остави мотора запален. Дотича до нея и ѝ подаде листче хартия.

— Забравих това.

— Не го искам — запротестира тя, като видя, че е чек за петстотин и петдесет долара.

— За теб е, независимо от желанието ти.

— Барт, няма да взема тези пари. Ти пое лечението на Рич.

Едва когато той си тръгна, тя се сети, че можеше да скъса чека пред него. Не беше същото, но го накъса на хиляди парченца.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лятото измина мъчително. Барт не се обади нито веднъж — очевидно твърдоглавието му беше по-голямо, отколкото бе предполагала.

Лорна и близнаците станаха добри приятели и чрез нея Тори научаваше новините за семейство Сканлън. Подозираше, че в дъното на всичко са готварските способности на Лорна, но не го коментираше.

— Тези младежи биха изяли всичко — каза гордо Лорна.

— Всичко, което не изяде първо тях, както каза Барт — напомни сухо Тори.

— Знаеш, че някои млади хора са много капризни. А Роб и Рич просто обожават зеленчуци. А така харесват хубаво приготвеното ядене — Лорна въздъхна. — Ще ми липсват.

— И на Барт — Тори се улови, че го споменава за втори път без причина. Болеше я дори, когато споменаваше името му.

— Скъпа, защо не му се обадиш — предложи тъжно Лорна.

Тори се стегна, не можеше да отстъпи сега — въпреки трудното лято, знаеше, че е взела правилното решение.

— Не, в никакъв случай.

— Гордостта е нерадостен другар, Тори.

— Сигурна съм, че Барт не прекарва вечерите сам с гордостта си.

— Не говорех за него, скъпа.

Дойде и денят, когато близнаците трябваше да заминат. Лорна намекна, че ще има вечеря за сбогуване, но Тори не прие идеята.

Празненството се състоя в къщата на Сканлън. Тори изпрати два комплекта тоалетни принадлежности с подходящи картички за отиване в колеж.

Две седмици по-късно започна да вали. Тори реши да използва студеното и мокро време, за да оправи сметките си. Сега и Лорна си стоеше повече вкъщи и отговаряше на обажданията.

Един следобед Тори пишеше на бюрото, когато Лорна я повика:

— Търсят те на телефона, Тори.

— Кой е?

— Барт.

Сърцето на Тори заби лудо, можеше да има доста причини да звънне, нали бяха съседи.

— Ще се обадиш ли? — попита Лорна притеснено.

Тори щеше да се задуши от емоции. След два месеца Барт се обади, защо?

— Тори?

— Да, ще се обадя — ръката ѝ трепереше, прочисти гърлото си.
— Здравей.

— Здравсти, Тори. Как си?

Устата ѝ пресъхна, сърцето ѝ ускори ударите си.

— Добре съм. А ти?

— Аз също, предполагам.

Мълчанието я притесни и тъкмо щеше да изгърси първото, което ѝ хрумнеше, когато Барт попита:

— Камионите с трупите много ли те притесняваха това лято?

— Камионите ли? Не, не съвсем.

— Нямах ли прах?

— Да, имаше малко.

— Шум?

Като че ли Барт искаше тя да започне да се оплаква от пътя. От друга страна, звучеше по-различно, не толкова самоуверено.

— Дърветата помогнаха — поотпусна се тя малко.

— Искам да те видя.

Тя затвори очи. Ето защо се беше обадил. Колко пъти си беше представяла този разговор? Тя прочисти гърлото си.

— Искаш ли... да дойдеш тук?

— Мисля, че е по-добре ти да дойдеш при мен. Искам да те видя насаме.

Не можеше да го попита защо, не и по телефона.

— Кога да дойда?

— Сега заета ли си?

— Не правя нищо, което не може да се отложи. Ще дойда сега — чу Барт да въздъхва облекчено.

— Благодаря, Тори.

— Няма защо. Доскоро.

Тъкмо остави телефона, когато Лорна надникна при нея.

— Мога ли да попитам какво става? — попита тя с надежда.

Тори стана бавно.

— Искан да говори с мен. У тях. Ще отида сега.

Лорна се усмихна облекчено.

— И това, ако не е нещо!

— Може да е за всичко, Лорна. Не отпускат въображението си.

Докато се преобличаше набързо, Тори се страхуваше да мисли за какво я вика Барт. Едва ли беше заради последния им разговор. През тези седмици беше научила доста за себе си. Беше се влюбила в Барт и знаеше, че никога няма да може го забрави.

Докато караше към тях, забеляза, че пак вали, както последния път, когато дойде тук. Когато спря пред къщата, трите кучета се нахвърлиха върху пикапа.

— Как ли се е справя с тях Лорна? — измърмори Тори и наду клаксона.

Барт излезе и успокои кучетата само с една дума. Гледаше го как се приближава и сърцето ѝ преливаше от радост, че го вижда. Помисли си, че ако сега поиска да подновят любовната си връзка, ще се съгласи, без да мисли.

Барт отвори вратата на пикапа.

— Здравсти.

Погледите им се срещнаха и не се отместиха повече.

— Здравсти — отговори тя, като се опитваше да звучи нормално.

Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Хайде, слизай. Дъждът вали във врата ми.

Чувстваше, че вече е преживявала това.

— Внимавай Шугър да не ме поиска за вечеря — каза меко тя, за да му напомни за последното си посещение.

Той я изгледа, после се досети.

— Трябва да поговорим — той ѝ протегна ръка. Влязоха в къщата и Тори онемя. Всичко беше чисто и подредено, нямаше дори и едно петно мръсотия. Всекидневната също беше много уютна.

— Заповядай, седни — покани я Барт.

— Да ти предложи нещо, чаша кафе?

— Не, благодаря — Тори видя жълтата котка да се приближава към нея. Котката се отърка о краката ѝ и скочи в скута ѝ. — Корки е много приятелски настроен.

Барт седна на дивана.

— И умен. Ще избере скута ти пред пухена възглавница по всяко време на деня.

Тори вдигна очи и срещна погледа му през стаята.

— И ти помниш всичко от този ден, нали?

— Помня всичко, което се е случило помежду ни от деца — Барт се облегна. — Без близнаците къщата е толкова празна, че ще полудея. Не трябва да се грижа за мокри кърпи в банята, мръсни чинии в мивката или да оглушавам от силната музика. Направо откачам.

— Пиленцата напуснаха гнездото. Чудех се как ще го приемеш.

— Вярваш или не, не бях мислил за това — Барт не беше свалил очи от Тори. — Самотата ми осигури едно нещо обаче — време за мислене.

Тори галеше котката, без да я поглежда. Всъщност не беше в състояние да отмести поглед от Барт.

— И вече не ми се сърдиш?

— Не гневът ме държеше далеч от теб, а инатът. И малко глупост, предполагам.

— Много си откровен.

— И искам същото от теб. Можеш ли да бъдеш напълно честна с мен?

В гласа му личеше тревога и тя се учуди, че се страхува да не бъде отблъснат. Искаше да почувства уязвимостта му, а това ѝ даде огромна надежда.

— Мога да бъда честна с теб — каза простичко тя. Барт промени темата и я изненада.

— Не мисля, че знаеш това, Тори, но и аз исках да стана лекар.

Тя не го поправи.

— Всичко започна в гимназията. Помниш ли доктор Ламберт?

— Да, много добре — той беше лекувал баба ѝ.

— Наемаше ме да върша някои неща в кабинета му, даваше ми медицински книги, говореше с мен за професията си. Беше много болен, когато татко почина, а аз бях трета година в колежа. Исках да измисля нещо, така че да успея да запазя училището и да се грижа за

осемгодишните близнаци. Но когато се намеси държавата, разбрах, че трябва да се върна в ранчото окончателно.

— Съжалявам — измърмори тя.

— Никога не съм съжалявал. Братята ми са по-важни от всяка кариера. Но наскоро ми хрумна. Може би защото в този дъжд не мога да работя, а и сигурно съм изтрил пода от обикаляне в тази празна къща. Както и да е, има само две неща, които истински съм искал, Тори. Отстъпих доброволно образованието си, но няма да се откажа от второто.

Гърлото ѝ внезапно пресъхна и тя едва попита:

— И то е?

Отговорът му беше мигновен.

— Ти!

Като че ли мълния я удари. Прямотата на Барт я стресна въпреки надеждите ѝ. Той я наблюдаваше, чакаше реакцията ѝ. Тори знаеше, че го обича и че искаше да бъде с него. Тя наруши тишината:

— А близнаците и твоята отдаденост на тях?

— Тя е неприкосновена.

— Разбира се. Аз само... — Тори захвапа устната си и не можа да продължи.

Барт стана и отиде до масичката за кафе. Тори изви глава, за да може да го вижда.

— Не мога да престана да те искам. Това лято беше ад, а аз бях глупак. Мислех, че ще дойдеш. Припомнях си, че ти започна всичко и че е по-силно от теб.

— Беше... по-силно е — Тори прошепна победена.

— Тогава защо...?

— Защо не дойдох ли? Ами поради същите причини като теб — инат и гордост.

Барт вдигна Корки от скута на Тори и го пусна на земята. Хвана ръката ѝ и я накара да стане. После обви лицето ѝ с ръце и я погледна нежно.

— Попита ме дали те обичам — промърмори той дрезгаво.

— Да — прошепна тя.

— Мразех това. Не исках да ме принуждаваш да предприемам каквото и да било — Барт докосна леко устните ѝ.

— Мислех, че мога да те взема или да те оставя. Но не мога. Изборът не е мой, колкото и налудничаво да звучи.

На Тори ѝ се завъртя главата, отдавна не се беше чувствала така, близостта му я смущаваше извънредно много.

— И аз не мога да избирам — прошепна тя и прокара пръсти по мускулите му. — Независимо дали ме обичаш или не, Барт, аз те обичам. Борех се с чувствата си цяло лято и вече нямам сили.

Той потрепери и я притисна силно до себе си.

— Аз също те обичам. По дяволите, обичам те. Толкова те обичам, че дори не мога да мисля.

Сълзи потекоха по бузите на Тори и тя не можеше да ги спре.

— Мисля, че винаги съм те обичал, Тори. Дори когато бяхме деца. Подлудяваше ме. Страхувах се да ти се обадя днес. Опасявах се, че ще ме пратиш по дяволите. И нямаше да те обвиня.

— Никога не ми е хрумвало да те пратя по дяволите — прошепна тя през сълзи. Тори изтри бузата си в гърдите му. — Мразя ултиматумите и много пъти ми се искаше да дотичам тук и да ти кажа, че сгреших.

— Едва ли по-често, отколкото аз водех своите лични битки — той вдигна лицето ѝ към себе си.

— Искам да изясня нещо. Въпреки че се хвалих толкова много за секса, не е имало друга жена след първата ни среща, Тори.

— Много се радвам. И аз не съм се виждала с никой. Гласът му стана много нисък и тих.

— Ще се качиш ли с мен горе?

— Да. Бих отишла с теб навсякъде. Обичам те.

— Наистина ли?

— Да.

Барт се наведе и я вдигна на ръце, а тя обви врата му с ръце и зарови лице в рамото му.

— Когато дойдох миналия път, ти ми предложи да се качим горе — каза меко тя.

Барт се усмихна развеселен.

— И доколкото се сецам, страшно те шокирах.

— По-късно исках да се бях съгласила.

— И аз исках да беше казала да. Валеше, близнаците ги нямаше и аз се измъчвах с мисли какво можеше да се случи. Знаех, че е

безнадеждно и че никога няма да разбере какво е да те любя.

Тя се усмихна.

— Но по-късно откри.

Те стигнаха до спалнята на Барт и той я пусна на земята.

— Да, наистина открих.

Тори започна да разкопчава ризата му, а той я наблюдаваше, доволен от инициативата ѝ.

— Знаеш ли колко си красива?

Тя го погледна в очите.

— И ти си красив.

Тори целуна голите му гърди. Близна едното зърно на гърдите му и леко го ухапа, за да го успокои с език след това. Барт зарови пръсти в косите ѝ.

— О, скъпа — прошепна той.

Тя го целуна по гърлото.

— Горя от страст по теб.

— Знам как да угася този огън.

— Знам, че знаеш. Ти създаваш огъня, ти го потушаваш. Само ти, Барт. Никой друг не ме е карал да се чувствам така.

— Нека свалим тези дрехи — ръцете му обгърнаха гърдите ѝ.

— Не носиш сутиен. Ти също ме възпламеняваш.

Тя го знаеше. Почувства набъбналата му мъжественост и побърза да я освободи. Когато успя, тя започна да гали Барт и той не устоя дълго.

— Няма да мога да издържа така.

Набързо се съблякоха и се разположиха на леглото, а целувките им станаха по-пламенни.

— Искам да направя толкова много за теб и не мога да чакам.

— Недей да чакаш. Не искам да чакаш, люби ме, Барт.

Той се настани между бедрата ѝ и бавно проникна в нея. Веднага влязоха в ритъм, движеха се като едно цяло и заедно търсеха върха на невероятното удоволствие.

Фактът, че бяха говорили за любовта си, само допълни любовната магия.

Барт започна да говори за своите чувства:

— Искам да те любя докато и двамата останем без сили. Всяка сутрин, всяка нощ. Никога няма да ти се наситя... никога.

Тя чувстваше същото. Умът ѝ беше изпълнен с обич и еротични усещания. Тя достигна върха първа, цялото ѝ тяло се разтърси от екстаз. Продължиха със същото темпо, виковете ѝ преминаха в стонове, докато Барт достигна своя връх.

Минаха няколко минути без никой да проговори. После Барт вдигна глава и я погледна.

— Обичам те.

— Обичам те — той продължи да се взира в нея. Тори се усмихна и погали устата му. — Скъпи, какво има?

— Искам да се ожена за теб.

Тори едва си пое дъх.

— Това предложение ли е?

— Не знам. Може би. Искам те в леглото си всяка нощ. Искам да си с мен, а не в съседното ранчо. Ще се омъжиш ли за мен, ако те помоля?

Тори зяпна от изненада.

— Съмняваш ли се?

— Имаме толкова различия помежду си.

— Ще се справим.

— Сигурна ли си?

— Искаш ли да говорим за това, Барт?

— Не, не искам да говорим за това. Искам да ти направя предложение. Трябваше да го направя преди два месеца. Ще се ожениш ли за мен, Тори?

— Разбира се, Барт — отговори тя и се хвърли на врата му. — Бях готова да продължа връзката ни докато остареем, ако го беше поискал. Но женитба! Да, да, да.

Той се засмя.

— Обичам те! Ще се справим, Тори. Господи, какъв идиот съм бил. Ами, ако се беше омъжила за Стийв Как-му-беше-името?

— Предполагам, че отново забрави фамилията му?

— Подиграваш ли ми се? Ще сме щастливо семейство, Тори. Ти, аз, Лорна и близнаците.

— И трите ти кучета убийци и Корки. А може би и няколко бебета? — Завладя я страх, че Барт може да не предвижда бебета в бъдещето им. — Обичаш ли деца?

— Поне седем.

— Седем! — Тори го изгледа с широко отворени очи. — Но седем деца са... — После видя лукавото огънче в очите му.

— Ти ме дразниш, нали?

Барт я целуна по носа.

— Скъпа, най-голямо удоволствие след това да те любя, е да те дразня. Наистина ли искаш да престана?

Тори го целуна.

— Това, което искам най-много сега е да ме любиш отново — тя го погледна невинно. — Или е прекалено рано?

Барт я изгледа съблазнително.

— Как мислиш, можем ли да уплътним един дъждовен следобед?

Тя въздъхна щастливо.

— Да, любов моя, да.

Издание:

Джаки Мерит. Непокорено сърце
ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-11-0377-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.